

Fortunerek a Fallen-sorozathoz

*Az igaz szerelem
soha nem mond
istenhozzádot.*

FALLEN IN LOVE

szerelemben

*fiap
selection*

LAUREN KATE

LAUREN KATE

FALLEN
~ IN ~
LOVE
szerelemben

Történetek a Fallen-sorozathoz

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

OLVASÓIMNAK,
KIK A SZERETET MEGANNYI
OLDALÁT MUTATTÁK MEG NEKEM

*Mily röpké az élet, művét mily soká tart elsajátítani, a vállalkozás oly
nehéz, a győzelem csalóka, s a szédítő kábulatból mily gyors az ébredés –
ez a szerelem, mely csodás tetteivel oly mélyen rengeti meg éltet,
alig tudom, eszmélek-e vagy álmodom.*

*

- Geoffrey Chaucer: *A madarak törvényszéke*
Gerard NeCastro fordítása alapján szabadon

VÁRATLAN SZERELEM

SHELBY ÉS MILES VALENTIN-NAPJA

EGY

KETTEN AZ ÚTON

Shelby és Miles nevetgélve lépett ki a Derengőből. Amikor előbukkantak, a Derengő sötét nyúlványai még csápokként csimpaszkodtak Miles kék Dodgers baseballsapkájának szemellenzőjébe és Shelby összekócolódott lófarkába.

Bár Shelby olyan elcsigázottnak érezte magát, mintha gyors egymásutánban vagy négy Vinyasa jógaórát izzadt volna végig, legalább ismét szilárd talajt érezhették a lábuk alatt - méghozzá a jelenben. Otthon. Végre otthon!

A levegő hűvös, az ég szürke, de azért tiszta volt. Miles a testével óvta Shelbyt, széles vállával feltartóztatva a felélénkítő szelet, mely bele-belekapott fehér pólójába, amit azóta viselt, hogy hálaadáskor elhagyták Luce-ék udvarát...

Évezredekkel ezelőtt.

- Komolyan beszélek! – mondta éppen Shelby, amikor kiléptek a Derengőből.
- Miért olyan baromira nehéz elhinned, hogy számomra most a szájfény a legéletbevágóbb? – futtatta végig az ujját kicserepesedett ajkán, majd enyhén túlozva szörnyülködni kezdett: - Olyan, mint a smirgli!

- Te bolond vagy! - horkant fel Miles, de a tekintetével követte, ahogy Shelby lendületesen végighúzza az ujját az alsó ajkán. - A szájfény hiányzott a legjobban a Derengőkben?

- Meg az internetes sorozataim! - felelte Shelby egy halom szürke, lehullott levélen átgázolva. - És persze a napimádó szertartásaim a tengerparton...

Egy örökkévalóságnak tűnt, amíg egyik Derengőből a másikba ugrándoztak: a Bastille-beli cellából indulva, ahol rábukkantak arra a kísértetszerű rabra, aki még a nevét sem volt hajlandó elárulni; aztán a véres kínai csatatérre, ahol egy megveszekedett lelket sem ismertek; majd onnan is tovább; legutóbb pedig Jeruzsálembé, ahol végre találkoztak a Luce után kajtató Daniellel. Csakhogy Daniel nem egészen önmaga volt. Szó szerint önmaga egyik szörnyűséges múltbéli változatával egyesült. És képtelen volt tőle szabadulni.

Shelby szeme előtt még mindig ott lebegett Miles és Daniel hadakozása a csillagnyilakkal, az, ahogy Daniel két teste, a múltbéli és a jelenlegi egy erősebb mozdulatra szétszakadt, miután Miles végighúzta a nyilat az angyal mellkasán.

Hátborzongató dolgok történtek a Derengők belsejében. Shelby örült, hogy mindez véget ért. Már csak annyi teendőjük volt, hogy ne tévedjenek el az előttük elterülő erdőben, a kollégiumi szobájuk felé vezető úton. Shelby arrafelé nézett, amerre nyugatot sejtette. Milest az erdő számukra ismeretlen, nem túl barátságos része felé vezette.

- A Shoreline-nak errefelé kell lennie!

Keserédes volt a hazatérés.

Határozott céllal léptek a Derengőbe Milesszal, még Luce szüleinek hátsó udvarában. Akkor ugrottak bele, amikor Luce eltűnt, még hozzá azért, hogy hazahozzák, mert, mint Miles megjegyezte: a derengőzést nem szabad félvállról venni. Meg persze meg akartak bizonyosodni arról, hogy valóban nem történt baja. Akármilyen jelentett is Luce a felette marakodó angyalok és démonok számára, Shelby és Milest ez nem érdekelte. Luce a barátjuk volt.

Ám bármilyen elszántan keresték, nem találták. Shelbyt ez szinte megőrijtette. Egyik bizarr helyszínről mentek a másikra, mégsem akadtak Luce nyomára. Nemegyszer kapott össze Milesszal azon, hogy melyik irányba induljanak, és hogyan jussanak el a céljukhoz, pedig Shelby utált Milesszal veszekedni. Olyan volt, mintha egy kis tacszkóval vitatkozna. Persze, igazság szerint, egyikük sem volt tisztában vele, mit is kellene tenniük.

Jeruzsálemben viszont végre történt valami jó is: ez egyszer tulajdonképpen mindhárman - Shelby, Miles és Daniel is - egészen jól kijöttek egymással. És aztán Daniel áldásával (lenne olyan, aki ezt inkább parancsnak nevezné) Shelby és Miles végre hazaindulhatott. Shelby egyfelől persze aggódott, amiért Luce-t magára hagyják, másrészt viszont - lényének az a része, amelyik megbízott Danielben - azután sóvárgott, hogy újra ott legyen, ahová tartozik. A saját helyén és évszázadában.

Úgy érezte, már nagyon régóta úton vannak, bár azt nem tudhatta, hogyan múlik az idő a Derengők belsejében. Shelby nyugtalanul azon tűnődött, vajon arra térnek-e vissza, hogy csak pár másodperce távoztak, vagy évek teltek el időközben?

- Amint visszaérünk a Shoreline-ba - kezdte Miles -, veszek egy hosszú, forró fürdőt!

- Jó döntés! - ragadta meg Shelby a vastag, szőke copfját, és beleszagolt: - Én is kimosom a derengőbűzt a hajamból! Már, ha ez egyáltalán lehetséges.

- Tudod, mit? - hajolt felé Miles lejjebb eresztve a hangját, bár rajtuk kívül egy teremtet lélek sem járt arra. Furcsállta, hogy a Derengő ilyen messzire vetette őket a suli területétől. — Ma éjjel beosonhatnak a nagy étkezőbe, és megfújhatnak néhányat abból a ropogós kekszből...

- A vajasból? Abból a finomból? - Shelby szeme elkerekedett. Újabb zseniális ötlet Milestől! Jó volt a fiút maga mellett tudni. - Apám, hogy nekem hogy hiányzott ez a Shoreline! Jó újra itt lenni.

Átvágtak egy fasoron, ami mögött egy rét tárult a szemük elé. Shelby egyszeriben ráésmélt: azért nem látja a Shoreline jól ismert épületeit, mert nincsenek is ott!

Sehol sem voltak.

Megtorpant és végignézett az őket körülölelő domboldalon. A fák ágait hó fedte, és Shelby hirtelen rájött, hogy azok egyáltalán nem kaliforniai vörösfenyők. Az

előttük húzódó, hólétől latyakos földút pedig határozottan nem a Csendes-óceán partján végighúzóódó főútvonal. Az út több kilométeren át kanyargóit a domboldalon lefelé egy masszív, fekete kőfallal védett, meglepően ódon kinézetű város felé.

Shelbyt a látvány azokra a régi, kifakult falikárpitokra emlékeztette, amelyeken egyszarvúak hancúroznak középkori városokkal a háttérben. Erre a tárlatra annak idején az anyjának valami régi pasija cipelte el a Getty Múzeumba.

- Azt hittem, otthon vagyunk! – kiáltott fel Shelby, valahol az ugatás és a nyüszítés közé eső hangon.

Hol is vannak tulajdonképpen? Hirtelen megállt a földút mellett, és felmérte az előtte elterülő elhagyatott sártengert. Sehol egy teremtet lélek. Rémisztő.

- Én is azt hittem! - cibálta meg a sapkáját rosszkedvűen Miles. - De... nem úgy tűnik, mintha a Shoreline-ba érkeztünk volna vissza.

- Nem úgy tűnik? Nézd már ezt a szálnalmas kis utat! Meg azt az erődszerű izét odalent! - hadarta Shelby. - Azok a mozgó kis pontok meg lovagok lennének? Hacsak nem valamiféle vidámparkba csöppentünk, szerintem a rémséges középkorban ragadtunk! - A szája elé kapta a kezét. - Jobb, ha vigyázunk, hogy el ne kapjuk a dögvészt! Mellesleg, kinek a Derengőjét is nyitottad meg Jeruzsálemben?

- Nem is tudom. Én csak...

- Soha az életben nem jutunk haza!

- Dehogynem, Shel! Olvastam erről is... azt hiszem. Úgy jutottunk vissza az időben, hogy hol az egyik, hol a másik angyal Derengőjén át ugrabugráltunk, vagyis talán hazakeverednünk is ilyen módon kellene.

- Nos, akkor meg mire vársz? Nyiss ki egy újabbat!

- Ez nem úgy működik! - húzta a szemébe a baseballsapkáját még jobban Miles. Shelby már alig látta az arcát. - Szerintem találnunk kell egy angyalt, és kölcsönvenni egy másik árnyékot...

- Ezt úgy mondod, mintha csak egy hálózást akarnál kikölcsönözni kempingezéshez!

- Figyelj! Ha olyan árnyékot találunk, ami átvetül addig a századig, ahol valójában élünk, hazajuthatunk!

- Es azt hogy csináljuk?

Miles megcsóválta a fejét.

- Azt hiszem, ugyanezt tettem, amikor Daniellel Jeruzsálemben voltunk.

- Félek! – Shelby reszketve fonta keresztbe a karját a metsző szélben. - Csinálj már valamit!

- Nem megy csak úgy. Főleg, ha itt ordítasz velem.

- Miles! - Shelby egész testében megmerevedett.

Mi lehet ez a morajlás mögöttük? Az úton közeledett valami.

- Mi van?

Egy lovas kocsi zötyögött feléjük. Egyre közelebből hallották a paták dobogását. Bárki is hajtotta a kocsit, másodperceken belül átkel a dombon, és meglátja őket.

- Bújjunk el! - kiáltotta Shelby.

A kanyargós úton egy tagbaszakadt férfi sziluettje rajzolódott ki, áld két barna-fehér foltos ló kantárját fogta. Shelby megragadta Milest a gallérjánál fogva. A fiú idegesen babrálta a sapkáját, és amikor Shelby egy vastag törzsű tölgyfa mögé rántotta, az élénk kék fejfedő lerepült a fejről. Shelby figyelte, ahogy a sapka, amely éveken át Miles ruházatának állandó részét képezte, kék szajkóként vitorlázik a levegőben, aztán hullni kezd, és végül egyenesen az út kellős közepén lévő széles, piszkosbarna pocsolyában landol.

- A sapkám! – suttogta Miles.

Szorosan egymáshoz bújtak, hátukkal a durva kérgű tölgynek támaszkodva. Shelby a fiúra pillantott, és elámult, hogy most végre teljes egészében meglátta Miles arcát. Mintha felnagyították volna a szemeit. A haja kócos volt, de különben jóképűnek látszott... egy teljességgel idegen srác benyomását keltette. Miles zavartan igazgatta a sapka által lenyomott haját.

Shelby megköszöri a torkát, és egyúttal rendbe szedte a gondolatait.

- Majd felvesszük, ha a kocsi elhajtott mellettünk. Csak bújjunk el, amíg ez a fickó eltűnik!

A nyakán érezte Miles meleg leheletét, a fiú kiugró csípőcsontja az oldalának feszült. Hogy lehet Miles ennyire sovány? Annyit eszik, mint egy ló, mégis zörögnek a csontjai! Legalábbis, Shelby anyja ezt mondaná, ha találkoznának... ami persze soha nem fog bekövetkezni, ha Miles nem talál olyan Derengőt, ami visszarepíti őket a jelenbe!

Miles fészkelődött, egyre csak a nyakát nyújtogatta, hogy ne veszítse szem elől a sapkát.

- Maradj már nyugton! - mondta neki Shelby. - A fickó lehet valami barbár is!

Miles magasba emelte a mutatóujját, és fülelni kezdett.

- Hallgasd csak! Énekel!

Egy talpalatnyi hókupac csikordult meg Shelby cipője alatt, ahogy ő is kikémlelt a fa mögül, hogy jobban lássa a feléjük tartó járművet. Pirosposzgás arcú férfi hajtotta, koszos nyakú ingben, egy minden kétséget kizáróan kézzel varrott, ódivatú nadrágban és roppant nagy szőrmellényben, amit a derekán bőrvvel húzott ösz- sze. Apró, kék nemezsapkája nevetséges kis pöttynek tűnt széles, kopasz fején.

Kedélyes dalocskát óbégatott, amolyan rekedtes hangzású, kocsmai nótát... és elég rendesen beleadott mindent! Harsogó danolászásához a lópaták dobogása szolgáltatta a ritmust.

- Én elmentem a vásárba egy lányért, egy csinosért, jó bogyósért! En elmentem a vásárba az arámért, a kedvesemért, Valentinkor!

- Milyen kifinomult! - forgatta a szemét Shelby, de legalább felismerte a férfi akcentusát: - Tehát a jó öreg Angliában vagyunk!

- És, szerintem, épp Valentin-napkor!

- Szenzációs! Akkor hát a következő huszonnégy órában amúgy igazándiból epekedhetünk és sajnálhatjuk magunkat...méghez a középkori módra! - Shelby a hatás kedvéért széttárta ujjait, és úgy rázta a kezeit, mint a pomponlányok, de Miles túlságosan el volt foglalva a mellettük elhaladó, kezdetleges kocsis megfigyelésével ahhoz, hogy ezt észrevegye.

A lovak felemás, kék és fehér gyepölővel és zablával voltak felszerszámozva. Kilátszott a bordájuk. A férfi egyedül ült a korhadtnak. A szekeret, ami alig volt nagyobb, mint egy furgon platója, vastag, fehér ponyva óvta. Shelby nem látta, mit szállít a férfi a városba, de bármi volt is az, jó nehéz lehetett, mert a lovak a fagyos idő ellenére megizzadtak, és a kocsis deszkái nyögve hajoltak meg a teher alatt, ahogy a fallal körülkerített város felé hajtott.

- Követnünk kellene! - vélte Miles.

- De minek? - rándult meg Shelby ajka. - Te is szerezni akarsz magadnak egy csinos kis bögyöst?

- Én inkább egy ismerőst „szereznék”, akinek a Derengőjét felhasználhatnánk arra, hogy végre hazajuttasson bennünket! Már nem is hiányzik a szájfény? - választotta szét Shelby ajkait a hüvelykujjával, aki az érintésétől nyomban megkukult. - A városban nagyobb esélyünk van arra, hogy összefussunk egy angyallal!

A szekér kerekei rettenetesen nyikorogtak, miközben hol a keréknyomon, hol amellel dőcögött a sárban. A kocsis jobbra-balra dülöngélt, és nemsokára elég közel ért ahhoz, hogy Shelby kivehesse a medvebőr mellényéhez hasonlatosan sűrű, bozontos fekete szakállát. A férfi hangja megbicsaklott a Valentinkor szó legutolsó, magasan elnyújtott szótagján, vett is egy nagy levegőt, mielőtt újból rázendített. Aztán egyszer csak abbahagyta a dalolást.

- Hát, ez meg mi? - horkant fel.

Amikor durván megrántotta a lovak kantárszárát, hogy lelassítsa őket, Shelby láthatta, hogy a két keze milyen repedezett és vörös a hidegtől. A csontsovány állatok felnyerítettek, és épp Miles feltűnő, kék baseballsapkája előtt torpantak meg.

- Ne, ne, ne! - mormolta Shelby nagyon halkán.

Miles arcából kifutott a vér.

A férfi nehézkesen lekecmergett a bakról, csizmás lába a cuppanós sárban landolt. Miles sapkája felé sétált, majd újabb horkantás kíséretében lehajolt, és egy szempillantás alatt felmarkolta. Shelby hallotta, hogy Miles nagyot nyel. A férfi gyorsan beletörölte a sapkát a már eleve mocskos nadrágjába, amitől az félig-meddig tiszta is lett, majd szó nélkül sarkon fordult, visszakapaszkodott a kocsis bakjára, és a sapkát a ponyva alá gyömöszölte.

Shelby végignézett magán, a zöld kapucnis pulcsiján, és elképzelte, vajon mit lépne ez a szerencsétlen ember, ha a fa mögül elé toppanna ezekben a fura, futurisztikus ruhákban, és visszakövetelné a zsákmányt. Nem nyugtatta meg a gondolat.

Míg Shelby totojázott, a férfi megrántotta a kantárszárat, és a kocsi ismét gurulni kezdett a város felé, mialatt gazdája immár tizenkettedszer gyújtott hamisan a nótájára.

Újabb dolog, amit Shelby szúrt el.

- O, Miles! Úgy sajnálom!

- Most kénytelenek leszünk követni! — jegyezte meg Miles egy kissé elszontyolodva.

- Tényleg? - kérdezett vissza Shelby. - Hisz csalt egy sapka!

Ekkor azonban a tekintete találkozott Milesével. Még mindig nem szokta meg, hogy látja az arcát. Miles vonásai, amiket Shelby valaha olyan babaszerűnek talált, most erőteljesebbnek, markánsabbnak tűntek, a szemében pedig új keletű élénkség vibrált. A fiú lógó orra láttán Shelby megállapította, hogy számára valóban nem csak „egy sapkáról” van szó. Azt nem tudhatta, hogy különleges emléket idéz-e fel benne, vagy csupán a szerencsét hozó kabalája, de bármit megtett volna, hogy jobb kedvre derítse.

- Oké! - nyögte ki. - Menjünk, és szerezzük vissza!

Még mielőtt Shelby észbe kapott volna, Miles máris megragadta a kezét. Erősnek, magabiztosnak tetszett, meg egy kicsit ösztönösnek. .. és már rángatta is Shelbyt az út felé.

- Gyerünk!

Shelby egy pillanatig ellenállt, de aztán félénk pillantása Milesra rebbent, belenézett azokba az elképesztő, örületesen kék szemekbe, és érezte, ahogy lassan felkorbácsolódik benne a szenvedély. Már futott is vele a hófoltokkal tarkított középkori úton, a téli álmukat alvó termőföldek mellett, melyeket ugyanaz a csillogó fehér lepel takart, ami a környező fákat is bevonta, és itt-ott a sáros földutat is eltakarta. Egy fallal körülvett város felé tartottak, melynek magasba törő fekete templomtornyát messziről ki lehetett venni. A szűk kis városkapu mindkét oldalán árok húzódott. Kéz a kézben, pirosuló orcával és kicserepesedett ajakkal futottak, és bár Shelby képtelen lett volna szavakba önteni az okát... kacagtak, de olyan erősen, hogy majdnem elfeledkezett arról, mire készülnek. Ekkor azonban Miles rákiáltott, hogy ugorjon, amitől Shelby egyszeriben felocsúdott.

Egy pillanatig úgy érezte, szinte repül.

A kocsi hátulja göcsörtös fából készült, és a ponyva alól kilógó rész alig volt szélesebb annál, hogy az ember megvethesse a lábát rajta. Kész szerencse, hogy sikerült fent maradniuk... egy pillanatra. Mert a kocsi hirtelen kizökkent a kerékvágásból, hevesen megrázkódott, és Miles megcsúszott, Shelby pedig

elvesztette a fogást a vízhatlan ponyván. Lecsúsztak róla az ujjai, hadonászni kezdett a levegőben, majd mindketten hátraestek. Egyenesen a sárba pottyantak.

Platty!

Shelby felnyögött. Lüktetett a mellkasa. Kitörölte a hideg sarat a szeméből, ki is köpött egy jó adagot a kétes tisztaságú anyagból, felnézett, látta, ahogy a távolodó kocsi mérete egyre csökken. Miles sapkájának lóttek.

- Jól vagy? - kérdezte a fiút.

Miles a pólójába törölte az arcát.

- Ja! És te?

Shelby biccentett, Miles elmosolyodott.

- Na, mutasd, milyen képet vágna Francesca, ha tudná, merre járunk!

Miles ugyan láthatóan kedélyeskedni próbált, de Shelby sejtette, hogy igazából nagyon el lehet keseredve. Eleget tett a kérdésének. Shelby imádta utánozni méltóságteljes, Shoreline-beli tanárukat. Kigurult a pocsolóából, felkönyökölt, kidüllesztette a mellkasát és jól felhúzta az orrát.

- Feltételezem, tagadjátok, hogy szándékosan gyalázzátok meg a Shoreline nemes hagyományát. Még a gondolatától is irtózom annak, hogy elképzeljem, mit szól majd a drááágalátos igazgatótanács! És azt mondtam már, hogy az egyik Derengő szélébe bele is tört egy körmöm, miközben próbáltam a nyomotokra bukkanni?

- Ugyan, Frankié! - szólt Miles elmélyített hangon, hogy a lehető legjobban utánozhassa Stevent, Francesca laza, démon férjurát, miközben felsegítette Shelbyt a sárból. - Felesleges így keménykedni a két Nefilimmal! Egy vécépucolással töltött szemeszter alatt majd megtanulják a leckét! Meg aztán, végül is, nemes szándékból követlek el ezt a kis hibát.

Nemes szándék. Megtalálni Luce-t.

Shelby nyelt egyet. Hirtelen elszomorodott. Ok hárman egy csapat voltak, és a csapat mindig összetart.

- Nem adtuk fel! Mindent megtettünk, hogy megtaláljuk - jegyezte meg szelíden Miles. - De hallottad, mit mondott Daniel! O az egyetlen, aki megtalálhatja!

- És, szerinted, már megtalálta?

- Remélem! Azt ígérte, de...

- De mi? - vágott közbe Shelby.

Miles várt egy kicsit.

- Luce eléggé dühös volt, amikor faképnél hagyott bennünket ott a hátsó udvarban. Remélem, ha Daniel rábukkan, megbocsát neki!

Shelby a sártól maszatos Milesra bámult. Tudta, egykor mennyire törődött a fiú Luce-szal. Shelby még soha hasonlót sem érzett senkivel kapcsolatban. Ami azt illeti, ő mindig is a lehető legrosszabb fiúkba zúgott bele. Phil? Ugyan már! Mondjuk,

ha nem esik bele, a Kiválasztottak nem bukkannak Luce nyomára, aki nem ugrik fejest a Derengőbe, ő pedig most nem rostokolna itt Milesszal! Nyakig sárosán.

Valójában persze nem is erről volt szó. Shelby azon morfondírozott, hogy Miles miért nem keseredett el jobban, amiért Luce valaki másba szerelmes. Mert látszólag nem bukott ki annyira. Miles már csak ilyen.

- Meg fog neki bocsátani! - mondta végül Shelby. — Ha engem valaki annyira szeretne, hogy több évezreden is átvergődne csak azért, hogy megtaláljon, én biztosan túltenném magam egy kis sértődésen!

- Ó, csak ennyi kéne? - bökte oldalba Miles.

Shelby visszakézből hasba ütötte. Így húzták egymást az anyjával is, akár a legjobb barátok, vagy mi. Viszont Shelby általában sokkal visszafogottabb volt a kis családján kívül állókkal. Na, ez elég furcsa.

- Hé! - szakította félbe Miles a gondolatmenetét. - Jelenleg arra kell összpontosítanunk, hogy eljussunk a városba, ott találunk egy angyalt, aki segíthet hazajutnunk!

Meg közben szerezzük vissza azt a sapkát, tette hozzá Shelby gondolatban, miközben Milesszal együtt futásnak eredt a város felé tarló kocsí nyomában loholva.

A kocsi a városfaltól úgy másfél kilométerre állt - elhagyatott építmény egy kiterjedt szántóföld közepén. Kicsi, faszerkezetű épület volt, viharvert cégér himbálózott az ajtaja fölött. Nagy söröshordók sorakoztak a külső falának döntve.

A városba vezető kanyargós utat pocsolyák és olvadó hófoltok tették latyakossá. Shelby és Miles kopasz fák mellett baktatott. Nemigen volt mit megcsodálni a tájban. Még a kocsit is szem elől veszítették, mert Shelbynek szűrni kezdett az oldala, és lassítaniuk kellett. Ám váratlanul újra megpillantották. A kocsi előtt várakozott.

- Ott az emberünk! - suttogta Shelby. - Valószínűleg megállt egy italra. Szívás! Csak visszavesszük azt a sapkát, és már húzunk is innen!

Miles bólintott, majd óvatosan megkerülte a kocsi hátulját, és kileste mögüle. Shelby is látta a szőrmemellényes férfit a bejáratnál, és a szíve nagyot dobant. Azt nem hallotta, mit mond, de azt kivette, hogy büszkén mutogatja Miles sapkáját a kocsi vezetőnek, mintha az ritka drágakő lenne.

- Ó! - jegyezte meg Miles elkeseredve, de aztán kihúzta magát. — Tudod, mit? Szerzek másikat! Bárhol kapok ilyet Kaliforniában.

- Aha, oké! - ütötte meg Shelby a kocsi vászonponyváját csúszdátlanul.

A csapástól egy pillanatra fellibbent a ponyva sarka, és Shelby egy rakás dobozt vett észre alatta.

- Hm - dugta a fejét a ponyva alá.

Hűvös volt és bűz terjengett a ponyva alatt. Mindenfélével tele volt pakolva. Alvó gyöngytyúkokkal teli fakalitkák, súlyos, valószínűleg takarmánnyal tömött

zsákok, egy vasszerszámokkal teli jutazsák és temérdek faláda. Shelby próbálta felnyitni az egyik láda fedelét, de az nem engedett.

- Mit csinálsz? - érdeklődött Miles.

Shelby szája félmosolyra görbült.

- Van egy ötletem! - A szerszámos zsákból előhúzott egy feszítővasat, és felfeszítette a hozzá legközelebb lévő doboz fedelét. - Igen!!! Ezt nevezem én főnyereménynek!

- Shelby?

- A városban nem keltenének igazán jó benyomást a ruháink - pöckölte meg a kapucnis pulcsija zsebét a hatás kedvéért. - Nem gondolod?

A dobozban talált pár egyszerű, kifakult és elhasznált rongyot, amikből a kocsis családja talán már kinőhetett. Ezeket a gyöngyszemeket aztán Miles felé dobálta, aki nem győzte elkapdosni őket. Nemsokára egy halványzöld, harangujjas, középen arany berakással díszített hosszú vászonruha, egy pár citromsárga harisnya és az apácafej díszre emlékeztető, szürkésbarna főkötő lapult Miles kezében.

- Na, és te mit veszel fel? — viccelődött vele Miles.

Shelby áttúrt még vagy fél tucat pokrócokkal, görbe szögekkel és sima kövekkel teli ládát, mire talált végre valamit, ami Milesnek megfelelt: egy súlyos, gyapjúból készített, egyszerű, kék ruhát. Ez legalább melegen tartja ebben a csapongó, hideg szélben, és elég hosszú, hogy eltakarja a Nike cipőjét. Fura módon az is átsuhant Shelby agyán, hogy a színe tökéletesen illik a szeméhez.

Shelby kicipzározta a zöld kapucnis pulcsiját, és a koci hátuljába hajította. Tiszta libabőr lett a karja, miközben a farmerja és az ujjatlan pólója fölé rángatta a szélben lebegő ruhát.

Miles továbbra is erősen hezitált.

- Szar érzés ellopni olyasmit, amit ez a fickó valószínűleg eladni visz a városba! - sutyorogta.

- Karma, Miles! Ilyen az élet! O meg a sapkát lopta el!

- Nem, ez így nem igaz! O találta azt a sapkát! Mi van, ha egy éhező családról kell gondoskodnia?

Shelby halkan füttyentett.

- Te aztán egy napot sem húznál ki, haver, ha lejjebb csúsznál! — vont a vállát. - Hacsak nem lennék ott, hogy a gondodat viseljem! Nézd, végül is adunk ezek helyett a cuccok helyett mást a világmindenségnek, úgyhogy valahol megmarad az egyensúly! Tessék, itt van például a zöld pulcsim... - azzal bedobta a zöld kapucnis pulcsit a ládába. - Ki tudja, talán a kapucni lesz a következő szezon menő darabja a bonctermekekben, vagy mi a csudával szórakoznak errefelé az emberek!

Miles megadóan Shelby feje fölé emelte a szürkésbarna főkötőt, de az nem ment rá Shelby lófarkára, ezért Miles kirángatta a copfját összetartó gumit. Shelby szőke haja a vállára omlott, amitől a lány azonnal zavarba jött. Kezelhetetlen a haja,

egy szörnyű lobonc,soha nem hordta leengedve! Miles tekintete viszont felcsillant, amikor a főkötőt Shelby fejére helyezte.

- Milady? — nyújtotta ki a kezét udvariasan. — Kitüntet azzal, hogy elkísérhetem abba az igen tetszetős városba?

Ha Luce velük lett volna, Shelby tudta volna, hogyan vágjon vissza. Vagy ha abban az időben lennének, amikor ők hárman még egyszerű jó barátok voltak, és az élet nem sodorta őket ilyen messzire egymástól. Akkor Luce egy veszélyben lévő bájos, tartózkodó hölgy hangszínét majmolva, játékosan a megmentőjének, csillogó páncélú lovagjának vagy efféle marhaságnak nevezné Milest, amihez Shelby valami szarkasztikus megjegyzést fűzne. És persze kitörne belőlük a nevetés, és feloldódna az a furcsa feszültség, amit Shelby most a vállaiban érzett. Meg a szorítás a mellkasában...az is alábbhagyna. Megint minden normálisan működne, a világ kerek lenne.

De ketten voltak, Shelby és Miles.

Együtt. Egyedül.

Arccal a fekete kőfal felé fordultak, ami a város magasabb központi részét ölelte körül. A nyurga kőtorony vaspóznáin sötétsárga zászlók lengedeztek. A levegőben faszén és penészes szalma szaga terjengett. A falakon belülről muzsikaszó hallatszott... talán egy lant és puha borítású dobok hangja. És Shelby abban reménykedett, hogy odabenn valahol találnak egy angyalt, akinek a Derengője visszarepítheti őket a jelenbe, ahova tartoztak.

Miles - nyújtva maradt kézzel - még mindig Shelbyt bámulta, és láthatóan fogalma sem volt róla, mennyire mélykék a tekintete. Shelby mély lélegzetet vett, és a kezét finoman a Mileséba csúsztatta. Miles kissé megszorította, és megindultak a város felé.

KETTŐ

BIZARR BAZÁR

A KÖRNYÉK BÉKÉJÉT A VÁROSKAPUK ELŐTT NYÜZSGŐ hatalmas sokadalom zaja váltotta fel. A magas, fekete városfalaiéhoz vezető út mindkét oldalán a helyszínen összeeszkábált sátrak sorakoztak a gyepen, amit most télen leginkább a szürkésbarna szín jellemzett. A sátrakat szemmel láthatóan ideiglenesen állították fel, talán valami hétvégi fesztiválra vagy ilyesmire készültek. A vidám, nyüzsgő emberek kavalkádja Shelbyt a Bonnaroo-ra, arra a zenei fesztiválra emlékeztette, amiről az interneten látott képeket, figyelte, hogy mit hordanak az emberek. A főköts viselet volt divatban, ezért szerencsére nem nagyon lógtak ki a tömegből az új ruháikban.

Csatlakoztak az emberfolyamhoz, ami a kapun át határozottan egy irányba haladt, méghozzá a főtéren lévő piac felé. Előttük a városfal távoli végénél álló grandiózus várkastély tornyai emelkedtek az égbe. A tér alappillérét egy szerény, de tetszetős, gótikus templom (Shelby a nyurga tornyokról ismerte fel a stílusát) alkotta. Szürke utcácskák és szűk sikátorok labirintusa követte a zsúfolt és kaotikus, bűzölgő, mégis élettel teli piacteret, ami nyilvánvalóan az a hely volt, ahol az ember mindent és mindenkit megtalálhat.

- Lenvászon! Két vég tíz penny!
- Egyedi gyertyatartók!
- Árpasör! Friss árpasört tessék!

Shelbynek és Milesnek félre kellett ugrania az útból, hogy elkerüljenek egy zömök szerzetest, aki árpasörös agyagköcsögökkel teli kézikocsit tolt sietve. Gondolták, követik a széles, szürke palástos hátat a zsúfolt piactéren át, miközben az utat tört magának, hátha nyernek egy kis teret maguknak. Ám Shelby alig szegődött a nyomába, a tolakodó-fecsegő népek kellemetlen szagú tömege összezárt előtte, és betöltötte a szerzetes által hasított rést. Lehetetlen volt akár csak egy lépést tenni anélkül, hogy az ember neki ne ütközzön valakinek.

Nyüzsgöttek az emberek a téren, alkudoztak, pletykáltak vagy éppen enyveskezű gyerekeket hessegettek el az eladó almáiktól, jó nagyot a kezükre csapva. Szerencsére Shelby és Miles nem szúrt szemet senkinek.

- Hogy fogunk ebben a zsibvásárban bárkit is megtalálni az ismerősök közül? - nyögte Shelby, és erősen szorította Miles kezét, miközben már vagy tizedszerre tapostak a lábára.

Ez rosszabb volt, mint az oaklandi Green Day koncert, ahol Shelbynek két bordája is megsérült az arénában.

Miles a nyakát nyújtogatta.

- Fogalmam sincs. Elképzelhető, hogy itt mindenki ismer mindenkit?

Neki persze nem volt annyira rossz, hisz kimagaslott az alattvalók tömkelegéből. Milesnak jutott friss levegő, messze maga elé látott, Shelby viszont közel állt ahhoz, hogy klausztrofóbiás rohamot kapjon. Erezte, ahogy az arca kipirul a forróságtól. Kétségbeesetten huzigálta a ruhája szoros gallérját, hallotta is, hogy a varrás néhol elszakad.

- Hogy képes valaki ebben a fertőben levegőt venni?

- Orron be, szájon ki! – tanácsolta Miles, és néhány látványos lélegzetvétellel szemléltette is a dolgot, de aztán a bűz mégis rákényszerítette, hogy összeráncolja az orrát. - Hogy is mondjam?! Nézd csak, az nem egy kút? Mi lenne, ha innánk egyet?

- Valószínűleg kolerások leszünk tőle! - motyogta Shelby, de Miles már elindult arrafelé, Shelbyt is maga után vonszolva.

Hogy eljussanak a kúthoz, át kellett bújniuk egy csöpögő ruhákkal teli szárítókötél alatt, átlépni a piszokban kapirgáló és káráló fekete kakasok kisebb gyülekezetén, és kikerülni két körtékkel házaló fiút (egy vörös hajú testvérpárt). A kút régimódi szerkezet volt... építői egyszerűen csak köveket raktak egy lyuk köré, fölé pedig fából háromlábú állványt eszkábáltak. Ezen himbálózott a mohával benőtt vödör.

Pár pillanatnak el kellett telnie, mire Shelby képes volt levegőt venni.

- Es ebből isznak is az emberek?

Innen jól látta, hogy bár a piac uralta a teret, akadt más látványosság is a városban. A kút egyik oldalán például zsákvászon ruhába bújtatott középkori próbababákat állítottak sorba. Fiatal fiúk gyakorolták rajtuk a vívást, leginkább fakardokkal. Úgy rontottak a töréstesztés bábuk elődeire, mint a kiképzésen lévő lovagok. Vándorzenészek, trubadúrok is felbukkantak itt-ott a piac mellett, igencsak fülbemászó dalokat énekelve. Még maga a kút is kisebbfajta látványosságnak számított.

Shelby észrevette, hogy egy fafogantyú van a vödrön, aminek a segítségével könnyebben magukhoz húzhatták az emberek. Éppen egy feszes, szarvasbőr nadrágot viselő fiú merítette bele a merőedényt a vödörbe, majd egy lány felé nyújtotta, akinek óriási, egymástól távol ülő szemei voltak, és a füle mögé magyalágacskát tűzött. A lány mohón itta ki a kupa tartalmát, miközben egész idő alatt szerelmesen bámult a fiúra, egyáltalán nem törődve azzal, hogy a víz az álláról egyenesen a gyönyörű, krémszínű ruhájára csöpög.

Mikor a lány végzett, a fiú kacintva adta tovább a kupát Milesnek. Shelby nem volt benne biztos, hogy a kacintással kedvére való dologra céloz a srác, de túl szomjas volt ahhoz, hogy jelenetet rendezzen.

-Ti is a Szent Valentin-napi vásárra jöttetek, ugye? - kérdezte a lány olyan szelíden, mint egy bárány.

- Én, hm, vagyis mi...

- Természetesen! - szólt közbe Miles mesterkéltn brit akcentust erőltetve magára. - Mikor is veszi kezdetét az ünnepség?

Röhejesen hangzott, ahogy beszélt, de Shelby magába fojtotta a nevetését, nehogy lebukjanak. Fogalma sem volt, mi történne, ha elárulnák magukat, de eleget hallott karóba húzásról, kerékbe törésről meg a többi elvetemült középkori kínzóeszközzel. A szájfény, Shelby! Csak pozitívan, hajrá! Forró csoki, napimádás meg valóságshow! Ezekre koncentrálj! Ki fognak jutni innen. Ki kell jutniuk.

A fiú rajongva kulcsolta át a lány derekát.

- Nemsoká. Holnap.

A lány végigmutatott a piactéren.

- De a szerelmesek többsége már megérkezett! Látjátok? - Játékosan megérintette Shelby vállát. — Ne felejtsetek bedobni a neveteket még napnyugta előtt Ámor urnájába!

- Ó, hát persze! Ti se! - motyogta Shelby, és épp olyan zavarodott lett, mint amikor a reptéren az utasfelvevők udvariasan jó utat kívánnak.

Beharapta az ajkát, mikor a lány és a fiú búcsút intett feléjük, és kart karba öltve andalogtak tovább az utcán.

Miles megszorította a karját.

- Hát nem fantasztikus? Valentin-napi vásár!

Mindez egy olyan baseballrajongótól, aki egyszer Shelby szeme láttára egy ültő helyében kilenc hot dogot bevágott! Mióta izgatja Milest egy ilyen nyálás Valentin-napi buli? Már épp mondani akart valami csípőst, amikor észrevette, hogy Miles tényleg belelkesedett. Mintha valóban menni szeretett volna. De vele? Valami miatt Shelby nem akart neki csalódást okozni.

- Dehogynem! Remek! - vont a vállát közönyösen. — Jó mókának tűnik.

- Jaj, nem! — rázta meg a fejét Miles. - Úgy értettem, a bukott angyaloknak feltétlenül ott kell lenniük, már ha egyáltalán errefelé járnak! Ott tutira találunk valakit, aki segít hazajutni!

- Ó! — köszörülte meg a torkát Shelby. Hát persze hogy erre gondolt! -Ja, jó ötlet!

- Mi a baj? - És Miles megmerítette a kupát a vödörben, majd a hűvös vízzel teli edényt Shelby ajkaihoz tartotta, de aztán hirtelen elvette, és az ingujjával tisztára törölte a kupa száját, csak utána nyújtotta újra Shelby szája felé.

Shelby érezte, hogy minden ok nélkül elpirul, ezért behunyt szemmel, mohón ivott, remélve, hogy nem kap el semmilyen halálos betegséget. Csak miután kiitta, akkor felelt:

- Semmi!

Miles újra telemerkte a kupát, kortyolt egy hatalmasat, miközben tekintetével a tömeget pásztázta.

- Odanézz...! - mondta a kupát visszaejtve a vödörbe.

Shelby mögé, a piaci bódék végénél lévő emelvény irányába mutatott, ahol három fiatal lány kétrét görnyedve kacagott. Egy magas, hullámos peremű ónedény körül tolongtak. Antik darabnak tűnt, és elég ronda volt, afféle értékes „műtárgy” amit Francesca bizonyára a Shoreline-beli irodájában tartana.

- Nyilván az lesz Ámor urnája! – vélte Miles.

- Ó, persze, nyilvánvaló! Ámor urnája – biccentett arrafelé Shelby csúfondárosan. – Mi a franc ez? Nem lehet, hogy Ámornak ennél kicsivel jobb ízlése volt?

- Ez a tradíció Róma fénykorából származik - tájékoztatta Miles tudálékos üzemmódra kapcsolva. Olyan volt vele utazni, mintha egy enciklopédiát cipelne magával az ember. - Mielőtt a Valentin- napot Valentin-napnak keresztelték - folytatta árnyalatnyi izgatottsággal a hangjában -, Lupercaliának nevezték.

- Luper... - legyintett Shelby, és egy rossz poénon agyait, de aztán meglátta Miles arckifejezését.

Annyira komoly volt és őszinte!

Miles észrevette, hogy Shelby őt nézi, és ösztönösen felnyúlt, hogy a szemébe húzza a baseballsapkáját. Idegességében szokta ezt tenni, de most csak a semmit markolta. Zavarában összerándult, majd öklével a zsebe felé nyúlt, de a durva anyagú, kék köpönyeg teljesen eltakarta a nadrágját, így jobb híján összefonta a karját a mellkasán.

- Hiányzik, nem igaz? - kérdezte Shelby.

- Micsoda?

- A sapkád.

- Az a régi cucc? – Miles túlságosan is sietősen vonta meg a vállát. - Á! Eszembe sem jut! - nézett át üres tekintettel a téren.

Shelby megérintette a karját.

- Mit is mondtál arról a Luper...izé, tudod, miről?

Miles tekintete gyanakvóan villant Shelbyre:

- Tényleg tudni akarod?

- A pápa tényleg Pradát visel?

Miles erre már elmosolyodott.

- A Lupercalia a termékenység és a tavasz közeledtének pogány ünnepe volt. Olyankor a város összes házassulandó nője felírta a nevét egy darabka pergamenre, és egy urnába dobta. Olyasmibe, mint az ott. Az egyedülálló férfiak pedig húztak az urnából, és az lett a kedvesük arra az évre, akinek a nevét kihúzták.

- Micsoda barbár szokás! - kiáltotta Shelby.

Nehogy már sorsolás döntse el, hogy kivel jár! Köszöni szépen, ő inkább elköveti a saját tévedéseit!

- Szerintem kedves szokás - vonta meg a vállát Miles a távolba nézve.

- Tényleg? - fordult vissza Shelby Miles felé. - Úgy értem, biztos van, hogy jól sült el. De amúgy ez az urnás szokás még azelőttől származik, hogy az ünnepnek bármi köze lett volna Szent Valentinhoz, nem igaz?

- De - felelte Miles. - Végül az egyház közbeszólt. Ellenőrzésük alá akarták vonni ezt a pogány ünnepet, ezért egy pártfogó szentet kapcsoltak hozzá. Sok régebbi ünnepkel és hagyománnyal tette ugyanezt. Mintha azzal, hogy kontrollálnák őket, nem lennének annyira fenyegetőek a számukra.

- Tipikus férfiak!

- Nos, az igazi Valentint még életében a szerelem védelmezőjeként ismerték. Minden égtáj felől érkeztek hozzá olyanok, akik törvényesen nem köthettek házasságot, például a katonák, hogy titokban adja össze őket.

Shelby a fejét csóválta.

- Honnan tudod te ezt az egészet? És főleg, miért?

- Luce - Miles csak ennyit mondott, és közben nem nézett Shelby szemébe.

— Ó! — Shelby úgy érezte, mintha valaki ököllel jó keményen gyomorszájon vágta volna. — Azért ástad bele magad a Valentin-nap történetébe, hogy Luce-t lenyűgözd vele? — rugdosta a homokot. — Ezek szerint vannak lányok, akik csípi a magadfajta kockákat!

- Nem, Shelby! Úgy értem... - Miles megragadta Shelby vállát, és az emelvényen lévő lányok fele fordította. — ...ott van Luce! Ott, a szemed előtt!

Luce földig érő, világosbarna ruhát viselt. Hosszú, fekete haját három vaskos copfba fonta. Keskeny fehér szalagok fogták össze őket. A bőre sápadtabbnak tűnt a szokásosnál, de az arca kipirosodott a hidegtől. Lassan, töprengve sétált körbe az urnát, a többi lánytól elkülönülve. A tér nyüzsgő emberi forgatagában Luce tűnt az egyetlen magányos lénynek. Tétova tekintetén látszott, hogy a gondolataiba réved.

- Shelby, várj!

Shelby rohanni kezdett Luce felé, és félig már átvágott a téren, mire Miles utolérte, és a derekát szorosan átkarolva megállította.

Shelby hátrafordult, készen arra, hogy nekiessen. Csakhogy Miles arckifejezése megállította. A fiú arca ragyogott. Hogy mitől, azt Shelby egyelőre nem értette.

— Tudod, ugye, hogy ő a múltbéli Lucinda? Ez a lány nem a mi barátunk! Nem fog megismerni téged...

Shelby erre nem gondolt, de persze úgy tett, mintha neki is eszébe jutott volna. Megfordult, és újból szemügyre vette Lucindát. Piszkos volt a haja, de nemcsak zsíros, hanem igazán mocskos, amit az a Luce Price, akit ő ismer, nem viselne el. Shelby szerint a ruha is furán állt rajta, de Lucinda láthatóan elégedett volt vele. Olyannak tűnt, mint aki beletörődött mindenbe, ami aztán végképp nem volt jellemző Luce Price-ra. Shelbynek az volt a véleménye, hogy Luce mindig is szinte betegesen rosszul viselte a sorsát - bár még az is jól állt neki. Ez volt az egyik, amit

szeretett benne. De ez a lány? Ez a lány itt teljesen belenyugodott a szomorúságába, ami szinte minden mozdulatából áradt. Mintha épp annyira hozzászokott volna ehhez .1 gyászos hangulathoz, mint ahhoz, hogy felkel a nap. Hát nincsenek barátai, hogy felvidítsák? Nem arra valók a jó barátok?

– Miles – kezdte Shelby, és a fiú csuklóját megragadva közelebb hajolt hozzá -, tudom, megegyeztünk, hogy Danielre bízunk a mi Lucindánk megtalálását, de ez a lány szintén az a Lucinda, aki fontos nekünk... csak egy korábbi változata. A legkevesebb, amit tehetünk, hogy felvidítjuk! Nézd, mennyire le van törve szegény! Figyeld csak meg jobban!

Miles az ajkába harapott.

– De hát... minden, amit a Derengőkről eddig tudunk, azt sugallja, hogy tilos beleavatkozni a...

– Héé, te ott! – kiabálta Shelby szinte dalolva és továbbvonszolva Milest, hogy mielőbb Lucinda mellé érjenek.

Fogalma sem volt, honnan jött neki ez a délies akcentus, hacsak nem megragadt benne az igazi Luce édesanyjának a vontatott beszéde, amit még Georgiában hallott, hálaadáskor. Arról sem volt elképzelése, mit gondolhatnak a középkori Anglia lakói, amiért úgy beszél, mint egy georgiai első bálozó, de ezen már késő volt tépelődni.

Mögötte, néhány lépéssel lemaradva Miles szörnyülködve csóválta a fejét. Bocs, véletlen, üzente Shelby tekintete.

Lucinda észre sem vette, annyira belemerült a bánatába. Shelbynek egészen elé kellett állnia, és közvetlenül a képébe integetni.

- Ó! - szólalt meg Lucinda, de a felismerés leghalványabb jele nélkül pislogott Shelbyre. - Szép napot!

Shelbynek nem kellett volna a szívére vennie a dolgot, de azt tette.

- N-nem találkoztunk már korábban? - dadogta. - Szerintem a windsori unokafivérem ismeri az egyik nagybátyádat, méghozzá a családunk apai ágáról... vagy az is lehet, hogy pont fordítva.

- Sajnálom, de nem hinném, bár...

- Lucindának hívnak, nem igaz?

Lucinda összerezsent, és a szemében egy pillanatra a felismerés szikrája csillant.

- De, igen!

Shelby a szívére szorította a kezét.

- Shelby vagyok! Ez pedig itt Miles.

- Milyen különös nevek! Bizonyára északról érkeztek!

- Bizony! – vont a vállát Shelby. – A messzi, messzi északról. És még soha nem jártunk itt... a ti híres-nevezetes Valentin-na- pi vásárotokban! Te bedobod a neved az urnába?

- Én? – nyelt nagyot Lucinda, és odakapott a kulcsontjai közötti mélyedéshez. – Nem igazán találom vonzónak a gondolatot, hogy a vak szerencse válasszon számomra társat a szívem helyett!

- Mondja a leányzó, mintha már beszerzett volna magának egy jóvágású lovagot! - bökte oldalba Shelby Lucindát, megfélemlítve arról, hogy tulajdonképpen idegenek egymásnak, és elfeledve azt is, hogy a szavai ebben a közegben talán durván hatnak, és a cinizmusa ellenkezik Lucinda középkori érzékenységgel. - Úgy értem... van olyan lovag, hölgyem, aki már elnyerte a tetszésedet?

- Egyszer már voltam szerelmes - felelte komoran Lucinda.

- Voltál? – visszhangozta Shelby. – Úgy érted, szerelmes vagy?

- Nem. Voltam. De ő itt hagyott.

- Daniel elhagyott? – szólalt meg Miles elvörösödve. – Azaz... hogy is hívták?

Lucinda mintha meg sem hallotta volna.

- A földesura kastélyában találkoztunk. Be kell valljam, tilosban jártam, de a sok finom kisasszony ki-be sétált, és a kapuk is tárva- nyitva voltak, a virágok meg oly hívogatóak... - A kezét a szívére szorítva fájdalmasan mélyet sóhajtott. – És ő összetévesztett egy magasabb rangú lánnyal. Egy előkelőbbel. Igaz, a legszebb ruhámat viseltem, és a hajamba galagonyavirágokat fontam, mint az igazi hölgyek szokták. Jól mutattam, de attól félek, tisztességtelenül viselkedtem vele. Félrevezettem.

- Ó, Lucinda! - vigasztalta Shelby. - Teljesen biztos, hogy az ő szemében igazi hölgy vagy!

- Daniel lovag. Hozzá illő hölgyet kell elvennie hitveséül. Az én családom... mi, a pórnéphez tartozunk. Apám szabad ember, de gabonát termel, ahogyan az ő apja is tette. - Pislogott, mire hatalmaskönnyecsepp gördült végig az orcáján. – Még a nevemet sem árultam el a szerelmemnek!

- Ha igazán szeret, amiben biztos vagyok, meg fogja tudni a neved! – nyugtatta meg Miles.

Lucinda megborzongott, miközben vett egy mély lélegzetet.

- Múlt héten, lovagi kötelességét végezve bekopogott apám ajtaján is. Tojástartó gyűjtött a földesúr Valentin-napi lakomájához. Épp a megkeresztelkedésem évfordulóját ünnepeltük. Látni a szerelmem arcát, amikor meglátta a szegényes otthonunkat... Jaj! Próbáltam megállítani, de szó nélkül sarkon fordult. Kerestem az összes titkos helyünkön... az erdőben, az odvas tölgyfánál, a rózsakert északi peremén alkonyaikor... de a nyomát sem láttam azóta.

Shelby és Miles összenézett. Ők tudták, hogy Danielt egyáltalán nem érdekli, miféle családból származik Lucinda. inkább az évforduló - az a tény, hogy közeledett az átok beteljesülésének ideje - riaszthatta el. Shelby mostanra már tisztában volt

vele, hogyan próbál Daniel eltávolodni Luce-tól, amikor biztos benne, hogy közel a vég. Inkább összetöri a lány szívét, hogy megmentse az életét. Daniel, valószínűleg most is a környéken búslakodik valahol, maga is összetört szívvel.

Így kellett lennie. A Shelby előtt álló lánynak talán még százszor meg kell halnia, mielőtt eljön a Shelby által jól ismert Luce ideje... amikor Luce először kap esélyt az ősi átok megtörésére.

Nem igazság! Nem igazság, hogy Lucindának újra meg újra meg kell halnia, és annyi fájdalmat kell megtapasztalnia! Hiszen mindenki másnál jobban megérdemli, hogy boldog legyen!

Shelby, még ha valami apró dologban is, de segíteni akart Lucindának. Milesra pislantott, aki felhúzta az egyik szemöldökét,

Shelby reményei szerint abban az értelemben, hogy ugye, te is ugyanarra gondolsz? Shelby rábólintott.

- Ez az egész egy hatalmas félreértés - kezdett rá. - Mi jól ismerjük Danielt!

- Tényleg?

Lucinda meglepettnek tűnt.

- Mondok én neked valamit! Gyere el holnap a vásárba! Biztosra veszem, hogy Daniel is ott lesz, és akkor egyszerűen...

Lucinda ajka megremegett, az arcát Shelby vállába temette és halkán pityeregni kezdett.

- Képtelen lennék elviselni, ha egy másik nevet húzna ki az urnából!

- Lucinda! - szólalt meg Miles olyan gyengéden, hogy a lány tekintete egyből kitisztult, és olyan melegen nézett vissza rá, mint néha Luce annak idején. Érdekes módon Shelbyt ez féltékennyé tette. Félrefordította a fejét, mialatt Miles megkérdezte: - Elhiszed, hogy Daniel igazából szeret?

Lucinda bólintott.

- Mégis úgy gondolsz - folytatta Miles -, hogy a Daniel és a közted lévő kapocs oly sebezhető, hogy a származásod könnyedén elszakíthatja ezt a köteléket?

- Neki... neki... nincs más választása. A Lovagi Kódexben az áll, hogy olyan lányt kell hitvestársul választania, aki...

- Luce! Nem érted, hogy a szerelmek erősebb az összes buta szabályzatnál? - tört ki Shelbyből.

Lucinda felhúzta a szemöldökét.

- Pardon? - kérte Shelbyt, hogy ismétlje meg.

Miles figyelmeztető pillantást vetett Shelbyre.

- Úgy értem, öhöm... az igaz szerelem mélyről fakad, és sokkal erősebb holmi udvari szokásnál. Ha szereted Danielt, mondd meg neki, hogy érzel!

- Olyan különösen érzem magam.

Lucinda kipirult, miközben kezét a mellkasára szorította. Behunyta a szemét, és Shelby egy pillanatig attól félt, hogy most azonnal, ott, előtte lobban lángra.

Hátrébb is lépett. Persze, gondolta, hogy ez azért nem így működik. A Luce-t sújtó átok beteljesüléséhez eddig mindig Daniel jelenlétére volt szükség, az indította be a folyamatot.

- Szeretném hinni, hogy igaz, amit mondasz. Hirtelen magam is úgy érzem, hogy nagyon erős a szerelmünk.

- Elég erős ahhoz, hogy ha holnap idehozzuk neked Danielt a fesztiválra – próbálkozzott Shelby –, odamész hozzá?

Lucinda felnyitotta a szemét. Nyílt, mogyoróbarna tekintetéből szenvedély sugárzott.

- Igen! Bárhova elmennék, csak hogy újra mellette lehessenek!

HÁROM

ADOTT SZÓ

- Ez félelmetes volt! – rikkantotta Shelby, amikor Lucinda távozása után magára maradt Milesszal. Visszasétáltak a kúthoz.

A nyugati égbolton elhalványultak a napsugarak. A polgárok nagy része hazafelé tartott, bordélyaik és a hátukon cipelt zsákok roskadoztak az esti vacsorához beszerzett élelmiszerektől. Shelby hosszú ideje nem evett egy falatot sem, mégsem igazán érdekelte a sült csirke és a főtt krumpli illata. Az izgalom mámora táplálta.

-Az előbb mindketten ugyanarra gondoltunk! Olyan volt, mintha te mondanád ki azt, ami az én fejemben jár... elképesztő összhang volt közöttünk!

-Tudom! - Miles belemerítette az edényt a vödörbe, aztán lassan kortyolta a vizet. Előjöttek a szeplői a napfényre. Shelby még mindig nem szokta meg, mennyire más a baseballsapkája nélkül. - Igazad volt. Jólesett felvidítani, még ha ő nem is a mi Luce-unk!

Miles hirtelen balra kapta a fejét, mintha hallana valamit, aztán ledermedt.

- Mi az? – kérdezte Shelby.

Miles ekkor felengedett, bár kicsit görnyedtebb volt, mint általában.

- Semmi. Azt hittem, egy Derengőt látok, de valószínűleg tévedtem.

Shelby túlságosan izgatott volt ahhoz, hogy a Derengőkkel foglalkozzon.

- Tudod, mi lenne fantasztikus? – kérdezte a kút kávéjára telepedve. – Bevásárolhatnánk nekik! Luce-nak vehetnénk valami csipkés apróságot, és mondhatnánk, hogy Daniel küldi. Írnék mellé egy cuki verset, „a rózsza vörös” és a többi. Hm? Ez valószínűleg újdonság lenne ezeknek a bárdolatlan középkoriaknak! Meg csinálhatnánk...

- Shelby? - szakította félbe Miles. – Mi lett a hazamenetellel? Mi nem ide tartozunk, nem emlékszel? Lucindán már segítettünk, reményt adtunk neki a Valentin-napi vásárral kapcsolatban, mást nem nagyon tehetünk. Nem változtathatjuk meg a sorsát. Találnunk kellene inkább egy Derengőt!

- Nos, tudhatnád, hogy bárhol van is Luce, a többiek mindenképp a közelében vannak! – hadarta Shelby. - Ha most megtalálnánk Danielt, azzal két legyet ütünk egy csapásra! O elmenne a vásárba, mi meg visszamehetnénk a Shoreline-ba.

- Nem vagyok benne biztos, hogy olyan könnyű lenne rávenni Danielt, hogy eljöjjön a vásárba.

- Pedig enélkül nem mehetünk haza! Teljesítenünk kell a Luce-nak tett ígéretünket! Nem leszek egy újabb szar alak, áld cserbenhagyja! - Shelbyt hirtelen az összes energiája elhagyta. - Luce jobbat érdemel!

Miles lassan kifújta a levegőt. Összehúzott szemöldökkel járkált föl-alá a kút körül - most épp a gondolkodó szerepét öltötte magára.

- Igazad van! — jelentette ki végül. — Mit számít még egy nap?

- Tényleg? - sikította Shelby.

- De hol találjuk meg Danielt? Lucinda mintha egy kastélyt említett volna... — morfondírozott Miles. - Megkereshetnénk, és...

- Danielt ismerve szinte bármerre kesereghet. És ez alatt szó szerint azt értem, bármerre.

Shelby lópaták dobogását hallotta. A piactér közepén átvezető széles út felé fordult. A kereskedők bódéi mögött, melyeket már bezártak estére, megpillantott egy királyhoz illő, hófehér paripát.

Mikor az állat előbukkant az utolsó bódé ponyvateteje mögül, Shelbynek elakadt a lélegzete. A hermelinprémme szegélyezett, fekete bőrnyeregben ülő alak, akit most Shelby és Miles a városiak jó részével együtt leplezetlen áhítattal csodált, valódi herceg lehetett, méghozzá fehér lovon.

A széles vállú lovagot, akinek a személyazonosságát elfedte a sisakrostély, nemesi rangjához méltó, tiszteletet parancsoló légkör fogadta a téren. Acéllemezekből készült páncélja a lábfejenél kezdődött, melyet vastkos kengyelben pihentetett. A lábszárát fényezett lábvért védte, a páncélingét úgy szabták, hogy szinte rátapadt izmos alakjára. Fémsisakja két ívelt lemezből állt, melyek szögletesen zárultak össze az orra felett. A sisakrostély elején apró légzőnyílások sorakoztak, és keskeny rés húzódott keresztben a szeme előtt. A vértázat nyugtalanító érzést keltett Shelbyben, hiszen a lovag láthatta őket, de ők semmit nem tudtak róla, csak a lenyűgöző páncélját csodálhatták meg.

Kardját a bal oldalán hordta, és a páncélja felett hosszú, fehér leplet viselt, a mellkasán egy vörös kereszttel, pont olyan volt, amilyet Shelby (ha jól emlékszik) az egyik Monty Python-filmben látott.

- Miért nem kérdezzük meg őt? - kérdezte Shelby.

- Ezt komolyan mondod?

Shelby tétovázott. Az igaz, hogy félt leszólítani egy igazi, hús-vér lovagot, de másképp hogy találják meg Danielt?

- Van jobb ötleted? - Az egyre közeledő alakra mutatott. - Ez itt egy lovag. Daniel is lovag. Van rá esély, hogy ugyanabban a körben mozognak, nem igaz?

- Oké, oké! És Shel! - Miles csak félig szívta be a levegőt, ez is olyasmi volt, amit akkor csinált, amikor ideges lett. Vagy ha azt hitte, hogy esetleg megbántja Shelbyt. - Próbáld ne használni azt a cuki kis georgiai akcentust, jó? A totál szerelmes Lucindáról lepergett, de másokkal óvatosabbnak kell lennünk, ha el akarunk vegyülni! Emlékezz, mit mondott Roland a múltban való maszatolásról!

- Vegyülök, vegyülök! - ugrott le Shelby a kútkáváról.

Kihúzta magát, ahogy elképzelése szerint egy valódi hölgy tenné, Milesra kacsintott, amit kissé idétlennek érzett, majd megindult a lovag felé. Két rövidke lépést tett csak, amikor a lovag szembefordult vele, és felemelte a rostélyát. Sötét szeme metszőn összeszűkül, annyira szigorúan nézett. Shelby korábban többször rászolgált erre.

Emlegetett számár! Miles nem az imént ejtette ki Roland Sparks nevét a száján?

Roland ide-oda jártatta a szemét Shelby és Miles között. Világos volt, hogy felismerte őket, ami azt jelentette, hogy ő a saját idejük Rolandja, az ő Rolandjuk, akivel legutóbb Lucinda hátsó kertjében, a csatában találkoztak. És azt is jelentette, hogy bajba kerültek.

- Ti meg mit kerestek itt?

Miles tüstént Shelby mellett termett, és védelmezően átkarolta a vállát. Igazán rendes volt tőle, mintha nem akarta volna, hogy Shelby egyedül vigye el a balhét.

- Danielt kerestük - felelte. - Tudsz segíteni? Tudod, merre van?

- Nektek segíteni? Danielt megtalálni? - Roland értetlenkedve ráncolta össze sötét szemöldökét. — Nem Luce-ra gondoltok inkább? A halandó lányra, aki elveszett a saját Derengőiben? Srácok, ti aztán nyakig benne vagytok!

- Tudjuk! És azt is, hogy nem tartozunk ide! - vette fel Shelby a legeslegbűnbánóbb hanghordozását. - Véletlenül kerültünk ide - tette hozzá a lenyűgöző fehér paripán ülő Rolandot bámulva. Fogalma sem volt arról, hogy egy ló ilyen hatalmas is lehet. - Próbálunk hazajutni, de gondban vagyunk, mert nem találunk egy Derengőt sem...

- Hát persze hogy nem! - fortyant fel Roland. - Mintha nem lenne elég dolgom, most még benneteket is pesztrálhatlak! - Mintegy mellékesen felemelte az egyik kesztyűbe bújtatott kezét: - Iderendelek nektek egyet!

- Várj! - lépett közelebb Miles, Rolandot félbeszakítva. - Azt találtuk ki, hogy amíg itt időzünk, talán, hm...kedveskedhetnénk Luandának valamivel. Vagyis, ennek az itteni Lucindának. Nem gondoltunk semmi nagyszabásúra, csak egy kicsit felvidítanánk az életét. Mivel Daniel dobta...

- Ismered Danielt, tudod, néha hogy viselkedik... - szólt közbe Shelby.

- Álljon meg a menet! Ti találkoztatok Lucindával? - kérdezte Roland.

- Nagyon fel volt dűlva! - jegyezte meg Miles.

- Holnap meg Valentin-nap lesz - tette hozzá Shelby.

A csatáló felnyerített, de Roland megregulázta a kantárszarral.

- Idomulva?

Shelby fintorgott.

- Hogy micsoda?

_ A múlt- és jelenbéli énei egyesültek benne, amikor láttátok?

- Úgy érted, mint... - Shelby arra gondolt, hogyan festett Daniel Jeruzsálemben, ahol olyan elveszítettnek és életlennek látszott, mint egy 3D-s film szemüveg nélkül.

Mielőtt azonban válaszolhatott volna, Miles rátaposott a lábujjára. Ha Rolandnak nem tetszik, hogy itt vannak, nyilván azt sem értékelné, hogy eddig is mennyi helyre utaztak a Derengők segítségévéi.

- Csitt! - suttogta felé Miles félig csukott szájjal.

- A fenébe is, nem olyan bonyolult ez! Felismert benneteket vagy sem? – erőszakoskodott Roland.

Shelby felsóhajtott.

- Nem!

_ Nem - mondta Miles is.

_ Akkor viszont az itteni Luce-ról van szó, akinek az életébe nem árthatjuk bele magunkat - magyarázta Roland, de annak ellenére, hogy látszott, gyanakszik rájuk, többet nem mondott.

Egy hosszú, aranyos-fekete raszta tincs búj ki a sisak egyik részén. Roland visszadugdosta, és körbenézett a város főterén. A kidobott állati belsőségeken marakodó kutyákra, a sáros utcákon idomtalan bőrlabdát rugdosó gyerekekre bámult. Látszott, hogy azt kívánja, bárcsak ne futott volna Shelbyékbe.

- Kérlek, Roland! - könyörgöm Shelby, és vakmerően Roland fémlapokból álló kesztyűje után kapott. gondola, páncélkesztyűnek hívják. - Te nem hiszel a szerelemben? Neked nincs szíved?

Shelby érezte, hogy a szavai megfagynak a jéghideg levegőben, és azt kívánta, bárcsak visszaszívhatná őket. Ezúttal túllőtt a célon. Nem tudott semmit Roland előéletéről. Azt igen, hogy az angyalok bukásakor Lucifer oldalára állt, de csak mert neki nem tűnt gonosznak. Csupán rejtélyesnek és kiismerhetetlennek.

Roland szóra nyitotta a száját, és Shelby már felkészült az újabb leckéztetésre a Derengőkben való utazás veszélyeiről, vagy egy újabb fenyegetésre, hogy Francesca és Steven kezére adja őket. Shelby összehúzta a szemét, és elfordította a fejét, ám csak a rostély lecsapódásának tompa kattánását hallotta. Felnézett, de Roland arca ismét a rostély mögé rejtőzött, a szemeknek szolgáló hasíték sötétjében pedig nem látszott semmi.

Shelbykém, most aztán ügyesen tönkretettél mindent!

- Megkeresem nektek Danielt! - dörrent Roland hangja a rostély mögül, hogy Shelby megugrott. - Gondom lesz rá, hogy időben ideérjen a holnapi vásárra. Van még egy elintéznivalóm, de aztán visszajövök ide, és mindkettőtöknek rendelek egy-egy Derengőt, ami eltüntet innen benneteket, visszarepít a Shoreline-ba, ahol most is lennetek kéne. És nincs vita! Vagy elfogadjátok, vagy mehettek!

Shelby összeszorította a fogát, hogy le ne essen az álla. Mi van? Roland segít nekik?

- Nem...nem lesz vita - dadogta Miles. - Jó lesz így, Roland. Köszönjük!

Roland sisakja enyhén lesüllyedt majd megemelkedett, amit Shelby biccentésnek vett. Roland nem szólt többet, csak gyengéden oldalba bökte fehér paripáját, ami megindult a városból kivezető út léié. A kereskedők szétrebbentek előtte, ahogy az állat előbb ügetett, majd vágtazni kezdett. Fehér farka füstfelhőként lebegett mögötte.

Shelby ekkor észrevett valami különös dolgot: ahelyett, hogy büszkén lovagolt volna ki a városból, Roland lehajtott fejjel, összeroskadva ült a lován, mintha megváltozott volna a hangulata. Ő mondott neki valamit?

- Ez kemény volt! - konstátálta Miles Shelby mellé lépve.

Shelby közelebb araszolt hozzá, hogy a karjuk összeérjen. Ettől tüstént jobban érezte magát.

Roland meg fogja találni Danielt. Segít nekik.

Shelby azon kapta magát, hogy - nagyon nem-shelbysen - elmosolyodik. Az alatt a temérdek páncél alatt valahol mélyen mégis érző szív rejtőzik, ami hisz az igaz szerelemben!

Minden (felszínes) cinizmus ellenére Shelbynek be kellett ismernie, hogy ő maga is hisz a szerelemben. És abból, ahogy ma délután Miles Lucindát vigasztalta, jól látszott, hogy Miles is a hívők közé tartozik. Tovább nézték, ahogy a lenyugvó nap fénye meg-megcsillan Roland páncélján, és hallgatták a lópaták egyre halkuló dobogását a köves úton.

NÉGY

KESZTYŰS KÉZZEL

Meglepő volt, de a középkorban a csillagok sokkal káprázatosabban ragyogtak!

A városi fényektől háborítatlan égbolt különféle galaxisok csillogó tájképének látszott, és úgy elbűvölte Shelbyt, hogy azt kívánta, bárcsak hosszú ideig felehetne ébren alatta, hogy minél tovább csodálhassa. Napnyugtakor, amikor a nap végre átégette magát a szürke téli felhőzetten, a felettük lévő sötét vásznat elárasztották a csillagok.

- Az ott a Göncölszekér, nem igaz? - kérdezte Miles az egyik csillagokból összeálló alakzatra mutatva.

-Tőlem az is lehet! - vonta meg a vállát Shelby, de azért közelebb hajolt Mileshez, és követte az ujját a szemével. Megérezte Miles bőiének ismerős, enyhén citrusos illatát. - Nem tudtam, hogy érdekel a csillagászat!

- Én sem! Soha nem foglalkoztam vele, de van ma valami a csillagokkal... vagyis, úgy általában a ma éjszakával. Tudod, amikor minden olyan jelentőségteljesnek tűnik. Nem gondolod?

- De - vett egy nagy levegőt Shelby az égboltba feledkezve, holott korábban nem sokat foglalkozott vele. Fura módon, közelinek érezte a csillagokat, mint ahogy Milest is. — Nagyon is!

Miután megegyeztek abban, hogy még egy éjszakát itt maradnak, Shelby szerzett egy takarót meg némi kötelet, amikből — a nyomornegyed utcáin szerzett képességeit használva - elsőrangú sátrat készített. A város megannyi tivornyázó látogatójához hasonlatosan ők is a városfalakon kívüli hatalmas rét lankásabb magaslátán táboroztak le Milesszal, aki még tűzifát is talált, bár azt egyikük sem tudta, hogyan lehet gyufa nélkül tüzet gyújtani.

Tulajdonképpen egészen kellemes hely volt. Igaz, hogy az erdőből odahallatszott a prérifarkasok idegőrlő vonyítása, de Shelby emlékezett rá, hogy időnként a Shoreline-ban eltöltött éjszaka is ugyanilyen rémes zajoktól volt hangos. Majd összetartanak Milesszal, és ha valamilyen vérszomjas teremtmény merészkedik elő az erdőből, elbújnak pár tagbaszakadt középkori fickó mögött.

Az út mellett sajátos ünnepi, éjszakai piacot alakítottak ki, így a sátorállítást követően Miles és Shelby azzal vált szét, hogy Miles ennivaló után néz, Shelby meg olyan Valentin-napi ajándékokra vadászik, amiket másnap odaadhatnak Luce-nak és Danielnek. Dolguk végeztével pedig a táborhelyen találkoznak, hogy együtt vacsorázzanak a csillagos égbolt alatt.

A napnyugtát megelőző órában a városbeli árusok mindent a falakon kívülre hurcoltak. Az éjszakai piac igencsak különbözött a falakon belüli napközbeni párjától, mert ott aztán a ruháktól a gabonafélékig mindent árultak. Shelby rájött, hogy az éjszakai piac csak erre a különleges alkalomra, a Szent Valentin ünnepére tartogatott esemény, amikor is a várost előzőlik a távolról jött kereskedők és látogatók.

A réten hemzsegték az újonnan felállított sátrak, melyek közül több cserekereskedelmi központként szolgált. Shelby nem rendelkezett túl sok mindennel, de a rikító rózsaszín hajgumiját azért sikerült elcserélnie egy kicsi, szív alakú, csipkekendőcskére, amit Luce- nak tervezett átadni Daniel nevében.

Boldogan cserélte el a kender bokaláncát is, amit még Philtől kapott a Shoreline-beli egyik randevújukon, méghozzá egy bőr törhüvelyre, amiről úgy gondolta, hogy tetszik majd Danielnek. Mellesleg a fiúknak elég nehéz ajándékot venni.

A hajgumi és a bokaperec a semminél is kevesebbet jelentett Shelbynek, ám a kereskedők egzotikumként üdvözölték mindkettőt.

- Mi ez a varázslatos anyag, ami így nyúlik, mégis megtartja az alakját? - kérdezték tőle, miközben úgy vizsgálgatták a hajgumit, mintha felbecsülhetetlen drágakő volna.

Shelby visszafojtotta a nevetését, mivel a középkori kínszerek lehetősége továbbra is a fejében motoszkált.

Mint vásárlás után általában, most is majd felfordult az éhségtől. Nagyon remélte, hogy Milesnek sikerült valami jó kaját szereznie. Sietősen lépkedett át a réten, hogy mielőbb összefussanak, amikor egy tétova gondolat villant át az agyán: valamit elfelejtett.

- Ó, milyen kedves kis kalpag! – jelent meg előtte egy szőke hajú, széles mosolyú nő, aki végigsimította a fejkötője csipkés fátylát, amit Shelby aznap reggel csórt el a kocsiról. - Csak nem Tailor mester egyik munkája?

- Ööö, hogy kié? – a büntudattól Shelby a lopott fejfedő csúcsáig elvörösödött.

- Itt van a standja, e mögött a sátor mögött - mutatott a nő az úgy három méterre lévő keményített fehér vászonsátorra. – Henrynek három nővére van, mindnyájan nagyszerű varrónők. Az év túlnyomó részében az egyházi misztériumjátékok díszruháin dolgozik a varrótűjük, de erre a vásárra mindig kitalálnak valami különleges apróságot a lányoknak. Hibátlan munkát végeznek!

A sátorlapok szét voltak nyitva, és mögöttük, egy vászonernyő mellett álldogált az a zömök kis ember, akinek a kocsijára Shelby és Miles úgy ugrott fel aznap reggel, mintha tehervonat lenne. A férfi, aki lenyúlta Miles sapkáját. Kisebb csődület vette körül, mindenfelől „úúú-k” meg az „ááá-k” hallatszottak, kétségtelenül valami nagyon értékes portékát csodáltak. Shelbynek a vásárolók közé

kellett Kirakodnia, hogy láthassa az oly sok sóvár tekintetet vonzó darabot: a rikító kék Dodgers sapkát.

- Csodálják meg a megerősített szemellenző remekbe szabott festését! - Henry Tailor olyan mély átéléssel hirdette az áruját, mintha a sapka mindig is a gyűjteménye részét képezte volna, vagy a saját kezével varrta volna. - Láttak valaha ilyen varrást? Kifogástalan, egyenletes, szinte alig látható!

- És, Henry, ha kard járja át az anyagot, akkor mi lesz? - gúnyolódott egy férfi.

A tömeg szinte azonnal egy emberként kiabált, hogy ez a szemellenző sisak talán mégsem a legsérthetlenebb darab Henry gyűjteményében.

- Esztelenek! - mondta erre Henry. - Ez a szemellenző nem a páncélzat része, hanem egy önmagában szép tárgy! Felfoghatatlan számotokra, hogy valami csak azért készüljön, hogy a szemet vagy a szívet gyönyörködtesse?

Miközben a vásárolók lehurrogták a kereskedőt, Shelby szíve a mellkasában kalapált, mert rájött, mit kell tennie.

- Megveszem a fejfedőt! - kiáltotta váratlanul.

- Nem eladó! - válaszolta Henry.

- Dehogynem, eladó! — kontrázott Shelby félresöpörve a rémes angol akcentusával kapcsolatos aggodalmait meg néhány meghökkent embert is, sőt, félresöpörve minden mást azon kívül, hogy neki kellett az a sapka. A sapka fontos Milesnek, Miles pedig fontos neki. - íme! - kiáltotta. - Itt a főkötőm cserébe! Az, ööö... apám vette nekem ma reggel, és annyira nem, hm... nem is áll jól.

Henry felnézett rá, Shelby meg egy pillanatra berezelt. Most biztosan észreveszi, hogy tőle lopta a főkötőt. Csak amikor Henry a fejét kérdőn félredöntve Shelbyre nézett, akkor nyugodott meg, mert látta, hogy a férfi nincs tisztában azzal, hogy ez a fejfedő valaha az ő tulajdonát képezte.

- Valóban, ebben a főkötőben mintha elállnának a füleid! De ez nem elég ám érte!

Tessék? Nincsenek is elálló fülei! Shelby már éppen jól megmondta volna a magáét Henrynek, amikor eszébe jutott, hogy ennél fontosabb dolga van.

- Ugyan kérlek! Az a fejfedő olyan régi, hogy a szövet is teljesen kifakult! - mutatott rá vádlón. - És miféle titkos veszedelmet rejthetnek vajon azok az elejére hímzett betűk?

- Betűk lennének? — kérdezte valaki a tömegből.

- Én nem tudok olvasni - mondta a másik.

Rögtön világossá vált, hogy Henry sem tud.

- Mit mondanak? — kérdezte. — Azt hittem, ez csak díszítés. — Utána meg, talán mert eszébe jutott, hogy az előbb mintha azt állította volna, hogy a sapkát ő maga készítette, hozzátette: - A mintát egy átutazó úriembertől kaptam.

- Ezek a gonosz betűi! - rögtönzött Shelby egyre hangosabban, és a hangerejével együtt a magabiztossága is nőtt. - A tüskés nyúlványok őt jelzik, az az ő bélyege!

Az embertömeg visszafojtott lélegzettel tömörült közelebb. Shelby úgy érezte, a szaguktól alig kap levegőt.

Henry eltartotta magától a sapkát.

- Tényleg? Akkor neked miért kell?

- Na, mit gondol? Az a célom, hogy a világ minden szentsége és igazsága nevében megsemmisítsem!

A tömeg helyeslően felmorajlott.

- Elégetem, hogy megszabadítsam a világot a gonosznak még a nyomától is!

Shelby kezdte igazán beleélni magát.

A tömegben páran, ha határozatlanul is, de a tetszésüknek adtak hangot.

- Megvédem magunkat a fejfedő átkától!

Henry megvakarta a fejét.

- Mindent összevetve, azért ez csak egy egyszerű tökfedő, nem igaz?

A Shelby körül állók a lány felé fordultak.

- Nos, igen, de... a lényeg az, hogy átveszem magától!

Tailor a Shelby kezében lévő főkötőre nézett. A bal szemöldöke kissé megemelkedett.

- Ismerősnek tetszik nekem ez a kézimunka — mormolta, majd megint Miles sapkájára lesett. - Akkor, megegyeztünk? - Azzal Shelby felé nyújtotta a csipkés fejfedőt.

- Megegyeztünk!

A férfi bólintott, és a két portéka gazdát cserélt. Miles féltett kincsként őrzött Dodgers sapkáját Shelby szinte tömör aranynak érezte a kezében, rohant is vele vissza a sátorhoz, ahogy csak a lába bírta. Miles annyira boldog lesz! Felkaptatott a rétig, elhaladt a magányos, búsongó dalokat éneklő kobzosok és a megállás nélkül fogócskázó gyerekhad mellett, és nemsokára megpillantotta Miles sziluettjét a sötétben.

Csakhogy, valójában nem is volt sötét!

Miles közben rájött, hogyan gyújtson tüzet! Ráadásul villára tűzdelt kolbászt sütogetett a nyílt láng felett. Ahogy felnézett Shelbyre és elmosolyodott, a bal orcáján soha nem látott gödröcske jelent meg. Shelby megszédült, de talán csak a fékevesztett rohanástól. Vagy a tűz hirtelen forróságától.

- Éhes vagy? - kérdezte Miles.

Shelby csak bólintott, mert elég izgatott volt a sapka visszaszerzése miatt. Miközben a sapkát a háta mögött rejtegette, egyszerűen minden feszélyezte: a tartása, az ajándék, az egy számmal nagyobb, lötyögős középkori ruházata. Pedig

csak Milesről van szó, aki tutira nem ítéli meg. Mégis, miért van hirtelen ennyire zavarban?

- Gondoltam, hogy az leszel! Hé-kás, hova lett a főkötd?

Mintha sajnálkozás érződött volna a hangjából. Talán hülyén áll a haja? Már hajgumi sincs nála, amivel összefoghatná. Elpirulva szólalt meg:

- Elcseréltem.

- O! Valamire, amit Luce-nak és Danielnek adhatunk?

Miles most egyszerre tűnt a legjobb barátjának, és valaki egészen másnak. Olyasvalakinek, döbrent rá Shelby, akit nagyon szeretne még jobban megismerni.

- Ja! — Shelby furán érezte magát Miles fölé görnyedve, a szanaszét álló oroszlánsörényével. Miért nem olyan a haja, mint Luce- nak, olyan csábítóan selymes és csillogó, meg minden? Olyan, ami tetszik a fiúknak. Milesnak biztosan tetszett Luce haja. Milesnak, aki épp Shelbyt bámulta. — Mi van?

- Semmi! Ül le! Van almabor meg egy kis kenyér.

Shelby lehuppant Miles mellé a főre, vigyázva, hogy a sapka ne lógjon ki a ruhája redői közül. Még nem akarta odaadni neki, a megfelelő pillanatra várt. Meg először is csillapítania kellett az éhségét. Miles egy sístergő kolbászkat fektetett a vastag, ropogós kenyérszeletre, és egy behorpadt bádogkupában almabort adott neki. Egymás szemébe nézve összekoccintották kupáikat.

— Hol szerezted ezt a sok mindent?

- Azt hiszed, csak te tudsz alkudozni? Ezért a szendvicsért, hölgyem, búcsút kellett mondanom két jó cipőfűzőmnek, úgyhogy befalni az utolsó falatig!

Shelby beleharapott a kenyérbe, majd nagyot kortyolt az italából, és közben örömmel nyugtázta, hogy Miles mégsem a haját bámulja. A város körül sokasodó sátrak felé nézett, a tábortüzek kavargó füstjét figyelte. Shelbyt olyan melegség és boldogság járta át, amit már nagyon régóta nem érzett.

Miles már végzett a szendvicsével, mire Shelby másodszorra harapott a sajátjába, és nagyot nyelt.

— Tudod, ez az egész Luce és Daniel-dolog, az ő hihetetlen szerelmük, az örökké ismétlődő, megtörhetetlen átok, a sors, a végzet meg minden... amikor először tanultunk róla a suliban, sőt, még azután is, hogy Luce-t megismertem, akkor is úgy hangzott, mint egy...

— Oltári nagy hülyeség? — vágott közbe Shelby. — Én így gondoltam.

- Hát, igen - ismerte be Miles. - Viszont a legutóbbi, a Derengőkön át vezető utazásaink során tényleg láthattuk, mennyivel többről szól ez a világ. Érted, a Daniellel való találkozásunk Jeruzsálemben, meg hogy kiderült, milyen más ember lehetett Cam, amikor még jegyese volt... Szóval, talán mégis létezik olyan, hogy igaz szerelem.

- Igen - töprengett el Shelby rágás közben. — Igen!

Shelby hirtelen nagyon szeretett volna megkérdezni valamit Milestől, de inába szállt a bátorsága. Furcsa félelem volt ez, nem olyan, mint amit akkor érzünk, ha egyes-egyedül maradunk egy vadállatokkal teli rengetegben, de nem is olyan, mint amikor nagyon messzire kerülünk az otthonunktól, és attól tartunk, hogy talán soha nem térhetünk haza. Nem, Shelbyt addig soha nem tapasztalt szorongás kerítette hatalmába, ami sebezhetővé tette, és az érzés erősségébe beleborzongott.

Ha nem kérdez rá, soha nem tudja meg! És az aztán mindennél rosszabb lenne.

- Miles?

- Igen?

- Te voltál valaha szerelmes?

Miles egy kitépett fűszálat sodort a tenyerei között. Elvigyorogott, aztán zavartan felnevetett.

- Nem is tudom. Vagyis... valószínűleg nem. - Köhintett. - És te?

- Én nem – felelte Shelby. – Sőt, semmi hozzá hasonló sem történt.

Úgy tűnt, egyikük sem tudja, mit mondhatna ezek után. Egy ideig csendben üldögéltek. Shelbyt eleinte nem feszélyezte a csend, úgy vette, megértő hallgatásba burkolózott a legjobb barátjával, Milesszal, de aztán a fiúra sandított, a tekintetük összetalálkozott, és Miles csodálatosan kék szemének látványától egyszeriben nagyon különös érzés kerítette hatalmába, amitől teljesen zavarba jött.

- Kíváncsi már valaha, hogy más korban élj? - váltott témát végül Miles, kidurranva a köztük felgyülemlett feszültség hatalmas lufiját. - Én azt hiszem, hozzá tudnék szó leni, hogy páncélt hordjak, lovagias dolgokat vigyek véghez és a többi.

- Nagyszerű lovag lenne belőled! Nekem viszont nem sok babér teremne itt! Én azt a nyüzsit szeretem, ami Kaliforniában vár.

- Én is! Hé, Shel? - Miles a tekintetét Shelbyn nyugtatta, áléit melegség járt át, pedig durva gyapjúruhája alá mart a hideg februári szél. - Szerinted minden más lesz, amikor visszaérünk a Shoreline-ba?

- Hát persze! - nézett maga elé Shelby a füvet tépkedve. - Úgy értem, ott ülünk majd a kávézóban a Szónoklatokat olvasva, és mindenféle csínytevést eszelünk ki a nem Nefilimek ellen. És nem fogunk, mondjuk, középkori kutakból inni, meg ilyesmi.

- Nem így értem. – Miles szembefordult vele, és kissé megemelte Shelby állát. - Úgy értem, te meg én. Itt annyira mások vagyunk! És én szeretem azt, amilyenek itt vagyunk egymáshoz. - Elhallgatott. Mélykék tekintet. – Te nem?

Shelby tudta, hogy nem ugyanarra gondolnak, de félt szóba hozni, ő mit ért ez alatt. Mi van, ha félreértette Milest? Bárhogy is „van” itt Milesszal, az neki is tetszik, nem is kicsit. Egész nap érzi mellette azt a bizsergést, de nem tudja szavakba önteni. Teljesen megkukul tőle.

Miért is nem olvas Miles gondolataiban? (Nem mintha az megkönnyítené a dolgát, elég zűrzavar lehet ott bent!) Jaj, ne, Miles továbbra is Shelby válaszára várt, ami pedig késett, és bár egyszerű lett volna kimondani, mindamellett mégis olyan, de olyan bonyolult.

- Hát, persze! - pirult el Shelby.

Figyelemelterelésre volt szüksége. A baseballsapka után nyúlt. Gondolta, ha előveszi, Miles majd azt bámulja az ő kipirult orcái helyett.

- Tudod, azért érdeklődtem a főkötd felől - kezdte Miles, mielőtt Shelby előkaphatta volna a sapkát —, mert nézd, mire bukkantam a piacon!

Előhúzott egy pár barnássárga, fehér hajtókás bőrkesztyűt. Gyönyörű volt.

- Ezt vetted? Nekem?

- Tulajdonképpen cseréltem. Látnod kellett volna, mennyire fellelkesítette a kesztyűt az a kis csomag rágógumi! - Elmosolyodott.

Mindegy, olyan hideg volt a kezéd egész nap, meg gondoltam, ez jól passzol a főkötdhöz.

Shelby nem tudta tovább türtőztetni magát. Teljesen készen volt. Kétrét görnyedve, a nevetéstől pukkadozva terült el a földön. Olyan jólesett kiengednie a felgyülemlett feszültséget, az egészet kiadni magából, és csak kacagni, kacagni.

- Utálod a kesztyűt, mi? - szontyolodott el Miles. - Tudtam, hogy normális esetben nem a te stílusod, de pont olyan a színe, mint a főkötdé volt, és...

- Dehogyan, Miles, egyáltalán nem erről van szó! - Shelby felült, és egyszeriben kijózanodott, amikor meglátta a fiú arcát. Aztán megint nevetésben tört ki. - Csak én pont a főkötdmet cseréltem el, hogy ezt elhozhasam neked! - És felemelte a Dodgers-sapkát.

- Nem hiszem el!

Miles úgy nyúlt a sapka után, mint egy kölyök, aki még mindig nem tért magához, hogy a karácsonyfa alatt minden az ő ajándéka.

Shelby csendben a kezébe vette a kesztyűket. Miles a sapkáját szorongatta. Egy hosszúra nyúlt perc után mindketten felpróbálták az ajándékukat.

A sapkát szorosan a szemébe húzva Miles megint úgy festett, mint régen, az a fiú volt, akit Shelby a Shoreline-ból oly régóta ismert, akivel vagy száz órára járt együtt, akivel először jutott be egy Derengőbe, az a fiú, ébredt rá Shelby, aki a legjobb barátja a világon.

És a kesztyűk...ezek a kesztyűk tüneményesek! A legpuhább bőr, a legfinomabb kidolgozás. Tökéletesen illeszkedtek a kezére, mintha Miles pontosan ismerte volna őket. Felnézett rá, hogy megköszönje, de Miles arckifejezése elnémította.

- Mi a baj?

Miles megvakarta a homlokát.

- Nem t'om. Tulajdonképpen, nem bánnád, ha levennem a sapkát? Ma rájöttem, hogy nélküle jobban latiak, es nekem úgy sokkal jobb.

- Látsz? Engem?

Shelby nem tudta, hogy mért pont most döntött úgy a hangja, hogy megbicsaklik.

- Ja. Téged - fogta meg Miles a lány kezét.

Shelbynek felgyorsult a szívverése. Ennek a pillanatnak minden mozzanatát rettenetesen fontosnak érezte.

Csak egyetlen dolog hibázott.

- Miles?

- Igen?

- Nem bánnád, ha én is levennem a kesztyűt? Imádom, és hordani is fogom, esküszöm, de most nem...nem érzem benne a kezéd.

Miles a lehető legóvatosabban, egyesével húzogatta le az ujjairól a bőrkesztyűt. Mikor végzett, a földre fektette, és megint a két kezébe vette Shelby kezeit. Erősen, megnyugtatóan tartotta, Shelbyt mégis teljességgel váratlanul érte, hogy Miles szorítása a lelkéből fakadó, igen széles mosolyra deríti. A mögöttük lévő rododendronbokor ágai között fülemüle trillázott kedvesen. Shelby nyelt egyet, Miles lassan vette a levegőt.

- Tudod, mire gondoltam, amikor Roland azt ígérte, holnap hazajuttat bennünket?

Shelby megrázta a fejét.

- Azt gondoltam: de jó, akkor még itt tölthetem a Valentin-napot ezen a valószínűtlenül romantikus helyen ezzel a lánnyal, akit annyira kedvelek!

Shelby azt sem tudta, mit mondjon erre.

- Nem Luce-ról beszélsz, ugye?

- Nem. - Miles Shelby tekintetét fürkészte, mintha várna valamire. Shelby megint azt érezte, hogy beleszédül. - Rólad beszélek.

Shelbyt a tizenhét év alatt sok-sok béka, sőt, néhány varangy is megcsókolta, de sosem lett herceg belőlük. És amikor ahhoz a pillanathoz értek, mindig ugyanaz a béna dolog következett, az aktuális fiú megkérdezte, hogy: megcsókolhatlak? Tisztában volt vele, hogy némelyek szerint ez udvarias gesztus, de Shelbyt egyszerűen bosszantotta. Így aztán mindig gunyorosan vágott vissza, ami azon nyomban szétrombolta a hangulatot. Riadtan várta, hogy Miles is feltegye a kérdést, megcsókolhatja-e, de megrettent attól is, hogy talán nem kérdezi meg.

Szerencsére, Miles nem sok időt hagyott neki a rettegésre.

Nagyon lassan felé hajolt, és a két kezébe fogta Shelby arcát.

A szeme színe vetekedett a rájuk boruló csillagos égbolt kékjével.

Amikor a fiú Shelby fejét egy cseppnyit félredöntve közelebb húzta magához, a lány behunyta a szemét...és ajkuk a legédesebb csókban forrott össze.

Aztán tartózkodó, puha csókokat leheltek egymás arcára. Semmi durvaság, elvégre még csak most ízlelgették az érzést. Amikor Shelby végre kinyitotta a szemét, és meglátta a fiú tekintetét - azt a mosolyt, melyet a sajátjánál is jobban ismert -, tudta, hogy a létező legjobb Valentin-napi ajándékot kapta, amit a világ minden kincséért sem cserélt volna fel semmivel.

SZERELMI LECKÉK
ROLAND VALENTIN-NAPJA

EGY

HOSSZÚ, KÁPRÁZATTAL TELI ÚT

Roland sietősen lovagolt a város északi kapuja felé. Bár ez az út élete legrosszabb pillanatának helyszíne mellett vezetett el, nem akarta megkerülni. Fontos küldetése volt.

A lova, bár csak pár órája kötötte el az urak állatainak istállójából, így még idegenek voltak egymás számára, ösztönösen alkalmazkodott Roland elvárásaihoz. Hófehér arab kanca volt, és elképesztően festett a fekete lovagi bőrszerszámokban. Rolandnak először egy földműves erőtől duzzadó, foltos kancáján akadt meg a szeme. Az igásló köztudottan hosszabb távot képes megtenni a nemesek lovánál, ráadásul kevesebb takarmány elég neki, de Roland nem érezte helyénvalónak, hogy egy parasztot lopjon meg.

Lova, akit Szeplőnek nevezett el az orrán lévő egyetlen sötét folt miatt, vadul nyerített és ágaskodott, amikor először a hátára pattant, de a juhkarám melletti sáros úton tett néhány elővigyázatos forduló után hamarosan összebarátkoztak. Roland mindig is értett az állatokhoz, főként a lovakhoz. Az állatoknak sokkal többet jelentett a beszéde zeneisége, mint az embereknek. Roland suttogott pár szót a megriadt kancacsikóknak, és az olyan nyugtató hatással volt rájuk, akár a szélvihar utáni napsütés.

Mire Roland áthaladt a felbolydult piactéren, ló és lovasa már megbonthatatlan egységet alkotott, amit a fegyverzetéről sajnos nem lehetett elmondani. Az úrfi páncélterméből elcsent öltözék egyáltalán nem illett rá. A páncél szára túl hosszú volt, mellkasban szorította, ráadásul savanyú izzadságszagtól bűzlött. A fenti tulajdonságok egyike sem volt Roland ínyére, az ő teste válogatott darabokhoz szokott.

Ahogy elügetett a kapuk mellett, ügyelve arra, hogy nagy ívben elkerülje az uraság tekintetét, Roland egyszerűen semmibe vette a polgárok ijedt pillantásait és a visszafogott találgatásaikat, hogy vajon miféle csatába rohan. Ezt a szertartásos páncélzatot, a majd tízkilós, díszes övvel összefogott átkozott páncélmellénnyel meg a fullasztó acélsisakkal, ami a rasztái miatt alig állt meg a fején, kizárólag harcban szokták magukra ölteni, hiszen túlságosan feltűnő és nehéz volt egy hétköznapi utazáshoz. Roland tisztában volt ezzel. Es lovának minden egyes földet rengető lépténél érezte is a súlyát.

Csakhogyan ezt az egyetlen öltözetet találta, ami teljesen elfedte a személyazonosságát. Nem azért tett meg ekkora utat, hogy a halandók zargassák, esetleg megpróbálják elfogni és bebörtönözni, mert mórnak nézik. Olyan álruhára

volt szüksége, ami nem hátráltatja egyetlen célja megvalósításában, miszerint megvédje Daniel középkori énjét a bájtok

Nem Lucindát. Danielt.

Roland szerint Lucinda Price nagyon is tudta, mit csinál. Sőt, még amikor fogalma sincs, mit csinál, akkor is helyesen cselekszik.

Mindez lenyűgözte Rolandot. Az angyalok, akik követték a Derengőkbe Luce-t – Gabbe, Cam, sőt Arriane is –, nem bíztak még benne eléggé. Roland viszont már a Sword & Crossban, a kezdet kezdetén észrevette, hogy valami megváltozott a lányban...laza bizonyosságot érzett benne, amivel Luce egyik korábbi életében sem rendelkezett. Mintha végre megcsillant volna a lány hajdani lelkének mélysége. Luce talán nem volt tudatában annak, hogy mit tesz, amikor egyes-egyedül lépett át a Derengő be, de Roland tudta, hogy' mindenre rá fog jönni. Ez már a végjáték volt, és Luce jól játszotta a szerepét.

Rolandot Daniel sokkal jobban aggasztotta. Róla simán el tudta képzelni, hogy a Luce-szal való találkozásaik során valami ostobaságot követ el. Valakinek tehát vissza kell tartania, megakadályozni, hogy esztelenséget csináljon, Roland emiatt üldözte Luce hátsó udvarától a Derengők tömkelegén át.

Csak hogy Danielt nehezebb volt megtalálni, mint gondolta. Roland túl későn ért Helstonba, épp lemaradt róla a Bastille-nál, és feltehetőleg itt sem éri utol. Ha lenne esze, csak kilépne innen, és megpróbálná Danielt elcsípni az egyik korábbi életükben.

Ha lenne esze.

Ekkor pillantotta meg a két kísérő nélküli, nyíltan mesterkedő Nefilimet a kinnál. Maguk voltak a megtestesült Anakronizmusok. ..fényes nappal a város kellős közepén, az oda nem illő ruháikban és a fura akcentusukkal.

Hát ezek nem értenek semmit?

Pedig Roland kedvelte a két Nefilimet. Shelbyt megbízható, jóra való jellemnek tartotta, és ránézni sem volt rossz. Milesről meg az a hír járta, hogy túl közel került Luce-hoz a Shoreline-ban, de nem próbálkozott volna ezzel minden srác Miles helyében? Emiattminek csesztetni a fiút, ez volt Roland véleménye. Miles egy csupa szív srác csekélyke rátermettséggel.

Roland tudta, hogy a Nefilim gyerekeket a pusztá jó szándék vezérelte. Az ő gyenge pontjuk Luce volt, a barátjuk. Az is világos volt előtte, hogy Shelby és Miles nagy reményeket fűz a Valentin-napi vásáron kialakuló románchoz... Luce és Daniel románcához, sőt, talán még a sajátjukhoz is.

Mondjuk, erről azért még valószínűleg nem tudnak, gondolta Roland vigyorogva.

A halandók ritkán ismerik fel időben a valós érzelmeiket, jobbára csak akkor, ha már gyakorlatilag gyomorszájon vágja őket az érzés.

így történt ez a Daniel és Lucinda fénykörében sütkérező legtöbb pár esetében. Roland sokszor volt tanúja ennek. Daniel és Lucinda kettőse lett a szerelem szimbóluma, ők testesítették meg azt az eszményt, amelyben a legtöbb halandó, sőt, néhány halhatatlan is hitt, akár képesek voltak ennyire hűséges és mély kapcsolatra, akár nem. Daniel és Lucinda lett a példa, amely megmutatta, miként eshet szerelembe az emberiség többi része.

Feltartóztathatatlan varázslat ez, ha a bűvkörébe kerül az ember.

Roland persze keményen letolta a két Nefilimet, amiért átléptek Lucinda középkori életébe. Ott kellene lenniük, ahová valók, a saját idejükben, ahol a tetteikkel nem okozhatnak semmiféle sorsdöntő katasztrófát. Igen, egy kicsit lehordta okét. Attól tálán összekapjak magukat, mire Roland visszatér, és biztonságban hazakíséri őket. Az egyetlen garancia ugyanis arra, hogy nem kötnek ki még ennél is messzebb a Shoreline-tól, az volt, ha velük utazik.

Előbb viszont... a kedvükben járhat. Megkeresi Danielt, és eléri, hogy Daniel konok kis énje mindenképp tiszteletét tegye ezen a Valentin-napi vásáron. Rolandnak nem került nagy fáradságáamegadni Danielnek és Lucindának ezt a röpke boldogságot, ráadásul ezáltal lett feladata.

Ebben a korban ugyanis Rolandnak igen nagy szüksége volt valami tennivalóra. Ami elterelte a figyelmét más dolgokról.

A komor, hideg februárban Roland egy egyházi birtok mellett lovagolt el, ahol jobbágyok dolgoztak, egyre nagyobbra dagasztva a papság zsebét. Elhaladt egy csúcsos boltozatú, tüskés tornyú gótikus templom mellett is. Isten háza. Ezt a két szót aztán nehezen hessegette el a fejéből. Nagyon régóta nem tette be a lábát templomba. Keresztülment a megduzzadt, sáros folyón átívelő hídon, majd a lovagvár felé vette az irányt. Tudta, hogy úgy fél napi lovaglásra van észak felé.

Nem volt egy élvezetes utazás: göröngyös út és pocsék időjárás. Szeplő patái a magasba rúgtak a sarat, ami a horpaszát piszkos szürkésbarnára színezte. Roland páncélzatának forgói pedig szinte mozdíthatatlanná merevedtek a hidegtől.

Mégis, több szempontból jólesett neki visszatérni ebbe a lovagi múltba, bár nyilván egy olyan romantikus alkat, mint Daniel, erre azt mondaná, hogy a lovagiasság soha nem vezett ki igazán.

Csak hát Daniel mindig is bonyolult kapcsolatban volt az elmúlással (ahogy a szerelemmel is) – soha nem fogadta el, hogy valaminek vége lehet. Roland viszont évekig élt a korai lovagiasság viszonyai között, ami ma mostanra, a középkorra is szinte a végét járta, abban az időben meg, ahonnan Roland ideérkezett, minden kétséget kizáróan kipusztult. Roland tudta, hogy van különbség lovagiasság és lovagiasság közt, ez nem volt kérdés a számára.

Egyszer volt, hol nem volt... és már fel is idéződött benne a szélben lobogó aranyhaj csillogása. Felpattintotta a sisakrostélyát, és levegő után kapkodott. Nem, nem gondol rá! Nem ezért van itt.

Gyengéden oldalba lökte Szeplőt, és megrázta a fejét, hogy az agya kitisztuljon.

Kevesebb, mint másfél kilométerre volt a lovagi seregtől, amit keresett. Végigpásztázta a látóhatárt: a keleten lendületesen alágördülő völgyeket, a nyugatra tartó zivatart. Az előtte kígyózó út a város védővonalát erősítő dombokon és azok körül kanyargóit. Szinte közvetlenül előtte magasodott a vár, amit mindenképpen el akart kerülni. Úgy tervezte, hogy nagy ívben lovagol el mellette. A vár túloldalán van az az út – már ha járható -, ami ennek a korszaknak a Danieljéhez vezet. Na, és persze Roland középkori énjéhez.

Eszébe jutott egy emlék ebből a korszakból, amikor egy furcsán öltözött lovag elhozta nekik a király rendeletét. A lovag a sátraikhoz érve lelassított, és körbeadta a parancsot. Az állt benne, hogy az elkövetkező két éjszakára elhagyhatják a posztjaikat, hogy Isten akarata szerint megünnepelhessék Szent Valentin áldott ünnepét. Mivel csupán néhányan tudtak olvasni, a legtöbben egyszerűen csak elhitték a jó hírt. Roland még most is emlékezett a barátaiból és lovagtársaiból feltörő kurjantásokra és üvöltözésre.

A lovag mindeközben egy szót sem szólt. Amint látta, hogy a rendeletet megértették, szénfekete paripáján elvágtatott. Különös volt.

Roland lenézett Szeplőre, és megsimogatta ezüstfehér sörényét.

Lehet, hogy ez a küldetése... hogy ő a sisakrostély mögött rejtőző angyal, áldDanielt hozzásegíti a Valentin-napi ajándékához: az imádott lány karjaiba tereli? De akkor még történnie kell valaminek, amikor is a fehér lovát feketére cseréli. Meg valahogy kézhez kell vennie a király rendeletét.

Nem izgatta magát. Tudta jól, hogy ennél furcsább dolgok is történtek már a nap alatt.

Megsarkantyúzta a lovát, és továbbvágatott, miközben egyik percben izzadt, a másikban reszketett.

*

Roland végül csak a várnál kötött ki. Az ország legészakabbra fekvő hűbérbirtokait őrizte ez a vár, a lovagi tábor felé vezető út utolsó, előretolt állásaként. Nem szállt le a lóról még egy darabig, amíg végigmérte az ismerős kőépítményt.

A vár valódi kolosszusként tornyosult föléje. Minden terem felett krétafehér kémények magasodtak, minden oldalról szűk lőrének biztosították a kilátást. A sötétszürke kődarabokat kiszögellések és párkányok díszítették, olyan hatalmasak, hogy Roland törpének érezte magát tőlük. Egyszerűen felfoghatatlan volt számára a vár mérete. így volt ez annak idején is, az alatt a viszonylag rövid idő alatt, amikor szinte mindennap áthaladt a kapui között... és minden éjjel megmászta a barázdált köveit, hogy eljusson ahhoz a bizonyos erkélyhez.

A térde megremegett. Úgy érezte, a szíve szétfeszíti a mellkasát. Olyan hevesen dobogott, mintha minden egyes dobbanása az utolsó lenne. A lapockái tüzeltek, szeretett volna nagyon messzire repülni innen, de a szárnyai a hátát borító páncélban raboskodtak, amit most semmiképp nem vehetett le.

Amúgy is mindegy lett volna: repülhetett volna Roland olyan messzire, amilyen messzire csak akart, a lelkében tomboló vihar elől úgysem menekülhetett.

Ebben a várban lakott ugyanis egy lány, Rosaline. Az egyetlen lény a világon, akit Roland valaha is igazán szeretett.

KETTŐ

OMLADOZÓ FALAK

Szeplő halkan felnyerített, ahogy a lovasa lecsusszant a hátáról. Egy kopasz almafához vezette Roland, ami Rosaline apjának déli birtokhatárán állt, és a kantárát a fa törzse köré kanyarintotta.

Hányszor járta be a gyümölcsöst Roland, miközben a szerelme széles, fonott kosarát cipelte! Követte a lány minden lépését, hogy minél tovább csodálhassa, ahogy ráérős mozdulatokkal szedi a fákról a piros gyümölcsöt.

A lány apja gróf volt, de az is lehet, hogy herceg, báró vagy valamilyen más pénzsóvár nemes. Roland már régóta nem tisztelte a nemesi címeket, nem is törődött velük, miután évezredek át tanúja volt az efféle népség háborús játékainak. E halandók egyedüli szenvedélye az volt, hogy hadakozzanak a közeli hűbértokok ellen, megszerezzék azok vagyonát és földi pokollá tegyék a szomszédaik életét. A lány apja vezette azt a lovagi sereget, amelyben Danielés Roland szolgált, így Roland és bajtársai hosszú órákat töltöttek ezeken a várfalakon belül, meg persze körülötte.

Beletúrt Szeplő nyeregtáskájába. Egy aszott almát talált, amit a lovának adott.

Felmérte a terepet. Emlékezett erre a Valentin-napi vásárra. Tudta, itt már vége volt a románcuknak Rosaline-nal. A szerelmük ekkorra. .. már öt éve véget ért.

Miért is szakította félbe az útját a várnál? Tudhatta volna, hogy ez lesz...megrohanják az emlékek, és lebénítják.

Az elmúlt ezer év alatt nem telt el nap, hogy Roland ne bánta volna meg azt, ahogy Rosaline-nal szakított. E köré a megbánás köré építette fel az életét: láthatatlan falakat emelt maga köré, egyik áthatolhatatlan falat a másik után, míg végtelen erődítmény nem lett belőlük, sokkal hatalmasabb annál, ami most előtte magasodott. Talán ez lehetett az oka, amiért ennek a várnak a mérete olyan drámaian hatott rá... a saját lelkében lévő erődre emlékeztette Rolandot.

Már túlságosan késő, hogy kimagyarázza magát a lány előtt.

És mégis...

Bátorítóan megvakarta Szeplőt, aztán elindult a vár felé. Egy kövekkel kirakott gyalogút vezetett odáig, melyet téli álomban lévő ligetszépe bokrok szegélyeztek. Az út a súlyos vaskapu előtt ért véget. Roland nem ott ment be, a fal tövében egy mellékösvényen haladt tovább. A vár nyugati falának árnyékában, a szomszédos erdő fáinak lombkoronája alatt osont észrevétlenül. A vár olyan magas volt, hogy az első nyílás, amin kinézhetek, vagy tizenhat méterre volt fölötte.

Vagy benézhetek...

Rosaline általában ott várt rá, szőke haja lobogott az ablakban. Ez volt a jel, hogy egyedül van és Roland ajkára szomjazik. Az ablakmost üresen állt, Rolandnak pedig hirtelen honvágya támadt, mintha rettenetesen távol járna a valódi otthonától.

Tudta, hogy az örök soha nem néznek le a lőréses oromzatról. Ráadásul a fal ezen az oldalon különösen magas volt. Kilépett hát az árnyékból, és közvetlenül az ablak alá sétált.

A kezét végigfuttatta a falon, felidézte a vájatokat, amelyeken a lábát korábban oly sokszor megvetette. Rosaline előtt nem merte szétterjeszteni a szárnyait. Már az elég nagy jelentőséggel bírt, hogy egy halandó nemesi lány a feltűnően eltérő bőrszíne ellenére beleszeretett. A lány apja soha nem látta Rolandot a sisakrostély nélkül, nem engedte volna, hogy egy mór szálljon harcba érte.

Roland persze megváltoztathatta volna a külsejét, az angyalok is folyton ezt tették. Milyen gyakran is váltott alakot Daniel Luce kedvéért? Számon sem tudták tartani. Csak hát, Roland nem követte a trendeket. Az nem az ő stílusa. Ő klasszicista. A saját bőrében érezte jól magát... vagyis, a legjobban. Volt alkalom (mint ez a mai is), amikor a külseje némi vitára adott okot, de soha semmi olyasmi nem történt miatta, amivel Roland ne bírt volna el. Rosaline azt állította, őt szereti, a lelkét. Ő pedig imádta ezért a nyitottságért, holott a lány tulajdonképpen nem ismerte igazán. Továbbra is akadtak dolgok, melyeket (Roland ezt jól tudta) soha nem fedhetett fel előtte.

Most sem akarta megmutatni magát, tehát nem vetette le a páncélját, nem tette szabaddá a szárnyait. Bízott benne, hogy az emlékezete segít megmásznia a falat, olyan lesz, mint hajdanán. Eszébe jutott a falakon belüli ösvény, amit mintha ugyanaz az aranyos sugárzás világított volna be, amit a lemeztelenített szárnyai vetettek a világra.

Roland mászni kezdett. Először óvatosan tapogatózott a meredek falon, de nemsokára még a csikorgó vaspáncélban is mozgékonyan hágott a magasba, szívében a szerelem tiszta emlékével.

Néhány rövidnek tűnő perc után elérte a külső fal tetejét, és átlépett a mellvéd keskeny párkányára. Felegyenésedve végiglopakodott a távolabbi toronyig, és felnézett annak vörösesbarna, kúp alakú csúcsára. Innen veszélyes út vezetett a tornyot övező boltíves ablaksorig. Roland tudta jól, hogy az egyik ablak egy keskeny teraszra nyílik, ahonnan vékony kőpárkány indul ki, és kerüli meg a tornyot. Azon majd megvetheti a lábát, és bekémlélhet.

Elég hamar eljutott a párkányig. Erősen megkapaszkodott az ablak körül futó faragott kódíszítésben. Ekkor vette észre a nyitott erkélyajtót. Vörös selyemfüggöny fodrozódott a szélben, mögötte pedig megmoccant valaki. Roland visszafojtotta a lélegzetét.

Hosszú, szőke hajzuhatag terült szét a fejedelmi zöld ruha hátán. Ő lenne az? Ő kell legyen.

Arra vágyott, hogy behajoljon a lányért, és kisegítse az ablakon, hogy a világ megint a régi lehessen. Az ujjai már teljesen elzsibbadtak a kapaszkodástól. Aztán a sorsdöntő pillanatban, amikor az aranyhajú istennő megfordult, Roland tökéletesen mozdulatlanra merevedett, bár azt hitte, hogy a hirtelen mozdulattól jégcsapként zuhan azon nyomban a földre.

Visszahúzódkodott a párkányra. Azt kívánta, bár csak mielőbb elszakadhatna innen. A mellkasával a falnak feszült, de a szemét nem tudta levenni a lányról.

Nem ő volt. Hanem Celia, az uraság fiatalabb lánya. Most úgy tizenhat éves lehetett. Rosaline épp ennyi idős volt, amikor Roland összetörte a szívét. A világos bőr, a kék szem, a rózsabimbószerű ajak és az a szédületes, lenszőke haj mind a nővére emlékeztette Rolandot. Ám a tűz, ami Rosaline-ban égett, az a vágyakozás, amit Roland úgy imádott benne, Celiában csak pislákol.

Roland mégis lecövekelt, képtelen volt megmozdulni. Ha Celia most kirohanna az erkélyre, Roland azonnal lebukna. És nagyon úgy tűnt, hogy erre készül.

- Húgom?

Ó, ez a hang... akár egy pengetős hangszer, csak annál is szenvedélyesebb! Rosaline!

Roland a másodperc töredékéig csak az árnyékát látta az ajtóban a lánynak, akit szeretett, majd tisztán kivehette a hibátlan, bájos profilját is. Megállt a szívverése. Nem kapott levegőt. A nevét szerette volna kiáltani, hozzáérni...

Izzadó tenyere azonban cserbenhagyta, és a szorítása elbizonytalanodott. Néhány örökkévalóságnak tűnő másodpercig Roland azt érezte, hogy lebeg... aztán hatemeletnyit zuhanva a sáros földbe csapódott.

*

Álmodott.

Egy düledező pajta nyitott ajtaja...

Roland felismerte a vár északnyugati szögletében álló rozoga építményt. Nyári esteiken este hat óra tájt tűzött be a bejáratán a nap, ezért Roland, a szalmáról visszaverődő aranyló fényekből arra következtetett, hogy nemsokára hét óra lesz. Majdnem vacsoraidő... Roland ilyenkor tudta rávenni Rosaline-t, hogy töltsön vele néhány lopott percet. Amik soha nem voltak elég hosszúak.

Benézett a széles faajtón, és a sötét hátsó szegletben két alakra lett figyelmes. Ott, a tyúkok takarmánya és egy csomó rozsdás sarló között Roland meglátta korábbi önmagát. Alig ismert magára. Bár egyek és ugyanazok voltak, ez a fiú valami miatt mégis valóban fiatalnak látszott. Reménytelinek. Romlatlannak. A testét gyapjúruha fedte, a tekintete pedig úgy ragyogott, mint a ma született bárányé. Mindezt a

lánynak köszönhetette... aki lehámozta Rolandról a hosszú mennybéli létezés, az azt követő súlyos Bukás és a földön töltött ezeréves robotolás terhét.

Rolandnak rengeteg tapasztalata volt a háborúról, a mennyei erővel szembeni lázadásról, de a szerelemről vajmi kevés. Amikor az került terítékre, gyermekké vált.

Egy háromlábú faszéken üldögélt, és az előtte lévő tüneményes, szőke hajú lányt bámulta, méghozzá olyan komolyan, hogy már attól zavarba jött, hogy felidézze.

Rosaline az oldalán feküdt a szénában. Nem foglalkozott a szaténruháját összetapasztó bogáncsokkal. A haja gyönyörűen csillogott, pompásabb volt, mint ahogy Roland emlékezett, a bőre pedig olyan puha és fényes, akár a frissen fölözött tejszín. Lefelé nézett, ezért Roland nem látott mást a világoskék szemekből, csak a felettük rebegő szempillák bársonyos függönyét. Telt ajkait akkoriban vagy lebiggyesztette, vagy ritkábban - Rolandot megajándékozva – mosolyra húzta. Mindkettő rendkívül kíváncsossá tette. És mindkettő különös dolgot művelt Rolanddal.

A lány elég átlátszóan unalmat tettetve fészkelődött a szalmaágyon. Ám valójában lenyűgözte Roland minden mozdulata, a fiú ezt most, visszamenőleg tisztán látta.

- Van még egy csekélység a tarsolyomban. Hölgységem, szeretné-e hallani? – kérdezte egykori éneke.

Roland felidézte múltbéli éneke türelmeden fejbillentését, és irult-pirult a szégyentől. Eszébe jutott, miért kellett annyit győzködni a lányt, hogy igent mondjon a pajtabéli találkozási helyre. Roland ugyanis egyfolytában rosszabbnál rosszabb költeményekkel ostromolta.

A széken ülő fiú nem halogatta tovább – tisztán látszott rajta, hogy képtelen kivárni a jelet, Rosaline hölgyhez illő sóhaját belekezdett borzalmas versébe. Soha senkiben fel sem merült volna, hogy ez a rémes szonettköltőcske egykoron a Zene angyala volt.

*Havas csúcsoknál fennköltebb
vagy, káprázatos Rosaline.
A legszelídebb cica rideg
hozzád képest, ó, Rosaline.
Ahogy a vers sorokból,
úgy én belőled épülök, ó, Rosaline.
A munka érted csak
szórakozás, ó, Rosaline!
A dió szétfeszíti burkát,
Ilyen dió vagy, Rosaline.
Ki nagy titkokra vágyik,
Nézzen szemedbe, ó, Rosaline!*

A végén Roland felnézett Rosaline arcára, és meglátta összehúzott szemöldökét. Most ez is eszébe jutott, és másodszorra is szenvedett tőle, megint úgy érezte, mintha gyomorszájon rúgták volna. A lány megszólalt:

- Miért mérgezel te engem ilyen ügyetlen versikékkal?

Ezúttal kihallotta a lány hangjából, hogy csak incselkedett vele! Pedig akkor régen is tudhatta volna abból, ahogy a lány a keze után nyúlt, és maga mellé vonta a szénabálára. Roland szíve viszont túl hevesen kalapált ahhoz, hogy felismerje a lány hangjában rejlő burkolt célzást, ami most világos volt számára: hallgass már el, és csókolj meg!

Ó, egek, mennyire meg akarta csókolni!

Ahogy az ajkuk az első alkalommal egymáshoz ért, valami lángra gyűlt Roland szívében, és a lelke felvillanyozódott. Ám a teste megbénult az igyekezettől, nehogy elrontson valamit. Az ajka a lányéra tapadt, de erőtlenül. A kezei karmokként kapaszkodtak a lány vállába. Rosaline meg-megvonaglott, ahogy küzdött a szorítása ellen, de Roland akkor sem tudta volna elengedni, ha az élete múlik rajta.

A lány végül kedvesen felkuncogott, és összevissza tekeregve kiszabadult a karjai közül. Hátradőlt a szénában, és az ajkait ismét megközelíthetetlenül összeszorította. Úgy vizslatta a fiút, ahogy egy gyerek szemez a kegyvesztett játékaival.

- Ebből aztán hiányzott a kellem!

Roland térdre esett, és a kezét a durva szalmába temette.

- Megkísérélhetném újra? Biztos vagyok benne, hogy jobban is tudnám csinálni...

— Nos, remélem is! - kuncogott a lány szemérmesen és finoman. Csak annyira hajolt el előre, hogy felingerelje, aztán visszafeküdt a szénába, és behunyta a szemét. - Most újra próbálkozhatsz!

Roland mély levegőt vett, magába itta a lányból áradó üdeséget. Am előtt épp egy újabb félresikerült csókot lehelt volna rá, Rosaline a mellkasának nyomta a kezét.

A lány nyilván érezte, hogy zakatol Roland szíve, de nem árulta el.

— Ezúttal — javasolta — próbálj lazítani! Legyél... könnyedebb! Ahogy egy vers szárnyal. Mondjuk, talán nem a te versed. Inkább valaki mástól a kedvenc versed. Add át magad a csóknak!

- Így?

Roland csaknem a lányra esett az igyekezettől, de az arrébb gumit, így Roland arccal a szénában találta magát. Kipirulva fordult a lány felé. Egymás mellett feküdtek, arccal a másik fele. A lány megfogta Roland kezét. A csípőjük összeért a ruhán át. A lábujjuk szégyenkezés nélkül cirógatta a másikat. Rosaline arca centiméterekre volt csak Rolandétól.

- Most meg elvétetted a számat! — nyílt a szája csábos mosolyra. - Roland, aki szerelmes, az nem fél átengedni magát a másiknak, és bízik abban, hogy a másik vágyik mindarra, amit adni tudsz. Érted?

- Igen, igen, értem! - vett nagy levegőt Roland és közelebb fészkelődön az újabb próbálkozáshoz.

Az ajkai, a keze és a szíve majd szétrobbant a várakozástól. Óvatosan a lány felé nyúlt...

- Roland?

Most meg mi van?

- Ölelhet szorosabban, uram, nem vagyok porcelánból!

Amikor megcsókolta a lányt, Roland úgy érezte, hogy még Lucifer parancsa sem vehetné rá, hogy ezt a szőke leányt valaha is elengedje a közeléből.

Később, más hölgyekkel, több ezer alkalommal követte a lány tanácsát, és időnként érzett is valamit, de soha nem tartósan, és soha, de soha nem ilyen mélyen.

HÁROM

ÖRDÖGI TANÁCS

Roland émelygő gyomorral ébredt, és elég elveszettnek érezte magát.

Rosaline szerelmének édes emléke kezdett elillanni. Megérintette lüktető homlokát, és rádöbbsent, hogy a földön fekszik. Lassan fel- tápáskodott. Erős fájdalmat érzett, de semmi olyat, ami idővel be ne gyógyulna.

Felpillantott az erkélyre. A régi szép időkben nem esett volna le onnan. Valószínűleg a páncél az oka. Kezdett berozsdásodni. Hány alkalommal mászta már meg ezt a falat annak reményében, hogy találkozhat vele? Hányszor hívogatta Rosaline hosszú szőke haja, akár Alanyhaj fürtjei a mostoháját a mesében? Akkoriban, mire Roland az erkélyhez ért, a lány már epedve várta, és pusztán attól lázban égett, hogy láthatja. Fojtottan suttogta a fiú nevét, majd összeölelkeztek. Olyan könnyűnek, olyan törekenynek érezte a lányt a karjai közt...a bőre illatos volt a fürdőbe csepegtetett rózsavíztől, a teste titkos szerelmük lázában égett...

Roland megrázta a fejét. Nem, a szerelmüket nem csupán a színtiszta boldogság jellemezte. Egy komor emlék elrontotta a többi. Roland legutolsó emléke a lányról. A titkos találkáik harmadik évszakában történt, amikor a világ őszebe csavarodott, és a nyár zöldjét vörös és narancs színek semmisítették meg.

Együtt tervelték ki a szökést. Egyrészt el akartak menekülni Rosaline apja elől, aki állandóan parancsolgatott, másrészt a társadalmi konvenciók elől, amik nem engedték, hogy egy nemesember lánya egy mór hitvese legyen. Roland egy hétre magára hagyta a szerelmét arra hivatkozva, hogy előremegy, és előkészíti a közös, új életüket.

Ez azonban hazugság volt. Azért ment el, hogy tanácsot kérjen a két leginkább aggasztó problémájával kapcsolatban.

Egy: Vajon akkor is szeretni fogja a lány, ha megtudja, ki ő?

Kettő: Titokban tarthatja a valódi természetét a lány előtt, amennyiben boldog életet biztosít neki?

Csak egyetlen személyhez fordulhatott.

*

Annak a szigetszoportnak a déli csúcsán talált rá Camre, amit jóval később Új-Zélandnak neveztek el. Akkoriban még mindkét sziget érintetlen volt a civilizációtól. A maorik majd csak fél évszázad múlva érik el ezeket a partokat, így Cam az egész helyet a magáénak tudhatta.

Rolandot pengeéles sziklák fenyegették repülés közben, ilyeneket még soha nem látott. A szél alattomosan csapott le a szárnyaira, összevissza dobálta a felhők között. Reszketett és teljesen átázott, mire elérte a hatalmas, ősi tengerszorost, ahol Cam bujkált a világ elől.

A vízen hegyek tükröződtek, zöldellő bükkfaerdőkkel. Roland, miközben végigrepült a víztükör felett, az egyik szárnya végét belemerítette. Jéghidegnek találta. Borzongva folytatta az útját.

A tengerszoros távolabbi végén szállt le egy simára kopott palaszürke sziklatömbre. Hihetetlenül magas vízesés zúdult le vele szemben, a teteje teljességgel ködbe vészett. Ennek a tövében hevert Roland bukott angyaltestvére, hagyta, hogy az alázubogó víz a szárnyait püfölje.

Mit művel Cam? És milyen régóta feketet már itt, ebben a saját maga által választott csatakos kínzókamrában?

- Cam!

Roland háromszor is rákiabált, mielőtt feladta, és belegázolt a vízbe, hogy a testvérét kihúzza onnan. Cam hadonászni kezdett, ahogy az érintést megérezte, és a sziklába csimpaszkodott, amin feküdt. Végül felismerte Rolandot, és bár határozottan gyanakvó arckifejezéssel, de hagyta, hogy az kivonszolja a vízesés alól.

Roland erőteljes rántással a leomló vízfüggöny mögötti párkányra húzta, maga mellé. Nem volt könnyű feladat, zihált is rendesen utána, csupa víz lett és a velejéig átfagyott. A kiszögellés keskeny volt, de azért akadt rajta elegendő hely mindkettejük számára. Roland érdekesnek találta, milyen hátborzongató csend honolt a zuhogó víz mögött.

Roland kimerültén hátratántorodott, de a szárnya a sziklafalhoz érve megtartotta. A fal mentén lecsúszott és összekuporodott.

- Menj haza, Roland!

Cam zöld szeme kábának és zavartnak tűnt, amikor végre megmozdult és a könyökére támaszkodott. Csupasz testét a vízesés szakadatlan csapkodásától egy csomó beteges, lila zúzódás borította. Ám a legborzasztóbbak a szárnyai voltak...

Új keletű aranyszálak vibráltak benne. Roland nem tudta visszafojtani a csodálatát, annyira sugárzóan csillámlottak a holdfényben.

- Tehát, igaz!

Roland is hallotta a szóbeszédet, miszerint Cam átállt Luciferhez. Egyikük sem volt azonban képes arra, hogy elkezdje az új csapattagok üdvözlésére szolgáló hagyományos szertartást. Össze kellett volna ölekezniük, egymáshoz érinteni a szárnyaik végét annak kifejezéseképp, hogy elfogadják a másikat, hogy elismerik, biztonságban, barátok közt vannak.

Cam felállt, Roland elé sétált és az arcába köpött.

- Te ahhoz kevés vagy, hogy visszacibálj a szolgálatba! Jöjjön Lucifer maga, ha úgy érzi, felelőtlen voltam!

Roland letörölte a képét, és felemelkedett. Cam után nyúlt, de a démon elhátrált előle.

- Cam, nem azért jöttem, hogy...

- Én azért jöttem ide, hogy magam lehessek! - Cam a párkány félhomályos sarkába húzódott, ahol Roland észrevett egy kisebb rakás ruhát és pár csomagot... Cam csekély számú vagyontárgyát. Roland úgy vélte, felismeri a pergamentekercset, ami a házassági szerződése lehetett, de Cam sietősen a teste köré kanyarintott egy gyapjas birkabőr köpönyeget, és annak az egyik mély zsebébe gyömöszölte a pergament. - Ó, hát még mindig itt vagy?

- Cam, tanácsra van szükségem!

- Mivel kapcsolatban? Hogy miként éljünk még jobban? - Cam újra sziporkázott, de ez most ízléstelennek hatott ettől a kísértetszerű, sápadt árnyalaktól. - Kezdd azzal, hogy keresel magadnak egy lakatlan szigetet! Ez már foglalt, de biztos van még temérdek másik! — tárta szét a kezét a világ és Roland felé.

- Beleszerettem egy halandó lányba - szólalt meg Roland nagyon halkán. - Köré akarom szervezni az életem.

- Neked nincs életed! Bukott angyal vagy, áld a másik oldalon áll! Démon vagy!

- Tudod, hogy értem!

- Higgy nekem! A szerelem borzasztó dolog! Szállj ki még időben, és kíméld meg magad a fájdalomtól!

Roland ebben a minutumban rájött, hogy ostobaság volt Camhez fordulnia tanácsért. Mégis el kellett jönnie ide. Cam szerelmi története kudarc volt... de ő legalább érti, Roland min megy keresztül.

- Esetleg elárulnád, mit...ne tegyek?

- Rendben - válaszolta Cam, és mélyről, reszketve vette a levegőt. - Semmiképp ne alacsonyítsd le magad azzal, hogy hazugságban élsz! És ne kérdezd, hogy szeretni fog-e, ha megtudja, miféle vagy! Erre még a legörültebb szerelmes is tudja a választ. Nem fog! Nem teheti. Viszont ne is álmodj arról, hogy mindezt eltitkolhatod előle! És legfőképpen, ne feledkezz meg arról sem, hogy Lucifer miatt a Föld egyetlen temploma sem fogadna be, ha esetleg úgy döntesz, hitvesedül fogadod szegény párát!

- De én hiszek abban, Cam, hogy velünk működhet!

- Azt hiszed, hogy te és a kis szerelmed egy véleményen lesztek?

- Igen! Annyira ragaszkodunk egymáshoz!

- És mi a véleménye az örökkévalóságról?

Roland nem válaszolt.

- Ne mondd nekem, hogy fogalmad sincs? Jó, majd megmondom én! Roland, megkérdőjelezhetetlen igazság, hogy a halandók nem képesek felfogni a

halhatatlanságot! Megrémiszti őket. Már az a tudás elemésztene a lányt, hogy ő megöregszik és meghal, míg te örökre ez a fiatal, szép szál ördög maradsz, aki vagy.

- Megváltozhatok a kedvéért. Csinálhatom úgy, hogy öreged- ni kezdjek, hogy látsszanak a ráncaim, megfonnyadjon a bőröm, és...

- Roland! - kedvetlenül el Cam. - Ez nem a te stílusod! Bárkiről van is szó, könnyebb lesz neki most a szakítás, amíg fiatal és formás, és találhat még magának valakit. Ne vesztegesd el a legjobb éveit!

- De hát, biztosan van olyan szerelem, ami működik! Csak mert Lilithnek és neked nem...

- Most nem rólam van szó!

Szótlanul álltak és hallgatták a lezúduló víz visszhangját maguk körül.

- Jó – mondta végül Roland –, és akkor mi a helyzet Daniellel és Lu...

- Mi lenne? - harsogta Cam a vízesésbe, és elvörösödött a feje az indulattól. - Ha ők a példaképeid, eredj és kérj tőlük tanácsot! - Utálkozva ingatta a fejét. - Egyébként, úgyis tudjuk mind, mi lesz belőlük!

- Hogy érted ezt?

Most Camen volt a sor, hogy csodálkozó, zöld szemekkel Rolandra nézzen. Roland elvörösödött, amikor megérezte a szánakozását.

- A végén - kezdte Cam - Daniel elhagyja Luce-t. Nem lesz más választása. Nem kelhet versenyre az átokkal. Az túléli őt, és tönkreteszi.

Roland szárnya felborzolódott.

- Tévedsz! Túlságosan összelegeledtél Luciferrel...

- Ez nem igaz! - hurrogta le Cam, de amikor sarkon fordult, Roland meglátta a nyakába égetett jelet.

A tetoválás alig lógott túl a köpenye magas gallérján. Félreérthetetlen volt.

- Már a jelét is viseled? - remegett meg Roland hangja. Rajta nem volt. Nem is remélhette, hogy felajánlják neki. Lucifer csak bizonyos démonokat bélyegzett meg, azokat, akikkel különleges kapcsolatot alakított ki. - Cam, nem teheted...

Cam a keze közé fogta Roland arcát, és szorosan tartotta. Közel álltak egymáshoz, bizalmas közelségben. Roland hirtelenjében nem is tudta, most vajon ellenségek vagy barátok.

- Melyikünk jött a másikhoz tanácsért, Roland? Nem rólam beszélünk meg arról, én hogyan viselkedek! Rólad van szó, meg a te szánalmas szerelmi történetedről, aminek kénytelen leszel véget vetni!

- Biztos van rá mód, hogy...

- Valid be: nem jöttél volna hozzám, ha nem tudtad volna a választ magadtól is!

Mindabból, amit Cam mondott neki aznap a vízésésnél, a búcsú szavai voltak a legfájóbbak: Roland ugyanis valóban tudta a választ. Csak abban reménykedett, hátha valaki másképpen gondolja, és megóvja attól, hogy megtegye, amit tennie kell.

Amikor visszatért, hogy mindezt közölje a lánnyal, úgy tűnt, hogy Rosaline már sejt valamit. Felmászott az erkélyéig, de a lány most nem sietett hozzá, hogy megcsókolja. Amint Roland belépett a hálószobájába, keményen nézett rá.

– Változást érzek rajtad! - a hangja hűvösen csengett az aggodalomtól. – Mi történt veled?

Roland teste belesajdult, hogy ennyire szomorúnak látja. Nem akart hazudni, de nem találta az odaillő szavakat.

- Ó, Rosaline, annyi mindent mondhatnék...

Ekkor, mintha Rosaline-nak eszébe jutottak volna Roland bőbeszédű költeményei, ezt követelte tőle:

- Egyetlen szóval felelj nekem! Mit tartogat a jövő számunkra?

Már vagy ezer éve történt, de Roland még most is elszégyellte magát, ahogy eszébe jutott, mit válaszolt. Azt kívánta, bárcsak darabokra zúzhatná ezt az emléket és vele együtt azt a pillanatot. De megtörtént, és a múltat nem lehet megváltoztatni.

Végül két szót mondott Rosaline-nak.

- Isten veled!

Szerette volna azt mondani, hogy az örökkévalóságot, de Camnek igaza volt: az örökkévalóság képtelenség egy halandó fehérszemély és egy bukott angyal között.

Elmenekült, mielőtt a lány könyörögni kezdhett volna, hogy ne menjen. Akkor azt gondolta, derekasan cselekedett, de az élet megtanította rá, hogy tévedett. Ettől viszont kétségbeesett és halálra rémült.

Ezek után Roland még egyszer látta a lányt: két héttel később, amikor egy teljes órán át látótávolságon kívül a szokásos váraflak fölött körözött, és figyelte, ahogy szerelmese a könnyeit ontja.

Ekkor fogadta meg, hogy soha senkinek nem okoz többé fájdalmat, majd eltűnt a láthatárról.

Ez lett a módszere.

Roland lesöpört valamit az arcáról. Megdöbbsent, amikor látta, hogy egy könnycsepp az. Ekkorra már több millió sós cseppet törölt le mások orcáiról, de olyan alkalmat nem tudott felidézni, amikor ő fakadt sírva.

Lucindára és Danielre gondolt, az egymás iránti örökös vágyakozásukra. Ok nem kullogtak el, ha hibáztak, pedig a századok során elkövettek párat. Visszatértek a tévedéseikhez, újra meg újra átérték azokat, és addig dolgoztak rajtuk, míg a legutolsó életben, amikor a lány Lucinda Price-ként öltött testet, minden a helyére került. Ez ösztönözte Luce-t, hogy belevesse magát a múltjába, hogy megoldást találjon az átok ellen. Hogy ő és Daniel örökké együtt lehessen.

Örökké együtt is lesznek, és bármi történjék, mindig támaszkodhatnak a másikra.

Rolandnak senkije sem volt.

Csendesen felállt, és sajátos Valentin-napi fogadalmat tett. Újra megmássza a Rosaline-hoz vezető falat és helyrehozza a hibát, még hozzá az általa ismert egyetlen lehetséges módon.

NÉGY

A SZERELEM TANÍTVÁNYA

Feljutni megint a külső falon, végiglopakodni a kő mellvéden, majd a toronyba kapaszkodni, átugrani az erkélyre... ennyi – és újra láthatja Rosaline-t.

Mire Roland ismét felért, a nap már alacsonyan szállt az égen, így hosszú árnyékot vetett mögé. Derengők mörögtak és tekergőztek az árnyékokban, mintegy jelezve, hogy mi is itt vagyunk ám, de azért békén hagyták Rolandot. A hőmérséklet lecsökkent, és a levegőben füstfoslányok és a közelgő fagy ígérete terjengett.

Úgy tervezte, hogy az erkélyen át hatol be a toronyba, végiglopózik a szürkületbe borult termeken, és a szobájában találkozik a lánnyal. Maga elé képzelte az arckifejezését, szinte látta maga előtt, ahogy csodálkozva, de azért szemmel láthatóan boldogan hátratántorodik, és a kezét pihegő mellkasára szorítja.

Jó, de mi van, ha inkább dühös lesz?

Ha még öt év elteltével is haragszik rá? Elképzelhető.

Erről a lehetőségről sem szabad megfeledkeznie.

Ők ketten különleges, csodálatos élményben osztoztak. És Roland mostanra azt is megtanulta, hogy a nők nagyon bele tudják vetni magukat a szerelembe. Roland soha nem volt képes felfogni, miért olyan mélységesen és kizárólagosan élnek meg a szerelmet. Mintha a szívüknek lennének olyan végtelen és mindentől elszigetelt bugyrai, ahol a szerelem zavartalanul elidőzhet, sőt, soha többé nem kell távoznia.

Mit is keres itt? A szél mostanra utat talált a fémpáncélja alá. Nem szabadna itt lennie. Életének e szakasza lezárult. Cam talán téved a szerelemmel kapcsolatban, de abban igaza van, hogy Roland megváltozott.

Le kéne másznia, a lovára pattanni és megkeresni Danielt.

Csakhog... képtelen volt rá.

Mégis, mit akar?

Talán megalázkodhatna.

A lány bocsánatáért esdekelve térdre borulhatna előtte. Megtehetné, és meg is teszi...

Eddig a percig nem is volt tudatában, mennyire vágyik a lány megbocsátására.

Már az erkély közelében járt, és egyre jobban reszketett. Ideges vagy izgatott? Ilyen messzire eljött, és még most sem tudja, mit mondhatna neki. Pár soros versike formálódott a szíve csücskében, csak úgy, megszokásból.

Kép nem lakhat ezen fejben

Más, mint az arcodé, Rosaline

Ne! Ne! Korábban is emiatt került bajba. A lánynak nem rossz versek kellettek. Kézzelfogható, viszonzott szerelemre volt szüksége.

Roland most képes lenne megadni neki ezt?

A vörös függöny ott suhogott előtte a szélben. Roland határozott mozdulattal szétválasztotta. Meglapult a kőfal mögött, de a nyakát addig nyújtogatta, míg be nem látott a hálószobába, ahol annak idején naphosszat együtt üldögéltek.

Rosaline.

A tündöklő szépségű lány egy fa karosszékekben ült a sarokban, és dúdolgatott. Az arca idősebbnek tűnt, de kegyesek voltak hozzá az évek: a Roland által szeretett lányból gyönyörű, fiatal nővé érett.

Sugárzott.

Lenyűgöző volt.

Igen, Roland rájött, hogy hibát követett el. Nemcsak zöldfülű volt a szerelemben, hanem buta, cinikus és bizonytalan is. Nem bízott abban, hogy a szerelmük kiállja az idő próbáját. Kapkodva váltotta készpénzre Cam elkeseredett kinyilatkoztatását.

Pedig, ott van Luce és Daniel! Ők megmutatták, hogy a szerelem túlélheti még a legkegyetlenebb átkot is. És talán mindannak, ami ehhez a pillanathoz vezérelte (hogy pont ebbe a korba került vissza, hogy beleegyezett abba, segít Shelbynek és Milesnek, hogy Rosaline régi kastélya mellett vitt az útja), nos, talán mindennek oka van.

Újabb esélyt kapott a szerelemre.

Ám ezúttal a szívét kell követnie. Már készült, hogy beugrik a nyitott ablakon...

De várjunk csak...

Rosaline nem magának énekelgetett. Roland zavartan nézett rá újra meg újra. A lánynak közönsége volt, méghozzá egy díszes takaróba tekert kisgyermek, aki éppen szopott. Rosaline-ból anya lett.

Rosaline más férfi hitvese!

Roland szinte teljesen lebénult, az ajkát fojtott sóhaj hagyta el. Meg kellett volna könnyebbülnie, hogy ilyen boldognak látja, boldogabbnak, mint valaha, de semmi mást nem érzett, mint nyomasztó magányt.

Lassan elfordult az erkélyajtótól, és a hátát a torony ívelt falának vetette. Ki lehet az a férfi, aki átvette a helyet, amit Rolandnak soha nem lett volna szabad elhagynia?

Összeszedte magát, és még egyszer benézett. Láta, ahogy Rosaline a székből felkelve visszafekteti a gyermeket a kis fabölcsőbe. Roland behunyta a szemét. Hallotta a lány egyre halkuló lépteit, amikor az kiment a szobából és eltűnt a folyosón.

Nem lehet így vége, nem lehet ez az utolsó alkalom, hogy a szerelmét látja! Bolond volt! Ostoba, amiért visszajött. Ostoba, hogy nem ment el, amikor még nem fájt volna ennyire.

A torony keskeny párkányán araszolva ösztönösen követte a lányt a legközelebbi ablakig. Elmacskásodott ujjakkal kapaszkodott meg a falban. Az előbbi szobával (ahol Rosaline-t először megpillantotta) szomszédos helyiség egykor a lány bátyjáé, Geoffreyé volt. Amikor Roland előrehajolt, hogy belessen az ívelt ablakon, látta, hogy bent női ruhák lógnak.

Mély férfihangot hallott, majd, Rosaline-t.

A damasztal leterített ágy szélén egy fiatalember ült háttal Rolandnak. Amikor elfordította a fejét, Roland jóvágású, de nem különösebben szép arcét látott. Egyszerű, sima, barna haj, szeplős arc, rokonszenvesen görbe orr. Az ölén az ágyon egy nő feküdt, szőke haja a férfi combjára omlott. Láthatóan teljesen természetes volt számukra ez a póz, olyanok voltak, mint akik a sajátjuknál is jobban ismerik a másik testét. A nő zokogott.

Rosaline volt.

- De miért, Alexander?

Amikor könnyáztatta arcát kissé megemelte, hogy a férfira nézzen, Roland szíve a torkában dobogott.

Alexander, a lány férje, megsimogatta hitvese összekuszálódott, szőke haját.

- Szerelmem! - csókolta meg az orra hegyét. Roland sosem próbálkozott volna ezzel, ha lehetősége van az ajkaihoz is hozzáférni. — A lovamat már felnyergelték. Az embereim a laktanyában várnak. Tudod, hogy útra kell kelnem még az éj beállta előtt, hogy csatlakozhassak hozzájuk!

Rosaline a fehér ingujjba kapaszkodott.

- Apámnak ezer lovag áll a rendelkezésére, aki átvehetné a helyed! Könyörgöm, ne hagyj itt, ne hagyj itt bennünket! Főleg ne azért, hogy csatába menj!

- Apád már így is túl nagylelkű volt velem. Miért venné át más férfi a helyemet? F fiatal és rátermett vagyok! Rosaline, nekem ez a kötelességem! Mennem kell! Visszatérek hozzád, amint vége a hadjáratnak!

Rosaline a fejét rázta, az arca kipirult a haragtól.

- Képtelen lennék elviselni, ha elveszítelek! Nem tudok élni nélküled!

Rolandnak kihagyott a szívverése e szavak hallatán.

- Nem is kell! - mondta Alexander. - A szavamat adom, hogy visszatérek!

Felkelt az ágyról, és a hitvesét is talpra segítette. Roland újabb irigységgel nyugtázta, hogy megint gyermeket hord a szíve alatt. A pocakja kidudorodott az ízléses, fodros ruha alól. A kezét elkeseredetten nyugtatta a hasán. Roland soha nem lett volna képes ilyen állapotban magára hagyni. Hogy tud elmenni ez az ember a háborúba? Mit számít egy háború a szerelemhez képest?

Rosaline Roland miatt érzett fájdalma nyilván eltompult ehhez a mostanihoz képest, hiszen ez a férfi nemcsak a szerelme és házastársa, de a gyermekei apja is volt.

Roland szíve elnehezedett. Ezt már alig bírta elviselni. A középkori szívfájdalma és a jelenbeli szomorúsága között elrepült évekre gondolt, arra, hogy honnan tért vissza ide... azokra a századokra, melyeket a Holdon töltött felhagyva a szolgálattal, amikor elveszetten barangolt a bércek és kráterek között, és minden erejével azon volt, hogy elfelejtse a lányt. Arra a légüres térre gondolt az időben, amelyet a júliustól szeptemberig tartó időalagútban elvesztegetett, ugyanúgy elhagyva mindent, ahogy elhagyta Rosaline-t.

Mostanra rájött, hogy mindegy, meddig tart számára az örökkévalóság, a lány könnyeit nem fogja soha elfelejteni.

Milyen ostobán, önzően viselkedett! Rosaline-nak nincs szüksége az ő bocsánatkérésére! A megkésett bocsánatkérés a saját önös érdekeit szolgálná, a rossz lelkiismeretét akarná vele megnyugtatni. És, persze, feltépné a lány sebeit. Ő már nem tehet semmit Rosaline-ért.

Vagyis, majdnem semmit.

*

A szikár, magas fiatalember esetlenül mozgott, ahogy az istálló felé közeledett, ahol Roland már várta. A sisakját a kezében cipelte, így Roland tanulmányozhatta az arcát. Gyűlölte és tisztelte ezt az embert, aki kötelességének érezte, hogy elmenjen a hadjáratba, de láthatóan vívódott is magában. A becsület és a kötelesség többet jelent számára a szerelemnél? Vagy talán a becsület és a kötelesség efféle értelmezése maga a szerelem? Az ellentmondások nagyobbak tűntek, mint a legtávolabbi csillagokig tartó út.

Ki akarhat egy szerető családot magára hagyva háborúba vonulni?

- Bajtárs! — szólította meg Roland Alexandert, amikor az már elég közei volt ahhoz, hogy lássa a tekintetében a vívódást. - Te vagy-e Alexander, az én uram, John, hozzátartozója, aki e birtok nemesi címének tulajdonosa?

- Hát, te ki vagy? - lépett be Alexander az istállóba. Halványbarna szeme összeszűkülte, ahogy végigmérte Roland szertartásos fegyverzetét. - Miféle ütközetből jössz ilyen öltözetben?

- Azért küldtek, hogy átvegyem a helyed a hadjáratban!

Alexander megtorpant.

- A hitvesem küldött? Vagy az apja? - Megcsóválta a fejét. - Félre az utamból, harcos! Hadd pattanjak lóra!

- Nem tehetem! Te más megbízást kaptál. A környéken mindenkinél jobban ismered ezt a terepet. Lehet, hogy veszélyes idők jönnek, amennyiben az északi

ütközet nem a mi javunkra dől el. És ha visszavonulunk, itt lesz rád szükség, hogy megvédd a várost a betolakodóktól!

Alexander félrebillentette a fejét.

- Mutasd az arcod, harcos, nem bízom olyasvalakiben, aki álarc mögé rejtőzik!

- Az én arcomhoz semmi közöd!

- Ki vagy te?

- Egy férfi, aki tudja, hogy téged a kötelesség ide szólít, a családod körébe! Az összes hadizsákmány nem ér annyit, mint az igaz szerelem és a család becsülete! És most távozz, ha élni akarsz!

Alexander felkacagott, de aztán megkeményítette a vonásait. Előhúzta a kardját.

- Hát, akkor rajta!

Roland számított erre, a mozdulat mégis felingerelte. Hogy lehet ez az ember ennyire elszánt arra, hogy elhagyja a lányt? Roland soha nem tenne ilyet! Hát, persze, hiszen ő már megtette. Kőszívű, ostoba bolond módjára elhagyta az egyetlen, igaz szerelmét. Azóta magányos. Es a magányosság egy dolog, de miután a lelke megízlelte a szerelmet, a magány sokkal kíméletlenebb, nyomorultabb elhagyatottsággá vetemedett.

Senkinek nem lenne szabad ezt a hibát elkövetnie. Roland ezt még az irigység szűrőjén át is látta. Az ő feladata volt megállítani Alexandert. Magában nagyot sóhajtva nyelt egyet, és kivonta a kardját. Majd egy méter hosszú volt, és olyan éles, mint a szívében érzett fájdalom, amiért szembe kell szállnia ezzel az emberrel.

- Bajtárs! - szólalt meg Roland határozottan. - Nem tréfálok!

A férfi, a kardját ügyetlenül lóbálva lendült előre. Roland egy könnyed csuklómozdulattal védte ki a vágást. A pengéik tompán csapódtak egymáshoz. Roland visszafogta az erejét, óvatosan érintette kardját Alexanderéhez, de a férfi így is alig háritotta. A karja erőtlenül vágódott az istálló padlózatának nedves szénája felé.

- Miért rohansz ilyen készségesen a vesztedbe? - kérdezte Roland.

Alexander felnyögött, majd harcra készen, a pengéjét mellmagasságba emelve, újra alapállásba állt.

- Nem vagyok gyáva!

Az talán nem, de módfelett tapasztalatlan. Valószínűleg gyerekként szerzett némi jártasságot a kardforgatásban, mialatt a barátaival a szénabálákat döfködték a különféle ünnepeken, de nyilvánvalóan nem volt képzett harcos. Egy órán belül odaveszne a harctéren.

Vagy Roland már most megölhetné... Ebben a pillanatban Roland maga elé képzelte, ahogy a pengéjét gyakorlott mozdulattal ellenfele csupasz nyakába vágja. Látta az elmetszett giga remegését, és ahogy a pengéről a szép, piros vér a sárba csöpög.

Milyen könnyű lenne kioltani ennek az embernek az életét! Átvenni a helyét abban a toronyban, és úgy szeretni a lányt, ahogyan megérdemli. Roland most már tudta, hogyan kellene.

Pislantott, és ekkor Rosaline jelent meg előtte. Rosaline és a gyermeke.

Nincs mészárlás, emlékeztette magát, csak meggyőzés!

A kardját Alexander orra előtt forgatva könnyedén előreszökkent, mire az hátrébb tántorodott és kétségbeesetten igyekezett kikerülni a pengét. Ezúttal a puszta szerencsének köszönhetette, hogy elkerülte Roland szúrását.

Roland felnevetett, de a nevetése keserűen csengett.

- Kegyet gyakorlok rajtad, bajtárs! Esküszöm, magasabb parancsot követek a hűbéruradénál! És nem hozok rád szégyent, hidd el! Engedd, hogy háborúba menjek érted!

- Rébuszokban beszélsz! - Alexander félelme kiült a szája sarkába, az álla úgy megfeszült, mint a dobon a bőr. - Nem válthatsz fel engem!

- Dehogynem! - felelte Roland mérgesen. - Ha mást nem is, de ezt tudom!

Rolandban felforrt az indulat, és egy pillanatra megfeledkezett a valódi szándékáról. A csúffá tett szerelmes őrijöngésével támadt Alexanderre. Alexander szilárdan, kivont karddal állt Roland pengéjével szemben. Becsületére legyen mondván, nem hátrált meg, de Roland most lefegyverezte, és a pengéje hegyét a fiatalember lüktető torkának nyomta.

- Egy igazi lovag most megadná magát! Elfogadná az ajánlatomat, és az itthoniaknak segítene, megvédené a saját és a szomszédai otthonát, amikor oltalomra van szükségük! — Roland nyelt egyet. - Megadod magad, uram?

Alexander levegő után kapkodott, de képtelen volt megszólalni. Folyton lefelé, a nyakának feszülő pengére irányította a tekintetét. Inába szállt a bátorsága. Bólintott. Megadta magát.

Rolandban szétáradt a nyugalom, hagyta, hogy a szeme is becsukódjon.

Ez a sápadt halandó, Alexander és ő ugyanabba a csodálatos lénybe szerelmesek. Nem lehetnek hát ellenségek! Roland ekkor döntötte el végleg, hogy megóvjá a férfit. Nem Alexander kedvéért hagyja meg Alexander életét, hanem Rosaline-ért.

- Bátrabb ember vagy nálam! - És ez igaz is volt, hisz Alexander elég erős volt ahhoz, hogy szeresse Rosaline-t, míg Roland megijedt ettől. - Ragadd meg a lehetőséget, amit ma éjjel kaptál, és térj vissza a csaláodhoz! - Erőlködni kellett, nehogy az elcsukló hangja elárulja. - Csókold meg a hitvesedet, és becsülettel neveld fel a gyermekeidet! Mert ahhoz kell csak igazán a becsület!

Egy hosszú, feszült pillanatig még egymás szemébe bámultak, de aztán Rolandnak az az érzése támadt, hogy Alexander átlát a sisakja rostélyán. Vagy a férfi nem érzi, milyen fájdalmasan izzik köztük a levegő? Nem érzi, milyen közel került Roland ahhoz, hogy végezzen vele és elfoglalja a helyét?

Roland visszavonta a kardját Alexander nyakáról. A hüvelyébe tette a fegyverét, a lovára pattant és kilovagolt az istállóból az éjszakába.

Az út kihalt volt, ami nyomasztónak tetszett a holdfényben.

Roland északnak indult. Még mindig meg kellett találnia Danielt. Legalább egy szerelem virulhasson már ebben az idővel vívott harcban. Roland a Rosaline-nal kapcsolatos gondolataiba merült, de nem sokáig, mert az emlékek túl fájdalmasak voltak ahhoz, hogy sokáig időzzön közöttük. Figyelmét ismét az útra összpontosította. Ekkor vette észre a szénfekete lovon felé vágató lovast.

Még ebben a sötétben is észlelte, hogy van valami furcsa, mégis ismerős a lovag páncélzatában. Roland egy pillanatra eltűnődött, vajon korábbi önmaga vágat-e felé, de amikor a lovag felemelte az egyik kezét, hogy lelassítsa Rolandot, a gesztusa parancsolóbb volt, mint az akkori Rolandé lett volna.

Megtorpantak egymás előtt. A lovaik felnyerítettek, ahogy párát fújtatva megkerülték egymást.

- Ama birtokról jössz? - dörrent a lovag hangja az út túloldaláról, miközben a távolban látszó várra mutatott.

Biztosan azt hitte, hogy Roland Alexander. Azért küldték volna elé, hogy a hadszíntérre kísérje?

- I-igen - dadogta Roland. - Én helyettesítem majd...

- Roland?

A harcos hangja a Roland által érdesnek, modorosnak titulált dörgésből elragadóan izgatottá változott. A lovag lekapta a sisakját. Fekete hajzuhatag omlott a páncéljára, és a holdfényben Roland megpillantotta azt az arcot, amelyet az idők kezdete óta jobban ismert bárki másnál.

— Arriane!

Leugrottak a lovaikról, és egymás karjába borultak. Roland azt nem tudta, mennyi idő telt el azóta, hogy itt a középkorban találkoztak, de az imént még a szívében dúló heves érzelmi csata miatt úgy érezte, mintha századok múltak volna el, hogy utoljára látta a barátját.

Megpenderítette a felvértezett angyalt. Arriane szárnyai kibomlottak a páncélja réseiből. Hogy irigyelte tőlük Roland ezt a szabadságot! Hát persze! A ruháikat úgy szabták, hogy kihagyták a szárnyak helyét! Mind így jártak annak idején.

Rolandot fojtogatta a kölcsönvett fémöltözet, de nem akart erről Arrianénak panaszkodni, mert a lány még nem realizálta, hogy Roland most egy Anakronizmus, nem idevaló, Roland pedig szerette volna, ha ez továbbra is titokban marad. Boldog volt, hogy találkoztak.

A holdfény reflektorként verődött vissza barátja tejfehér bőréről. Amikor viszont Arriane félrefordította a fejét, Roland elszörnyedt. Rettenetes égésnyom éktelenkedett a nyaka bal oldalán. A márványosan összecsomósodott bőr még

levedzett. A valaha látott legborzasztóbb sérülések egyike volt. Roland akaratlanul is hátrahőkölt, amivel zavarba hozta Arrianét. Odanyúlt, hogy a sebet eltakarja, de felnyögött, amikor az ujjai hozzáérték.

Roland később - a jövőbeli találkozásaik során - ezerszer látta ezt a heget Arrianén, de az eredetét homály fedte. És azt ugyan tudta Roland, hogy egyetlen dolog sebesíthet meg egy angyalt ennyire, azt viszont nem tudta, hogyan kérdezzen rá a heg eredetére. A seb most frissnek tűnt, mintha épp lángnyelvek nyaldosnák körbe Arriane nyakát. Nemrég szerezhette.

- Arriane, mi történt veled?

A lány elfordította a fejét, láthatóan nem akarta, hogy Roland tovább nézze az elcsúfított bőrt. Elfintorodott.

- Pokoli dolog a szerelem!

- De... - hallotta Roland a sort megismétlődni a fejében - egy angyal testét lehetetlen tönkretenni, hacsak nem... - Arriane szégyenkezve nézett félre, mire Roland közelebb vonta magához. — Ó, Arriane! - kiáltotta karját a lány dereka köré fonva, miközben a nyaka látványa egyszerre vonzotta és taszította. Nem ölelhette olyan szorosan, ahogy szerette volna, nem szoríthatta ki belőle a fájdalmat. - Vérzik a szívem miattad!

Arriane bólintott. Az övé is vérzett, de soha nem szeretett sírni, így szólt:

- Épp most látogattam meg Danielt!

- Én meg pont hozzá indultam! - felelte Roland izgatottan a véletlen egybeeséstől. - Mindenképp ott kell lennie a Szent Valentin-napi vásáron!

- Még ma este belovagol a városba. Talán már ott is van. Legalább Lucinda örülhet!

- Igen - mondta Roland, aztán hirtelen rájött: - Te voltál a lovag, aki kézbesítette azt a parancsot a többieknek a táborban, nem én! Te hamisítottad meg a király rendeletét az emberek Valentin-napi szabadságolásáról!

Arriane összefonta a karját a mellkasán.

- Ezt meg honnan tudod?

- A jövőbe látok!

Roland maga is meglepődött, hogy ezen elmosolyodott. Örült, hogy itt van vele a legdrágább barátja. Elviselhetőbbé tette boldogtalan utazását ebbe a régi korba, ahol akkora szerelmi bánat érte.

Roland felkapta Arriane sisakját, és felsegítette a lányt a lovára, majd a sisakrostélyát lecsapva ő is lóra pattant. Egymás mellett ügettek a város felé.

A szerelem néha nem a győzelemről szól, hanem a bölcs lemondásról, és arról, hogy számíthatunk valakire. Például az olyan barátokra, mint Arriane. Roland rájött, hogy a barátság maga is a szerelem egyik sajátos megnyilvánulása.

PERZSELŐ SZERELEM

ARRIANE VALENTIN-NAPJA

EGY

A TITOK

ARRIANE A KAKUKKFÜILLATÚ TOSZKAN REGGELT fürkészve felsóhajtott. Bársonyos, zöld pázsiton heverészett. Az állát a tenyerén nyugtatva a könyökére támaszkodott, és élvezte az évszakra olyannyira nem jellemző meleget, meg azt, ahogy hosszú, fekete hajában puha ujjak kalandoznak.

Arriane és Tess így töltötte azokat a ritka, közös délutánokat: az egyik lány haját font, a másik történeteket fabrikált, aztán fordítva.

- Volt egyszer egy csodálatos angyal - kezdte Arriane a fejét megdöntve, hogy Tess összefoghassa a nyakából is a haját.

Hajfonásban Tess ügyesebb volt Arrianénál. Általában Arriane mellett ült, egy kosár erdei virággal az ölében, és innen hajolt mögé, hogy szoros fonatokat készítsen az angyal sűrű hajából, és virágokkal tűzdelje tele. A fonatok cikcakkban kígyóztak a fején, míg végül egészen úgy festett Arriane, mint Medúza, akinek a stílusát imádta.

Arriane ezzel szemben már annak is örült, ha sikerült egyetlen suta fonatba összeterelnie Tess borzas, vörös haját. Húzva-cibálva erőltette át a fésűt Tess fürtjein, aki sokszor üvöltött a fájdalomtól. Arriane inkább a mesemondásban jeleskedett. És milyen is lenne a hajfonogatás jó történetek nélkül?

Unalmas.

Arriane lehunyta a szemét, és finoman nyögdécselt, ahogy Tess körmei végigszánkáztak a fejbőrén. Nincs is jobb a szerelmes érintésénél!

- Arriane?

- Igen? - nyitotta fel a szemét az angyal, és a tekintete elkalandozott a legelő irányába, ahol duzzadó tőgyű tehenek ténferegtek. Ezek voltak a kedvenc pillanatai: a kettesben töltött meghitt, nyugalmas percek. Késő délutánra járt, a birtokon - ahol Arriane alkalmazásban állt - dolgozó fejlányok már mind hazatértek a kunyhóikba.

Azért választotta ezt a munkát, mert így közel maradhatott Lucindához, aki most egy angol hűbértokokon élt innentől északra, mindössze pár perc repülésre. Az is szempont volt, hogy Danielt általában fojtogatta Arriane és az őrzésével megbízott angyalok jelenléte, a tejgazdaságból viszont szabad teret hagyhatott neki. Ha azonban Lucinda bajba került, gyorsan odarepülhetett hozzá. Ezenfelül, Arriane kicsit élvezte, hogy megmerítkézhet a halandó életben. Jó érzés volt munkát szerezni a tejfeldolgozóban, aztán elégedetté tenni a gazdát. Tess soha nem értette ezt a belső kényszerét. Mondjuk, az ő ura követelődőbb volt a Trónusnál.

Ritkán adatott meg, hogy Arriane együtt tölthessen Tesszel néhány lopott percet. Tess látogatásai a tejgazdaságba - és általában a világ e fertályára - nem voltak gyakoriak, sem túl hosszúak. Arrianenem szívesen képzelte el, milyen sötétség várja

Tess, miután elbúcsúznak, sem Tess urának a haragját, aki gyűlölte, ha a lány elkalandozott a birodalmából.

Ne is gondolj rá, korholta magát Arriane. Főleg ne akkor, amikor Tess itt van melletted és éppenséggel a szerelmét bizonyítja!

Igaz. Tess mellette volt, alattuk a puha pázsit, a birtok levegőjét vadvirágok illata parfümözte be... Arriane könnyedén tovább ringatózhatott e megnyugtató álom bölcsőjében.

Jaj, a történet! Tess imádja a meséit.

- Hol is tartottam? - kérdezte Arriane.

- O, nem is emlékszem!

Úgy látszott, Tessnek elterelte valami a figyelmét. Miközben ugyanis összefogta Arriane haját, a körmével véletlenül megkarcolta.

-Áúú! - dörzsölgette a nyakát Arriane. Hogy Tess nem emlékszik? De hát, Arriane veszett bele a gondolataiba, nem Tess! - Aggaszt valami, szerelmem?

- Nem, nem! — vágta rá Tess. — Belefogtál egy történetbe... valami csodálatos... hm...

— Megvan! — lelkesedett Arriane. — Egy csodálatos angyalról! Úgy hívták... Arriane.

Tess megrángatta a frizuráját.

— Egy újabb mese rólad? — nevetett, de a nevetése távolinak tűnt, mintha messze járna onnan.

— Benne vagy te is! Csak várd ki a végét!

Arriane az oldalára gördült, hogy szembefordulhasson Tesszel. Tess keze, amellyel eddig a hajában babrált, lecsúszott Arriane csípőjére.

Tess derékban elszorított, rövid, fodros ujjú, fehér pamutruhát viselt. A vállait temérdek szeplő borította, amelyekről Arriane azt állította, csillagrendszerek. A szeme alig volt sötétebb Arriane döbbenetes, halványkék szeménél.

A leggyönyörűbb teremtmény volt, akivel Arriane valaha találkozott.

- Na és, mitől olyan csodálatos ez az angyal? — érdeklődött Tess egy pillanattal később felvéve a fonalat.

- Ó, hol is kezdjem? Rengeteg csodálatos tulajdonsága volt!

Arriane hátravetette a fejét, miközben elmélázott, milyen irányba vigye a történetet. Érezte, hogy a félbemaradt fonata meglazult.

- Ó, Arriane! - bosszankodott Tess. - Most teljesen elrontottad!

- Nem tehetek róla, ha a hajamnak más terve van! És talán a tiédnek is! - nyúlt Arriane a Tess hosszú farkocsába kötött piros szalag után.

A lány azonban gyorsabb volt. Rákmászásban elkúszott előle a fűben, és nevetett, amikor Arriane feltápáskodva üldözőbe vette.

- Ennek a csodálatosnál is csodálatosabb angyalnak - kiabálta Tess után, aki mostanra igazán nekiiramodott a magas fűben és a csípős februári szélben — a

leggusztustalanabban összegubancolódtak csomók fészkeltek a hajában. Messze földön ez tette híressé. Némelyek Gubanchajnak hívták. - Arriane magasba emelt kezekkel mozgatta az ujjait mindenfelé, hogy a haját felidézze. - Nagyszerű sörényébe városok süppedtek bele. A gubancai egész hadseregeket nyeltek el. Felnőtt férfiak veszték oda zokogva kígyózó fűrtjeinek feneketlen sötétjében.

Arriane ekkor megbotlott az ormótlan fejőnőruha aljában, és durván a földre zuhant. Négykézláb felnézett Tessre, áld éppen Arriane és a nap között állt, így vörös haját fénykör övezte.

Tess lehajolt Arrianéhez, és finoman átkulcsolta a csuklóját, hogy felsegítse.

- Míg egy nap... - Arriane a ruhája elejébe dörzsölte sáros tenyerét. Tess a kezére csapott, és a zsinórral derekára kötött zsebből elővarázsolt egy vászon zsebkendőt. - Egy nap ez az angyal találkozott valakivel, aki örökre megváltoztatta az életét...

Tess egy kissé megemelte az állát, annyira figyelt.

- Ez a személy egy kis ördög volt - folytatta Arriane. - Egy igen komoly lány, aki egyre-másra visszatetsző Gubanchaj-tréfákat eszelt ki, folyton kigúnyolta az angyal naivitását, és Gubanchaját állandóan emlékeztette rá, hogy vannak dolgok, amelyek sokkal fontosabbak az ő közönséges, paraszti hajánál.

Tess váratlanul elfordult tőle. A hátát Arrianénak támasztva leült a fűbe. Talán nem tetszett neki a jelleme bemutatása? Pedig még sok volt hátra belőle! Minden történetben kell hogy legyen fordulópont, valami váratlan tényező. Arriane elterült Tess kinyújtott lábai között a fűben, és a könyökére támaszkodott. A másik kezével szétfejtette Tess szorosan összefont karját, és megszorította a kezét, ám még ezzel sem bírta elérni, hogy a szerelme tekintete elszakadjon a fű között nyíló halovány vadvirágról.

- Hagyd abba ezt a buta történetet, Arriane! - mondta Tess szinte önkívületben. - Nincs hozzá túl nagy kedvem!

- Jaj, várj még egy cseppet! Csak most melegedtem bele! — ráncolta össze a szemöldökét Arriane. - Ez a komisznak tűnő lány sok tekintetben Gubanchaj szöges ellentéte volt. Az ő vörös haja finom árvalányhajként repdesett. - Arriane végigsimította Tess frizuráját. - Halvány pergamenbőrét a nap legenyhébb érintése is megperzselte - futtatta végig ujját Tess csupasz, puha karján.

- Arriane...

- Ez a teremtmény fésűs démon volt, és az ő kezei között megszelídültek Gubanchaj pusztító tincsei. E lény természete az angyalokkal ellentétben olyan...

- Elég! - csattant fel Tess, és a legelő szélén folydogáló sekély, kavicsos patak irányába nézett. - Ráuntam a tündérmesékre.

Felpattant, mire Arriane is összeszedte magát, és felállt.

- Ez nem tündérmese! — erősködött Arriane, tudomást sem véve arról, hogy a bőre érezhetően libabőrös lett. Felült, és a fejét Tess felé billentette. - Az a tény, hogy mi ketten itt és most együtt lehetünk...

- Csak annak jele, hogy ő nem foglalkozik velünk!

- Valóban?!?

A réten hideg szél söpört végig.

- Ultimátumot kaptam tőle.

A vér is kifutott Arriane orcájából. És megszűnt a rét pompázatos tarkasága. A kék ég beborult, a fűszálak lekókadtak. Úgy tűnt, még Tess haja is megfakult. Arriane tudta, hogy eljön ez a pillanat, tudta a kezdetek óta. Mégis elakadt a lélegzete.

Tess tarkóján ugyanis fekete tetoválás hivalkodott, egy csillagkitörés sematikus rajza, amellyel Lucifer jelöli meg a legbelsőbb körébe tartozó démonokat.

- Tud rólunk. Tudja, és azt akarja, hogy visszatérjek hozzá.

Tess hangja fagyosan csengett, és a hideg átszivárgóit Arriane lelkébe.

- De hisz csak most jöttél! - Arriane legszívesebben a szerelméhez bújtvolt volna, vagy zokogva a lábai elé veti magát, de végül csak lehajtott fejjel a kezét fürkészte. - Nem akarom, hogy elmenj! Gyűlölöm, amikor itt hagysz!

- Arriane...

Tess tett egy lépést felé, de Arriane dühödten rándult össze.

- Nincs joga beleszólni a kettőnk dolgába! Miféle szörnyeteg dicsőíti egyfolytában a szabad akaratot, miközben nem engedélyezi, hogy valaki a saját szívét követhesse?

- Nincs más választásom.

- De, de van! - vitatkozott Arriane. - Van, csak nem akarsz úgy dönteni!

Tess nem felelt, Arriane lüktető mellkasán pedig látszott, hogy egy cunami méretű zokogás első hulláma készül belőle kitörni. Úgy érezte, megszégyenítették. Sarkon fordult, és átrohant a legelőn. Végigfutott a patakmeder mellett, fel a birtok nyugati szélénél emelkedő füves dombra. Összetaposta az úrnője fűszernövényeit, mert a könnyein át nem látta, hová lép. Tudta, hogy Tess rohan utána, halk léptei egyre közelebből hallatszottak. Arriane azonban nem állt, amíg el nem érte a régi pajta bejáratát, ahol másnap hajnalhasadás előtt fel kell kelnie, hogy elvégezze a reggeli fejést.

Nekivetette magát az istálló durva deszkafalának, és hagyta, hogy kitörjön belőle a sírás.

Tess hátulról átölelte, vörös hajfonata átlendült Arriane vállán. A fejét Arriane hátának döntötte, és így álltak ott hosszú percekig mindketten halkán sírdogálva.

Amikor Arriane megfordult, és a hátát a pajta napmelegítette falának támasztotta, Tess megfogta a kezét. Hosszú, kecses és sápadt ujjai voltak, szemben Arriane rövid ujjával és tövig rágott körmével. Arriane a nyitott, rozsdás sarokvasú

ajtón behúzta Tess az istállóba, ahol védve voltak a többi fejőlány tekintete elől, akik lassan vacsorához gyülekeztek.

Ott álltak a lovak és a szénabálák között, a sarokban néhány tehén gubbasztott egy csoportban. Mindent betöltött az állatok bűze: a lovak pézsmaszaga, a pelyhedző csirkék édeskés illata, a tehenek bőrére száradt izzadság szaga. ;

- Van rá mód, hogy együtt maradhassunk - mondta Tess halkán Arrianénak.

- De hogyan? Szembeszállsz vele?

- Nem, Arriane - rázta meg a fejét a démon. - Esküt tettem. Luciferhez tartozom.

Amikor Tess elfordult, és az istállóajtón át kibámult a végtelen rétre, Arriane újból megpillantotta a kitörő csillag sötét tetoválását, ami Tess szép bőrét csúfította. Ez volt az egyedüli heg, ami örökre megmaradt az angyalok testén. A szárnyak sebhelyein kívül minden más tintajel, forradás és seb idővel elhalványult.

Lucifer jele volt Tess egyetlen olyan része, melyről Arriane kijelenthette, hogy nem szereti. A saját szeplőtlen nyakához nyúlt, hogy megérintse a sápadt, makulátlan bőrt.

- Van rá más mód is - mondta Tess olyan közel furakodva Arrianéhoz, hogy végül a lábára lépett. A szerelmes Tessnek jázminillata volt, Arrianénak pedig édes tejszínszaga, Tess szerint. - Van rá mód, hogy mostantól másképp éljünk, és ami köztünk van, ne legyen titok.

Tess kinyújtotta a karját Arriane felé, és átkarolta a vállát. Arriane egy pillanatig azt hitte, megint összeölelkeznek. Érezte, hogy a teste megadja magát, és arra vágyik, hogy átöleljék...

Ehelyett azonban jeges ujjak motoszkáltak felfelé a tarkóján.

- Csatlakozhatnál hozzám!

Arriane hátratántorodott. Megborzongott.

- Csatlakozz hozzám, Arriane, mint lelki társam, és foglald el a helyed a Pokol soraiban!

KETTŐ

POKOLI ÓHAJOK

Arriane visszahőkölt.

- Nem! - suttogta, kétségbeesve a kérés képtelenségén. - Soha nem lennék rá képes!

Tess, a kék szemében kegyetlen szenvedéllyel, tovább győzködte: - Véget vethetnénk a titkos viszonyunknak, és végre szétkürtölhetnénk a világegyetemben!

Dörgő hangja (ahogy visszaverődött az istálló gerendáiról) felbosszantotta Arrianét.

– Nem akarsz? – kiáltotta Tess. – Hát nem akarsz velem lenni, nem akarsz lerázni azt a zsarnoki béklyót, ami megakadályozza, hogy igazán önmagunk legyünk?

Arriane megrázta a fejét. Ez nem lehet! Tessnek elment az esze! Neki volt a legemelkedettebb, leggyönyörűbb lelke, amit Arriane valaha látott, de ezúttal túl messzire ment. Ha egy kicsit is ismeri Arrianét, tudnia kell, milyen válaszra számíthat.

De akkor...

Arriane elbizonytalanodott, és egy ideig próbálta Tess szemszögéből nézni a helyzetet. Hát persze hogy Arriane is nyíltan akarja szeretni Tesset. Mindig is erre vágyott. Mi mást kellene még tennie, hogy ezt bebizonyítsa?

Nem és nem! Hogy kérhet tőle ilyet Tess? Hogy a Mennytől álljon át a Pokol oldalára? Ez nem szerelem! Ez örültség!

- Talán nem véletlenül vannak a szabályok – kezdte Arriane óvatosan. - Talán az angyaloknak és démonoknak nem kellene...

- Mit? – vágott a szavába Tess. – Ki vele!

- Lucifer soha nem menne bele - mondta végül Arriane kitérően, majd elfordult Tesstől, és fel-alá járkált az istállóban.

Elhaladt a karámba zárt lovak mellett, megkerülte az elkerített teheneket. Mindennek megvolt a helye. Átnézett az istálló végében álló Tessre. Még soha nem érezte magát ilyen távol tőle. Attól, akit a legjobban szeretett a világon.

- Lucifer talán megengedi... - kezdte Tess.

- Tudod jól, mit gondol a szerelemről! - csattant fel Arriane. - Főleg, mióta... - de nem fejezte be.

Az a régi történet már nem számít, legalábbis, nem most.

- Te egyáltalán nem érted ezt! - Tess nevetést színlelt, mintha Arriane képtelen lenne felfogni egy egyszerű matematikai képletet. - Azt mondta, hogy ha magammal viszlek...

- Ki mondta azt? - kapta fel a fejét Arriane. - Lucifer?

Tess ijedten arrébb lépett, Arriane pedig egy pillanatig azt hitte, lát valamit a pajta gerendái között. Egy kőszobrot talán... egy vízköpőt. Úgy látszik, figyeli őket. Ám amint pislantott egyet, az a valami kereket oldott, és újra Tess vad tekintetét látta csak maga előtt. Úgy érezte, elárulták.

– Elmondtad neki? - Azzal Arriane vadul megindult Tess felé, és csak kicsivel a szerelme előtt sikerült megtorpannia. Tess mellkasa döbbenetesen emelkedett meg, amiért szembe mer szállni vele, de nem hátrált meg. - Hogy merészelted! - prüszkölte Arriane, és sarkon fordult.

Mielőtt Arriane kiszaladhatott volna az istállóból, Tess elkapta a csuklóját. Arriane rántott egyet rajta, érezte, ahogy Tess ujjai lassan csúszni kezdenek a bőrén.

– Hagyj békén! – kiabálta Arriane nem teljesen komolyan, de Tess nem figyelt rá.

Megmarkolta Arriane ruhájának az ujját, és úgy megrántotta, hogy elhasadt.

– Igen, elmondtam neki! – bömbölte Tess egyenesen Arriane arcába. - Veled ellentétben engem nem érdekel, ki tudja!

Arriane ellökte magától, olyan erővel, hogy Tess háttal nekiesett egy halom egymásba rakott sajtárnak. Azok felborultak, és nagy zörgéssel Tessre zúdultak, néhány csepp tejjel permetezve be halovány bőrét. Tess félrerugdosta a sajkákat, és szélesebben talpra ugrott. És ekkor – amire Arriane nem számított – kibomlottak a szárnyai.

Soha nem fedték fel a szárnyaikat egymás előtt, ebben még réges-régen megegyeztek. Túlságosan is egyértelműen emlékeztette volna őket arra, hogy a szerelmük nincs megírva a csillagokban.

Tess terjedelmes démonsárnyai csillámló fénnel töltötték be az istállót. Vállai mögött a napnyugta utolsó pillanatának aransugara ragyogott a hegycsúcsok hosszú lankáin. A szárnyak finoman verdestek az oldalánál, teljes szélességükben szétterülve, mereven. A végük kissé kifelé állt, és egyenesen Arriane irányába pördült.

A hagyományos harci póz.

A lovak felnyerítettek, a tehenek bőgni kezdtek, mintha éreznék a feszültséget, amiből valami nagyon rossz születhet.

Arriane nem tudta megakadályozni, ami ezután történt, egyszerűen nem tehetett róla: a szárnyai maguktól válaszoltak a kihívásra. Villámgyorsan előpattantak a vállaiból, ami annyira jólesett neki, hogy ösztönösen felkiáltott örömeiben, jöllehet a következő pillanatban már rettenetesen sajnálta, ahogy szétterülve ott himbálództak mellette.

Tess verdesni kezdett fenséges aransárnyaival, és a magasba emelkedett. A másodperc törtrészéig lebegett, majd előrevetődött, és megragadta Arrianét. Mindketten az istálló talajára huppantak.

- Miért csinálod ezt? - kiabálta Arriane, és Tess vállait megmarkolva próbálta visszatartani a birkózástól.

Tess megragadta Arriane hosszú haját, és hátrarántotta, hogy a szemébe nézzen.

- Hogy megmutassam, akár harcba is szállnék érted! Mindent megtennék érted!

- Engedj el!

Arriane nem akart harcolni a szerelmével, de a szárnyaiban érezte az örök ellenfél iránti ősi, delejes gyűlöletet. Felkiáltott a fájdalomtól, és arcul csapta az arcot, amelyet mindig is csupán imádni akart.

- Ha már csatlakoztál hozzám - mérgeződött Tess Arriane kezét a földre szorítva -, biztosan elfogad téged! Elfogadja a szerelmünket!

Arriane a szerelme alatt hétrét görnyedve a fejét rázta. Tartott Tess reakciójától, de az igazat kellett mondania.

- Ez csalt ügyes fogás a részéről!

- Hallgass!

— Félrevezet, hogy levigyél magaddal! Nem akar mást, csak egy újabb lelket. - Arriane a szerelme szorításának feszült, miközben a saját, ólomnehéz szárnyai lehúzták, és minden alkalommal szikráztak, amikor csak egy picit is Tess szárnyaihoz értek. - Lucifer egy kereskedő - igyekezett túlkiabálni a dulakodásuk fültépő lármáját -, aki naplemente után is a piactéren marad, hogy még egy utolsó üzletet kössön! Amint melléd állnék...

Tess felhevült arca kővé dermedt, pár centire Arriane arcától. Elengedte Arriane haját, aki végre megemelhette a fejét. Tess az egyik kezével gyengéden megfogta Arriane arcát:

— Tehát, megfontolod?

Akkora volt a tűz Tess kék tekintetében, hogy Arriane szíve teljesen ellágyult.

- Még emlékszem az első alkalomra, amikor elbúcsúztam tőled - suttogta Tess.

- Úgy félttem, hogy soha többé nem látlak!

Arriane beleborzongott.

- Ó, Tess!

Hogy állhatna ellent egy utolsó csóknak? A köztük folyó harcnak annyi volt, ahogy Arriane feje less felé emelkedett, akinek az egész arckifejezése megváltozott. Ismét elárasztotta őket a szerelem, úgy összeforrtak, hogy szinte nem maradt közöttük egy szemernyi hely sem. Ujjait végigfuttatták a másik hajában, a végtagjaik összegabalyodtak, miközben egymást ölelték. Midőn az ajkuk találkozott, Arriane egész testében fellángolt a hiábavaló szenvedély. Itta Tess szerelmét, és soha nem akart kiszakadni ebből az ölelésből, mert tudta, hogy amint véget ér...

Nekik is végük lesz.

A szemhéjai tágra nyíltak, és csodálattal figyelte szerelme szelíd arcát. Arriane soha nem tudott démonként gondolni Tessre. Soha, de soha. Így fogja hát megőrizni az emlékezetében. Anélkül, hogy tudatában lett volna, az ajkát lassan elvonta Tess ajkáról. Nehéz volt a szíve, kegyetlenül nehéz és szomorú.

Kelletlenül felült, aztán talpra állt.

- N-nem csatlakozhatok.

Tess szeme összeszűkült, és a hangja döbbenetesen rideggé vált, mint amikor valakinek csorbát szenved a büszkesége. Fel sem kelt a földről.

- Bukott angyal vagy, Arriane! Ideje, hogy ráeszmélj, és leszállj a magas lóról!

- Én nem afféle bukott angyal vagyok! - Nem vagyok olyan, mint te! – Én azért buktam el, mert hiszek a szerelemben!

- Ez hazugság! Azért buktál el, mert Daniel magával rántott téged is, engem is és a többieket is!

Arriane meghökkent.

- De a Daniel-féle szerelem legalább nem követeli meg a másiktól, hogy az megtagadja igaz természetét!

- Olyan biztos vagy ebben?

A kérdés lógva maradt a levegőben. Arriane a távolabbi falnál lévő vályúhoz sétált, és takarmányt öntött bele, majd egy vödör kút- vizet hozott a lovak itatójába. Hallotta, hogy Tess felsóhajt.

- Hiszek Danielben - ismerte be Arriane. - És Lucindában.

- Tévedsz! Csak melljük osztottak be! Neked kell rájuk vigyázni, különben a Rend idiótái eljönnek érted!

- Ez nem jelenti azt, hogy nem hiszek bennük! Danielről és Lucindáról nem fogok lemondani!

- Inkább rólunk mondasz le? - Tess most már sírt, az istálló közepén üldögélve a sáros zsebkendőjébe törölgette a könnyeit. - Arriane, holnap lesz Valentin-nap.

– Tudom. Megegyeztünk, hogy elrepülünk a Szent Valentin-napi vásárba, ahol ott lesz Lucinda, Daniel és a többiek. - Arriane hangja megremegett. - Mulatni fogunk!

– Mulatni? Tettetni, hogy nem vagyunk egymásba szerelmesek? Úgy tenni, mintha még csak keresnéd, amiben már oly régóta osztozunk?

Tess morcosán nézett maga elé.

Arriane nem felelt. Tessnek igaza volt. Nem tűnt túl rózsásnak a helyzetük.

Tess is feltápászkodott végre, és közelebb lépett Arrianéhez. Kivette a kezéből a vödröt, és a földre tette. Megsimogatta Arriane arcát.

– Hadd ünnepelje Luce és Daniel együtt a Valentin-napot! Mi tartsuk meg a miénket! Ünnepeljük azzal a szerelmet, hogy megállapodást kötünk. Állj mellém, Arriane! Olyan boldogok lehetnénk együtt... ha igazán együtt lennénk!

Arriane legyőzte a torkában mocorgó félelmet.

– Szeretlek, de nem fordíthatok hátat a korábbi ígéreteimnek!

Kibontakozott Tess szorításából. Próbált befogadni mindent

Tessből, a legapróbb részleteket is: vörös hajának lassú lebbenését a könnyű szélben, mezítelen sápadt lábfejét a csupasz szalmában, a kezét, amely úgy maradt, mintha még mindig Arriane kezét fogná, a ragyogó kék szeméből előtörő könnycseppeket.

Sőt, a szárnyai lenyűgöző, aranyos csillogását.

Ez volt az utolsó alkalom, hogy találkoztak. Utoljára mondtak búcsút egymásnak.

HÁROM

AZ ELSŐ VÁGÁS A LEGMÉLYEBB

SOHA.

Soha.

Soha.

Arriane elnehezedett lélekkel repült. Tudhatta volna, hogy ez lesz! Hiszen tudta is. Lélekben már régóta érezte, hogy közeledik a nap, amikor Lucifer visszarendeli magához Tessrielt.

Az viszont fel sem merült benne, hogy Tess netán megkéri, mondjon le a mennybéli helyéről, sőt, cserélje fel a Pokol tüzére!

Mostanra teljesen dühbe gurult ettől, és a szárnyai ennek hatására hol elernyedtek, hol megfeszültek. Olykor, ha Arriane túl sokáig időzött halandó formában, megfélemlített rőla, milyen hatalmasak, mennyire erősek a szárnyai, és milyen mélyreható élvezet ezt a fantasztikus erőt időnként szabadjára engedni a vállaiból. Most is azt a túlfűtött izgalmat kellett volna éreznie, amit mindig, amikor a levegőt hasítja, de az ezüstös szárnyak most inkább elszomorították.

Arra emlékeztették, hogy mi is ő valójában, hogy miféle a szerelme, és hogy ő és Tess soha nem lehetnek egymáséi.

Soha.

Még emlékszem az első alkalomra, amikor elbúcsúztam tőled, mondta neki Fess az istállóban, úgy félttem, hogy soha többé nem látlak!

Arriane is emlékezett rá, ezredévekkel ezelőtt történt. Ő, Annabelle és Gabbe egy sötét esőfelhőben körözött a Kánaán nevű hely környékén. A halandók ünneplését figyelték, amit egy Ábrahám nevű férfi vezetett, amikor az angyal előbukkant a semmiből, és lebegni kezdett előttük.

- Ki vagy? - szólította meg Gabbe ellenségesen a rikító vörös hajú, kristálytisza kék szemű angyalt.

Arriane nagyon szépnek találta az ismeretlen angyal szárnyait, a testét pedig olyan puhának látta, akár egy bárányszerű. Sugárzó alabástrombőrén villámok cikáztak. Arriane emlékezett, mennyire szeretett volna utánanyúlni, hogy hozzáérjen, és megbizonyosodhasson róla, valódi angyalról van szó.

- Tessriel vagyok, egykori testvéretek a Mennyben - hajbókolt az ismeretlen angyal tisztelettudóan. — Az Eurázsian keresztülharsogó égzengés angyala.

Tessriel ekkor Arrianéra nézett, aki lelke egyik távoli szegletében valóban felismerni vélte őt. A nővérét. Igen. A Mennyben nem ismerték egymást olyan jól, más angyalok szövetsége ékelődött közük, de mindig is volt közöttük valamiféle kapcsolat. Az ösztönös vonzalom felfoghatatlan misztériuma.

- Roland bátyátokról hozok híreket - mondta Tessriel Arrianénak, akiben a név említésére bennakadt a lélegzet.

- Roland Lucifer birodalmában székel - jegyezte meg Gabbe élesen. - A Pokolból hozol hát híreket?

- Híreim vannak...

Tessriel hangja elcsuklott, és Arriane szíve megesett rajta. Rolandot nem látta a Bukás óta, és rettenetesen hiányzott neki. Ez az angyal tud róla valamit. Arriane igyekezett közelebb furakodni hozzá, nekifeszült hát Gabbénak, aki a szárnyával próbálta visszatartani.

- Most eredj, hagyd minket békén! - parancsolta ellentmondást nem tűrően Gabbe.

Tessriel keserűen ingatta a fejét, miközben sarkon fordult, hogy távozzék. Egyszer még visszaneézett Arrianéra, és a szeméből mélységes szomorúság sugárzott.

- Isten veled!

- Isten veled!

De akkor nem volt végleges a búcsú. Évekkel később, Arriane egymaga, a halandók egyik sekély vizű folyójában sétálgatva megint összefutott a vörös hajú angyallal.

- Tessriel?

Tessriel felnézett a folyóból, ahol éppen fürdőzött. Meztelen volt, hófehér szárnyai a víz felszínét simogatták, hosszú, vörös haja fényesen tapadt a hátára.

- Te vagy? - suttogta Tessriel. - Azt hittem, nem látlak többé!

Az angyal kiemelkedett a vízből. Halandó formája túl sok volt

Arrianénak. Zaklatottan, zavartan nézett félre. Hallotta a víz csobogását, amikor a szárnyak is kiemelkedtek belőle. Aztán meleg fuvallat simogatását érezte a bőrén, majd egy pillanattal később a legédesebb ajkak tapadtak az ajkára. Vizes karok és átnedvesedett szárnyak nyelték magukba.

- Mi volt ez? - pislogott Arriane meglepetten, amikor Tessriel arrébb húzódott.

Az ajka bizsergett a heves szenvedélytől.

- Egy csók! Megígértem magamnak, hogy ha valaha újra látlak, megcsókollak!

- És ha most azonnal távoznék, és aztán visszajönnék - tűnődött Arriane félhangosan -, ugyanígy megcsókolnál megint?

Tessriel, széles mosollyal az arcán bólintott.

- Viszlát! - sutyorogta Arriane behunyta szemmel. Amikor a szemét felnyitotta, így szólt: - Megint itt vagyok!

És Tessriel ismételten megcsókolta.

És megint.

Egy Norvégiától északra lévő sötét fjordban...egy Kelet-India felé tartó hajón... Perzsia egyik homokos, sivatagos fennsíkján... egy esőerdő mélyén tomboló felhőszakadásban. Amikor a világ még belátható volt és fiatal, és egyik bukott angyal

sem fordult abba az irányba, amelyet végül választott, Arriane és Tessriel folyton azért búcsúzkodott, hogy újra meg újra üdvözölhesse egymást, ezáltal folyton csók előtt vagy csók után voltak.

*

Most távolabb érezte magát a szeretett démon ajkaitól, mint azt valaha gondolta volna. Lehagyott egy pár szürke gémet. Ők párban voltak, Arriane viszont egyedül, mert Tess és ő hajdanán hűségnyilatkozatot tettek, melyet egyikük sem akart megszegni. Majd' megőriztette ez a reményvesztettség. Egy elhagyatott, távoli helyre volt szüksége, ahol nyugodtan szabadjára engedhette a szívfájdalmát.

Könnyek homályosították el a látását, miközben leereszkedett az alatta elterülő völgy alacsonyan fekvő rétjei fölé. Nem akarta elhagyni Tess, mégis meg kellett tennie, amilyen gyorsan csak lehetett. A zöldellő völgyben lévő tehenészetből is búcsú nélkül távozott, pedig annyira megszerette.

Amúgy meg, ugyan mi a szeretet? Es a szerelem?

Talán Daniel és Lucinda tudja. Voltak pillanatok, amikor Arriane is úgy érezte, hogy az igaz szerelem karjaiba zuhan: amikor gyöngéd csókban forrtak össze lessel, és mindketten teljesen megfeledkeztek önmagukról. Bárcsak örökké így maradhattak volna, a véget nem érő mennyei boldogság hazug ígéretével!

Talán a szerelem az, amikor magának is hazudik az ember.

Nem. A világ esküdött össze ellenük, és a tiszta nappali fényben Arriane világosan látta, hogy amit Tess iránt érez, az szerelem is, meg nem is. Ő a mindene...mégis elérhetetlen.

Emiatt egyszer már túlestek egy ehhez hasonló, csúnya szakításon.

Néhány száz évvel a Bukás után történt. Arriane végre eldöntötte, kit választ: visszatért a Menny rónáira, és megbékélt a Trónussal. A szárnyai fantasztikus, ezüstös szivárványszínekben játszottak, jelezve, hogy ismét befogadták. Arriane türelmetlenül várta, hogy eldicsekedhessen ezzel a szerelmének. Egy amazóniai vízesés alatt találkoztak, oda beszélték meg a találkát.

- Nézd...

- Mit tettél!?

Míg Arriane szárnya vadonatúj ezüstös ragyogást kapott, Tess szárnya beszennyeződött, méghozzá a bizonyos káprázatos, feltűnő arannyal.

- Soha nem mondtad, hogy ezt fontolgatod... - csendesedett el Arriane.

- Te sem mondtad nekem!

Tess szeme könnyekkel telt meg, de amint letörölte őket, látszott, hogy dühös lett.

- De miért? Miért álltál az ő oldalára? — vetette a szemére Arriane.

- A te választásod nem éppen olyan önkényes, mint az enyém? A te uradnak csak azért van tekintélye, mert azt állítod!

- Ő legalább jó, nem úgy, mint a tied!

-Jó. Gonosz. Ezek csak szavak, Arriane! Hihet bennük valaki egyáltalán?

- Hogyan... hogyan szerethetlek mostantól téged? - suttogta Arriane.

- Nagyon egyszerű - felelte Tess, szomorúan ingatva a fejét. - Ne tedd!

*

Roland hozta őket újra össze. Arriane most azt kívánta, bár ne tette volna, akkoriban viszont sokkal nagyobb szüksége volt Tessre, mint azt valaha is beismerte volna. Roland szervezett le nekik néhány lopott percet Jeruzsálemben, Cam és Lilith beharangozott kézfogója után.

Az a házasságkötés azonban soha nem történt meg.

Arriane és Tessriel mégis találkozott. Ahogy meglátták egymást, a szóváltásuk újabb megállíthatatlan csókban oldódott fel.

– Szabadnak kell lennünk! Hogy egymástól függetlenül is mindketten önmagunk lehessünk - mondta neki akkor Tess. - De soha nem leszünk olyan erősek és ellenállóak, mint amikor együtt vagyunk.

- Légy óvatos! - mondta mindig Roland, mikor Arriane elsomfordált, hogy Tesszel lehessen.

És Arriane óvatos volt. Egyetlenegyszer sem kapták rajta őket. Az angyalok nem gyanakodtak arra, hogy Arriane titkos viszonyt folytat egy démonnal, áld ráadásul elég közel áll Luciferhez. Mindennel elővigyázatos volt... kivéve a saját szívét.

Egyszerűen fel sem merült benne, hogy Tess választás elé állíthatja.

És most, hogy megtörtént, csupán egyetlen választása maradt.

Ennek a búcsúnak tényleg örökre kell szólnia.

*

Arriane alig kapott levegőt. Már patakokban folyt a könnye, és fuldokolva, vakon repült, azt sem tudta, merre tart.

Látja-e még valaha a szerelmét?

Az éles fájdalom szinte kettéhasította a szívét, és a gyötrelem lassan beférkőzött a csontjaiba. Mi történik vele? Hirtelen balsejtelve támadt, és minden ereje elhagyta. Félelmében felordított.

A szívére szorította a kezét, de nem egyszerűen csak a szíve fájt.

Valami nem stimmelt.

Tess.

Észak-Olaszország hegyei fölött Arriane nagy kört írt le a levegőben, hogy visszafordulhasson az ellenkező irányba. A szárnyai megremegtek, a szíve megdobbant, és csak egyet tudott: minél előbb vissza kell térnie a farmra. A szerető szív ösztönös megérzése volt ez, mely lassanként elborította az elméjét...

Amíg meg nem bizonyosodik róla...

Valami történt...

Valami rendkívüli.

NÉGY

SZÁRNYAT BONT A SZERELEM

A PAJTA ÜRES VOLT.

A nap már lenyugodott.

A nyitott ajtón beszűrődő toszkán hold jeges sugarán kívül csak Arriane szárnyai bocsátottak ki fényt. Lágy, opálos ragyogással vonták be az állatokat, amik nem tudtak aludni: a lovak nyihogtak, a tyúkok fáradhatatlanul kotyogtak a ketrecekben, a tehenek, tejtől duzzadó tőgyekkel a pézsmaillatú szalmán fészkelődtek.

Ők is megéreztek.

Arriane kétségbeesett...merre lehet Tess? Fel-alá rótt az istállót, nyomokat keresett, de csak a küzdelmük bizonyítékait találta. A felborult tejes sajkákat. A letaposott, lucskos szalmát, ahol egymásnak estek. Ha behunyta a szemét, továbbra is úgy látta Tess-t, ahogy mindig: mosolyogva, élénk pírral az arcán.

Arriane lélegzete párafelhővé sűrűsödött az arca előtt. Figyelte, ahogy elillan a fagyos levegőben. Kiáltani akart, hogy megállítson mindent, ami el akart tűnni előle.

A balsejtelme olyan erős volt, hogy a kezét tördelve járta körül az istállót, majd a levegőbe vetette magát. Felidézte az egymáshoz vágott indulatos szavakat, és megbánt mindent, amit valaha is nem szeretetből mondott vagy tett Tess ellen.

Ott!

Ledermedt, amikor a szárnya hegye végigsúrolt egy rakás nyirkos szalmát.

Mi volt ez?

Arriane térdre esett. A szárnya féhéren ragyogott, megvilágítva a riadt állatokat, melyek a karámjaik legtávolabbi sarkába hátráltak.

A szalmán vér csillogott... fénylő, vöröslő tócsa.

- Tess!

Arriane felrepült, és újabb vérnyomokat keresve vadul pásztázta a talajt. Kétségbeesve körözött az istállónál, átkutatta minden szegletét, ide-oda rebbent, akár a mezei pacsirta, de semmit nem talált.

Végül a szárnyai az istálló túlsó végéhez repítették. Ott, nem messze a nyitott bejárattól, a fű között észrevett egy kisebb, földbe szivárgó vértócsát. Közelebb ment, és körözni kezdett fölötte. Szerette volna megérinteni, de...

Nem. Megálljt parancsolt magának.

A vértócsától sötétvörös, gyöngyszerű cseppek több méter hosszú vonalat húztak, az északi sarkcsillag irányába.

Tess mozgásban van! De mi történhetett vele?

Arriane, apróbb jelek után kutatva, alacsonyan repült a föld fölött. A legkülönbözőbb helyeken látott még vércseppet a hosszú fűszálakon, de aztán megint elveszítette Tess nyomát. Egyszer, egy patakmedren áthaladva a nyomvonal teljesen megszűnt. Arriane fel-ajdult. Rettegett, hogy minden hiába, elveszítette Tesst.

Ekkor azonban, egy szomorúfűz közelében, megint a nyomára bukkant. A vérvonal vagy húsz méteren át tartott, aztán kiszélesedett, egészen nagy területet betértett, mintha Tess újabb sebesülést szerzett volna. Vadásznak rá, és menekülés közben megsebesítették? Arriane felgyorsított. Tess és a gonosz közé akart állni, bármilyen gonosz elé, aki a szerelmét csak egy kicsit is bántani merészezi.

Csupán egyetlen lény képes arra, hogy egy mindenre felhatalmazott démont becserkésszen. A legsötétebb képzelgéseinek közepette Arriane már látta is maga előtt Lucifert, a szemén a több rétegnyi hállyal, és azokkal a rettenetes szárnyakkal, amiken ronda fekete szőrszálak sorakoznak.

Lucifer képes lenne idejönni, hogy visszakényszerítse Tesst a Pokolba? Arriane soha nem látta a szerelmét szemtől szembe a mesterével, de ez a látomás sokszor kísértette. Hirtelen nem is tudta, mit csinálna, ha felfedezné, hogy Lucifer bántani akarja Tesst. Alig bírta repülni, annyira dühös lett.

Az ilyen szerelem végzetes még egy angyal számára is.

- Tess! - ordította újra meg újra a végtelen zöld mezők fölött.

Válasz nem jött.

Nyugaton viharfelhők festették piszkosra az eget. Arriane remélte, hogy Tess nem abba az irányba halad. Az esőnek mindene - az illata, a földre gyakorolt hatása, a tisztító volta - nehezítené Arrianét a nyomkövetésben.

De Tess talán pont erre számított.

És akkor egyenesen a vihar közepét célozta meg.

Arriane kiegyenesítette a szárnyait. A sebességre koncentrált, hogy minél gyorsabb legyen. A légörvények a lelket is kirázták belőle. A testét jobbra-balra, fel és le dobálta a szél, teljesen átázott, reszketett és esőt prüszkölt maga elé.

Ekkor látta meg Tesst. A hátán feküdt egy sziklás hegyfok peremén a Dolomitok lábánál, nem messze onnan, ahol Arriane megérezte, hogy valami szörnyűséges baj történhetett. Úgy festett, mint aki haldoklik... pedig az angyalok nem halhatnak meg. A szárnyaival természetellenesen hadonászott. Vér csörgött belőlük, és összegyűlt az alatta lévő lapos sziklán. Egyedül volt.

Egyedül.

Arriane vagy harminc méterrel felette körözött a levegőben, de a Tess kezében lévő tompa, ezüstös fénycsóvát semmivel nem téveszthette össze.

Miért van Tessnél csillagnyíl?

Arriane olyan gyorsan bukott le, hogy a szél zúgott a fülében. Néhány lépéssel Tess mellett, egy világosszürke, lapos kövön landolt. A szárnyai fényudvart

varázsoltak köré, és isteni dicsfény gyűrűjébe foglalták Tess testét. Innen már jól látszott: a csillagnyíl szinte leszakította a démon bal szárnyát. Nem vált le róla teljesen, de a korábban erőteljes, vörösréz szárnyat most csak egy vékony, vékonyabb mennyei rost tartotta.

Arriane éktelen haragra gerjedt...azon nyomban megöli, bárki tette is ezt! Tess hamuszürke arcára nézett. A szerelmének csak résnyire volt nyitva a szeme, és őt figyelte. Arriane azonnal megértette. Senkit nem kárhoztathat. Ez, a sérülések legkíméletlenebbike, öncsonkítás eredménye.

Arriane nemrég, csak pár órával korábban gondolt az angyalbőr finomságára, és arra, hogy soha semmi nem hagy nyomot rajta. Ez azonban nem teljesen volt igaz...néhány dolog elég maradandó sebet okoz.

Lucifer tintája például, amit a tetoválásaihoz hasznait.

És a csillagnyíl. Megsebezhetett, akár még meg is ölhetett egy angyalt.

A kettő együtt pedig...

– Tess, ne!

A démon a jobb kezében tartotta a csillagnyilat, és megint a sebhelyhez közelítette, mintha mindenképpen le akarná választani a testéről az aranyozott szárnyat. Az ujjai viszont annyira remegtek, hogy a csillagnyíl a szárny egy másik részébe hasított. Vér fröccsent fel belőle. Úgy tűnt, Tess csak ekkor nyugtázta Arriane jelenlétét.

– Hát visszajöttél!

A hangja olyan gyér volt, mint a hegyi levegő.

- Ó, Tess! - Arriane a szívére tette a kezét. - A szárnyaid soha nem fognak felgyógyulni ebből!

– Pont ez a cél! Kell valami, amiről majd eszembe jutsz!

- Ne mondd ezt! - Arriane térdre esett, és odamászott, ahol less hevert. – Egyébként is, honnan van csillagnyíl? Azazeltől? Mondd, hogy nem kötöttél vele üzletet!

- Szükségem volt rá, és felhasználtam! Tudod, ha te nem lehetsz az enyém, engem már semmi nem érdekel! – Tess fintorgott, miközben belevágta a csillagnyilat a szárnycsontba. Az olyan hangot adott, mintha szétrepedne a hús, de a szárnyat még mindig nem szakította le. - Nehezebb ám, mint gondolnád!

– Könyörgöm, hagyd abba! – kiáltott rá Arriane, és gyorsan kinyújtotta a kezét, hogy kitépje Tess kezéből a csillagnyilat, ám Tess egy szempillantás alatt Arriane felé fordította azt.

- Ne mozdulj! - mondta erőtlenül. - Tudod, mi lesz, ha hozzám érsz!

Arriane a szeretett angyalt fürkészte, a vérbe borult testét, a vérét, ami számára méreg volt. De ez nem tartotta vissza. Azt akarta, hogy Tess igenis tudja, nincs egyedül, nagyon szeretik.

Tess nevetésének emléke visszhangzott a fülében, és minden porcikáját melegség árasztotta el. Tess, a drága, kedves, gyönyörű Tess képe játszadozott Arriane szemei előtt, amikor megtette: Tessre ugrott, és megragadta a csillagnyilat, miközben kiabált a kintől, mert Tessriel vére úgy égette a bőrét. A legelviselhetetlenebb fájdalom volt ez a számára. A démonvér úgy hat az angyalokra, mintha a lelküket ezernyi karddal döfködnék.

A vér a véren még rosszabb.

Arriane szinte megőrült a fájdalomtól, mire kicsavarta a csillagnyilat Tess kezéből.

- Engedj el!

Tess körmei végigszántották Arriane nyakát, a torkán alaposan fel is hasították a bőrt, mire Arriane vére is ömleni kezdett. Állati üvöltés hagyta el a torkát.

A vére valósággal forrt, amikor Tesséhez ért, és a testén maró savvá alakulva felporzselte a bőrét. Ahol a testén összekeveredett a vérük, bugyborékolni kezdett, és csúf sebhelyekké csomósodott nemcsak a lábán, de a mellkasán és a nyakán is.

Arriane mégsem engedte el Tess.

- Most nézd meg, mit tettél! - Tess ajka ellilult a nagy vérvesztéstől. Időnként kárörvendően felnevetett, bár a szíve rettenetesen fájt. - Még a vérem is kárhozatos a számodra, és a tiéd is számomra. Pont úgy... - itt a hangja megremegett, és a tekintete a távolba révedt - ... pont úgy, ahogy mondták!

- Maradj nyugton!

Arriane igyekezett figyelmen kívül hagyni a sav okozta égető fájdalmat. Egyetlen dolog számított, hogy Tess vérzését csillapítsa. Kezébe vette petyhüdt szárnyait, de nem tudta, mihez kezdjen velük.

- Csak rontasz rajta! - sikoltotta Tess.

- Maradj! Már eddig is túl sok vért vesztettél!

Tess görcsösen rángatózott, de az egyik kezét megtámasztotta a sziklán, és annyira megemelte a fejét, hogy mélyen Arriane szemébe nézhessen.

- Összetörted a szívem, Arriane! Nem lehetsz te, aki meggyógyít!

Arriane ajka megremegett.

- De meg tudlak gyógyítani! És meg is foglak!

Leszakított egy széles csíkot a fejősruha szegélyéből, és a fogai segítségével kisebb darabokra tépte a lenge anyagot. Nem fog működni, gondolta, miközben esetlen kendővé csomózta meg nyújtotta a szövetet, és óvatosan Tess vérző bal szárnya köré tekerte.

Újabb és újabb kendőhöz fogott, és addig meg olyan gyorsan dolgozott velük, amíg az ujjai el nem gémbereedtek a hidegtől és az aggodalomtól. Tess teste továbbra is meg-megrándult, de a szemei már lecsukódtak, és nem reagált Arriane dorgálására, hogy maradjon ébren.

Ezek a kendők semmit nem érnek! Tess sebeinek égi beavatkozásra van szüksége. Ahhoz pedig Gabbe kell, aki nyilván dühös lesz...de hát, mégiscsak Gabbéről van szó, ő biztosan segít. Mindenáron. Tess szárnya soha nem lesz a régi, de egy nap, talán, újra repülhet.

Csak miután a tőle telhető legjobban bekötöztette Tess szárnyait, akkor nézett végig Arriane a saját testén. Nyomorúságosan mutatott.

A nyaka égett a fájdalomtól. A bal oldalán cafatokra bomlott a ruha, a bőrét vér, ezüstös genny és lehámló angyalszövet keveréke borította. Nem maradt semmi, amivel bekötözhetne volna a saját sebeit. Az összes anyagot felhasználta Tesshez.

A démon ölébe borult, és felzokogott. Segítségre lett volna szüksége, mert ebben a megégett, viharvert állapotban nem tudta elcipelni innen Tesst. Egyébként is, mire menne vele?

Talán igaza volt Tessnek: amikor összetörjük a szerelmünk szívét, nem lehetünk mi az, aki meggyógyítja. Mindenkinek hinnie kéne magában, döbönt rá Arienne, mielőtt szerelembe esik, mert az ember (és az angyal) soha nem tudhatja, hogy a másik mikor lép ki abból a szerelemből. Ez az egyik legnagyobb paradoxon: a lelkeknek égető szükségük van egymásra, de önmagukban, egyedül is erősnek kell lenniük.

- El kell mennem - suttogta Tessnek, áld felszínesen, kapkodva lélegzett. - Küldök segítséget! Jön majd valaki, aki gondoskodik rólad! Szeretlek, és soha nem fogok mást szeretni. És ezt azzal tartom tiszteletben, ha most megyek, és harcba szállók a szerelemért, amelyben mi is osztoztunk, a szerelemért, amelyben hiszek. Remélem, egy nap megtalálod, amit keresel! — Arriane arcán egy könnycsepp gördült végig. - Boldog Valentin-napot, egyetlenem!

Egy hullócsillag fényes ívet leírva táncolt végig az égbolton. Észak felé hasított... éppen abba az irányba, amerre Arrianének kellett repülnie, hogy Danielt és Lucindát megtalálja. A nyaka lüktetett, ahogy feltápáskodott a szikláról, de a sebesülései ellenére a szárnyait ugyanolyan erősnek érezte, mint egykoron. Széttárta őket, és a levegőbe emelkedett.

VÉGTELEN SZERELEM

DANIEL ÉS LUCINDA
VALENTIN-NAPJA

EGY

HAJDAN VOLT SZERELEM

Luce egy szűk sikátor végében találta magát, ahol résnyire szűkült a nap fehéřítette égbolt.

- Bill? - suttogta.

Nem jött válasz.

Luce tántorogva és kóvályogva lépett ki a Derengőből. Most hol lehet vajon? Lármát hallott a sikátor túlsó vége felől. A fény is erősebb volt arra. Luce úgy gondolta, talán egy piactér lehet ott, mert úgy látta, mintha valamiket (talán gyümölcsöt, baromfit) cserélgettek volna az emberek.

A harapós téli szél jégkásává dermesztette a kis utca tócsáit, Luce mégis izzadt a fekete báli ruhájában. Hol is öltötte magára ezt a mostanra már foszlányokban lógó öltözetet? Versailles-ban, a királyi bálban. Valami hercegnő szekrényében bukkant rá. És aztán rajta maradt, amikor átlépett Londonba, a VIII. Henrik előadására. Megszagolta a ruha vállát. Még mindig füstszagú volt a Globe színházat elemésztő tűz miatt.

A feje felett hangos csapódásokat hallott, a spalettákat nyitogat- ták éppen. Két nő dugta ki a fejét a szomszédos ház második emeleti szárnyas ablakaiból. Luce riadtan húzódott a fal árnyékába. Hallgatózni akart, és közben figyelte, ahogy a két asszony a közös ruhaszáritó kötél felett fontoskodik.

- Elengeded Laurát az ünnepségre? - kérdezte az egyik, egyszerű, szürke köpenybe öltözött természetes asszonyság, miközben egy hatalmas méretű, víztől csöpögő nadrágot csíptetett a kötéltre.

- Nem látom semmi akadályát, hogy megnézzze! - felelte a másik, az előzőnél fiatalabb asszony. Kirázott egy száraz vászoninget, és villámgyorsan összehajtogatta.

- Feltéve, hogy nem vesz részt abban a szemérmetlen parádében! Ámor urnája! Hah! Laura még csak tizenkét éves, fiatal ahhoz, hogy összetörjék a szívét!

- Á, Sally - sóhajtott a másik asszony halványan elmosolyodva -, túl szigorú vagy! Szent Valentin az összes éřző szív napja, fiatalé és öregé. Talán jót tenne neked meg az uradnak is, ha átadnátok magatokat egy kicsit a romantikázásnak!

Alacsony, hosszú, kék ingbe és kék harisnyába öltözött férfi, talán egy magányos kufár fordult be a sikátorba. Fából készült talicskát tolt maga előtt. A nők gyanakodva figyelték, és lejjebb vették a hangjukat.

- Körtét vegyenek! - kántálta a férfi a nyitott ablaktáblák irányába, ahol az asszonyok feje és keze egyszeriben kámforrá vált. - A szerelem gömbölyded gyümölcse! Egy körte megédesíti a szerelme következő évét!

Luce a fal mellett oldalogva indult a kis utca kijárata felé. Hol lehet Bill? Most döbbent rá, mennyire hozzászokott, hogy a kis vízköpőre hagyatkozik. Másféle ruhákra volt szüksége. És valamitámpontra a helyet és a korszakot illetően. Na, meg eligazításra azzal kapcsolatban, hogy mit is keres itt.

Középkori városnak tippelte a helyet. És ahogy látta, Valentin- napi fesztiválra készülődtek. Ki gondolta volna, hogy ez ilyen ősi tradíció?

- Bill! – suttogta, de továbbra sem kapott választ.

Odaért a sarokra, és kidugta a fejét.

Megtorpant az előtte meredező várkastély látványától. Robusztus volt és méltóságteljes. Elefántcsontszínű tornyai a kék ég felé emelkedtek. A magas póznákon aranyos zászlósor lengedezett, mindegyiken festett oroszlánnal. Félig-meddig arra számított, hogy mindjárt kürtök harsannak. Pont olyan volt, mintha egy tündérmese kellős közepébe csöppent volna. Luce ösztönösen azt kívánta, bár Daniel is láthatná mindezt. Olyasfajta gyönyörűség volt ez az egész, ami addig nem tűnik valóságosnak, amíg meg nem osztod valakivel, aki a szívednek kedves.

Danielnek azonban nyoma sem volt. Csak egy lányt látott.

Egy lányt, akit azon nyomban felismert.

Az egyik múltbéli énje volt.

Luce nézte, ahogy a lány átsétál a kastély magas kapujához vezető macskaköves hídon. A kapukon áthaladva egy csodálatos rózsakert bejáratához ért, ahol a virág nélküli bokrokból magas, falszerű sövényt alakítottak ki. Kibontott, kócos haja olyan hosszú volt, hogy a fehér vászonruha közepéig ért. A régi Luce - Lucinda - sóváran bámulta a kertkaput, aztán lábujjhegyre állt, halovány kezével átnyúlt a kapu felett, és egy lecsupaszított bokor közepéből az orrához hajlította az egyetlen, valószínűtlenül szép vörös rózsát.

Lehet egy rózsát bánatosan megszagolni? Luce nem tudta, de érezte, hogy ebben a lányban, régi önmagában, van valami szomorúság. Vajon miért? Ennek is Danielhez lehet köze?

Luce már épp kilépett volna a félhomályos sikátorból, amikor egy hangra lett figyelmes, és egy alakot látott, amint a múltbéli énjéhez közeledik.

- Hát itt vagy!

Lucinda elengedte a rózsát, ami visszalendült a kertbe, és a tuskékhez csapódva lehullajtotta a szirmait. A vöröslő, óriás könnycsepp alakú szirmok a lány vállára potyogtak, amikor a hang irányába fordult.

Luce látta, hogy Lucinda tartása teljesen megváltozik, és az arca is felderül Daniel láttán. Luce maga is elmosolyodott. Lehet, hogy különböző testben vannak, és a hétköznapijaik egyáltalán nem hasonlítanak, de ha Danielről van szó, akkor lélekben mégiscsak egyformák.

A fiú páncélzatot viselt, sisak nélkül, aranyhaja összetapadt a pizsoktól és az izzadságtól. Az imént érkezhett meg egy hosszú útról. A melléte álló foltos, fehér

kanca is elcsigázottnak tűnt. Luce- nak le kellett győznie a késztetést, hogy a karjaiba ne vesse magát. Lélegzetelállítóan festett: a fényes páncélzatában túlragyogott minden mesebeli herceget.

Ám ez a Daniel nem az ő Danielje volt. Ez a Daniel a másik énjéhez tartozott.

- Hát visszajöttél! - kezdett szaladni Lucinda, a hajfűrtjei csak úgy úsztak utána a levegőben.

A kitárt karokkal rohanó múltbéli énje már csak centiméterekre volt Danieltől, amikor a bátor lovag alakja kissé megremegett a szélben. És aztán teljesen eltűnt.

Luce émelygést érzett a gyomrában. Végignézte, ahogy Daniel alakja lovastul és páncélostul nyom nélkül elpárolog a levegőben, és Lucinda, aki nem tudott időben megállni, fejfel nekirohan egy vizet okádó kőszobornak.

- Te kis ügyi-fogyi! - vihogott Bill bukfencet hányva.

Lucinda felsikoltott, megbotlott a ruhájában és négykézláb a sárba esett. Bill reszelős nevetése visszaverődött a kastély homlokzatáról. Feljebb röppent, és a levegőből figyelte, hogy Luce az utca túloldaláról barátságtalanul méregeti.

- Hát itt vagy! - mondta a lány felé cigánykerekezve.

- Mondtam, hogy soha többé ne csinálj ilyet!

- Mármint akrobatamutatványokat? - pattant Bill a lány vállára. - Ha viszont nem gyakorlok, érmet sem nyerhetek! - tette hozzá orosz akcentussal.

Luce lelökte magáról.

- Úgy értettem, ne változz Daniellé!

- Nem veled tettem, hanem vele! A régi éned talán viccesnek találja.

- Nem hinném!

- Az nem az én hibám! Egyébként meg nem vagyok gondolatolvasó. Elvárnád tőlem, hogy amikor megszólalsz, minden alkalommal tudjam, hogy éppen az összes eddigi Lucinda nevében beszélsz vagy sem? Soha nem mondtad, hogy nem gúnyolhatom ki a múltbéli énjeidet! Olyan jó szórakozás! Legalábbis, nekem.

- Es könyörtelen.

- Ha ragaszkodsz a szőrszálhasogatáshoz, rendben, tiéd a lány! Feltételezem, nem kell felhívnom rá a figyelmedet, hogy amit te teszel velük, az sem éppen humánus dolog!

-Te tanítottál meg, hogy idomuljak!

Pontosan erről beszélek! - nyugtázta Bill hátborzongató vihogással, amittől Luce hátán is felállt a szőr.

Bill tekintete egy parányi, kőből faragott vízköpőre esett, ami a kertkapu egyik oszlopának tetejét díszítette. Bedőlt a levegőben, visszafordult az oszlophoz, és átvette a karját a vízköpő vállán, mintha csak igaz barátja lelt volna.

Halandók! Képtelenség együtt élni velük, de egykönnyen nem lehet a Pokol izzó bugyraiba sem juttatni őket! Igazam van vagy igazam van? — nézett vissza Luce-ra. — Nem vagy ma túl beszédes!

Luce nem bírta tovább. Odarohant, hogy sietve felsegítse a földről Lucindát. Múltbéli énjének ruhája felhasadt a térdénél, az arca meg betegesen elsápadt.

- Jól vagy? - érdeklődött Luce.

Arra számított, hogy a lány majd hálás lesz neki, de ehelyett megrettent tőle.

- Ki... mi vagy te? - Nézett Lucinda szájtátva Luce-ra. - És az ott, miféle ördögi teremtmény? - lendítette a kezét Bill irányába.

Luce felsóhajtott.

- Ő csak... ne is törődj vele!

Bill valóban ördögien festhetett Luce középkori megtestesülésének szemében. Valószínűleg Luce sem nézett ki jobban...egy elmebeteg lány, aki füsttől bűzölgő futurista estélyi ruhában rohant oda hozzá.

- Sajnálom - mondta Luce a lány válla fölött Billre pillantva, aki láthatóan jól szórakozott.

- Na, fontolgotod, hogy idomulsz? - érdeklődött Bill.

Luce végigropogtatta az ujjait. Rendben! Tudta jól, hogy idomulnia kellene ehhez a múltbéli testhez, ha előrébb akar jutni a küldetésében, de volt valami a régi énje arcán - a zavarodottság és a csalódottság megfoghatatlan bizonyossága —, ami miatt habozott.

- Csak, öhöm, csak egy pillanatig fog tartani!

Múltbéli énje tekintete elkerekedett, de épp amikor arrébb húzódott volna, Luce megragadta a kezét és megszorította.

A lába alatti kő elmozdult, és a világ úgy örvénylett Luce szeme előtt, mint egy kaleidoszkópban. A gyomra felkavarodott, és hányinger környékezte. És hiába nyugodott meg közben újból a világ, benne állandósult az (idomulásra jellemző) émelygés. Pislan- tott egyet, és egy nyugtalanító pillanatig mindkét lány nézőpontját egyszerre birtokolta. Ott volt a középkori Lucinda - ártatlanul, rabul ejtve és elszörnyedve -, amott meg, közvetlenül mellette, Luce - bűnösen, kimerülten és megszállottan.

Nem volt idő sajnálkozásra. A pillantás befejeztével... egyetlen test marad csak, egyetlen ellentmondásos lélek.

Meg Bill, aki húsos ajkán önelégült vigyorral szemlélte az egészet.

Luce a melléhez kapott a durva posztóruhán keresztül, amit Lucinda viselt. Sajgott a szíve. Az egész teste csupa fájdalom volt.

Hamar Lucindára hangolódott, érezte, amit Lucinda érzett, mielőtt Luce beleköltözött a testébe. Olyan folyamat volt ez, ami mostanra már szinte ösztönösen zajlott le benne - Oroszországtól Tahitin át Tibetig. De nem számított, hányszor hajtotta végre, Luce nem hitte, hogy valaha is megszokná, hogy ilyenkor mekkora erővel zúdul rá régmúlt életeinek érzelmi kavalkádja.

Jelen pillanatban olyan éles fájdalom hasított a szívébe, amit Luce a Sword & Crossban töltött első napok óta nem tapasztalt, amikor is annyira szerette Danielt, hogy majdnem összeomlott a súlya alatt.

Egy kissé elzöldült a halántékod - lebegett az orra elé Bill inkább önelégültnek, mint aggodalmasnak tűnve.

Ez a múltam. Ó..

- Bepánikolt? Belebetegedett ebbe a hitvány, semmirekellő lovag iránt érzett szerelembe? Ja, persze, hiszen ennek a korszaknak a Danielje úgy ráncigált téged, ahogy a szerencsejáték-automaták karját az öreg balekok a kaszinóban! - A karját eltűnődve fonta össze a mellkasán, és olyat tett, amit Luce még soha nem látott tőle: a szemével ibolyaszínűt villantott. - Talán én is ott leszek ezen a Valentin-napi vásáron - folytatta mesterkéltén fátyolos hangon, otrombán majmolva Danielt. - Bár lehet, jobb dolgom akad, például dilettánsokat kaszabolok le a gigantikus szablyámmal...

- Ne csináld ezt, Bill! - csóválta a fejét Luce dühösen. - Amúgy, ha Daniel nem mutatkozik ezen a Valentin-napi micsodán, annak jó oka lesz! Ebben biztos vagyok!

- Ja! - Bill hangjából megint zsörtölődés hallatszott. - Te aztán elég biztos vagy mindenben!

- Engem szeretne megvédeni! - vitatkozott vele Luce, de nem túl erélyesen.

- Vagy saját magát...

Luce a szemét forgatta.

- Oké, Bill, mire is kéne rájönnöm itt, ebben az életben? Hogy szerinted Daniel egy balfék? Értem! Nem léphetnénk túl ezen?

- Nem egészen.

Bill leszállt a földre, és Luce mellé telepedett.

- Mondjuk, hogy ebben az életedben nem a tanulás a cél - közölte. - A hirtelen felindulásaidra és a szemem alatti táskákra tekintettel - ekkor az ujjával felcsippentette a bőrét, hogy megmutassa, milyen ráncos és megereszkedett. Ahogy elengedte, olyan hangot adott, mint egy zacskónyi összekoccant márványgolyó - szabadságoljuk magunkat, mindkettőnknek jól jön majd a pihenőnap! Hm? Lássuk csak! A helyzet a következő: Valentin-nap van, legalábbis annak egy régi változata. Daniel most lovag, ami azt jelenti, hogy nincs hiánya társaságban. Tiszteletét teheti a nemesek lakomáján az uraság kastélyában, még hozzá az egyház áldásával. - Bill a mögöttük magasodó fehér tornyok felé biccentett. - Kétségtelen, hogy ott jó kis szarvassült várható, talán még sóval is meghintik. De együtt kell lógni a papsággal, és az meg miféle parti? Kinek jó az, nem igaz?

Luce hátrapillantott a mesebeli kastélyra. Ott lakna Daniel? Most is azok mögött a falak mögött rejtőzhet?

- Vagy - folytatta Bill - bulizhat ma éjjel kint a réten is, a kevésbé tiszteletreméltó népeknek rendezett igazi partin, ahol úgy folyik a sör, mint a bor, a

bor meg, mint a sör! Ott lesz tánc, dínomdánom, és, ami a legfontosabb, lehet szoknyák után kajtatni!

- Szoknyák után kajtatni?

Bill az egyik apró kezével integetett.

- Emiatt neked nincs mit aggódnod, drágám! Danielnek az egész teremtsében csak egyetlen szoknyán akadt meg a szeme! Úgy értem, rajtad!

- Szoknya - kószolhatta a szót Luce végigmérve saját, siralmas gyapjúöltözékét.

- Igen. És lesz ott egy bizonyos elveszett szoknya is ezen a partin - bökte oldalba Bill a könyökével Luce-t -, aki majd a szépen pingált álarca résein át fürkészi a csőcseléket az ő dögös álomlovagja után! — paskolta meg Luce arcát. — Hát nem nagyszerű időtöltés, kis húgom?

- Nem azért jöttem ide, Bill, hogy mulassak!

- Csak egyetlen estére próbáld ki! Ki tudja, talán még élvezni is fogod! A legtöbb ember élvezi.

Luce nagyot nyelt.

- De mi lesz, ha megtalál? Mit kellene megtudnom, mielőtt felemészt a tűz, mielőtt...

- Hé, ácsi! - kiáltotta Bill. - Nyugodj már le, te forrófejű lány! Nem megmondtam? A mai éjszaka csupán az élvezet! Meg jöhet egy kis romantika is. Kimenő - kacsintott - mindkettőnk számára.

- És mi lesz az átokkal? Hogy dobhatnék félre mindent egy Va- lentin-napi ünnepség kedvéért?

Bill nem felelt azonnal. Elgondolkodva szünetet tartott, mielőtt megszólalt.

- Mi van, ha ez a ma éjszaka, ez a Valentin-nap lesz az egyetlen, amit ti, srácok valaha is együtt tölthettek?

A szavai mellbe vágta Luce-t.

- Az egyetlen? Úgy érted, soha... soha többé nem ünnepelhetjük együtt a Valentin-napot?

Bill megrázta a fejét.

- A mai éjszaka után? Soha.

Luce visszaemlékezett a Doverben töltött napokra, amikor Callie-vel a lányokat figyelték, akik csokoládészívecskéket meg rózsákat kaptak Valentin-napon, ők pedig hagyományt csináltak abból, hogy a helyi menzán az eperturmix fölött siránkoztak, amiért ők ennyire, de ennyire egyedül vannak. Órákat töltöttek annak ecsetelésével, hogy milyen végtelenül kicsi az esélyük arra, hogy valaha is párjuk legyen Valentin-napra.

Felnevetett. Nem álltak túl messze az igazságtól, mert Luce soha, egyetlen Valentin-napot sem töltött Daniellel. És akkor Bill most azt állítja, hogy ez a mai éjjel rá az egyedüli lehetőség!

Luce Derengőből Derengőbe vezető küldetése, az erőfeszítései az átok megtörésére, annak kiderítése, hogy mi rejlik a megtestesülései mögött, az igyekezete, hogy végre véget vessen ennek a végtelen körforgásnak... igen, ezek fontos dolgok. Hát, persze hogy azok! De véget ér a világ, ha közben kiélvezi ezt az egyetlen alkalmat Daniellel?

Érdeklődve, kérdően nézett Billre.

- Miért teszed ezt értem? - kérdezte.

Bill vállat vont.

- Nekem is van szívem, meg sajnos egy érzékeny pontom...

- Micsoda? A Valentin-nap? Miért nem veszem én ezt be?

- Én is szerettem és csalódtam egykoron!

És egy rendkívül rövid pillanatra a vízköpő reménytelenül vágyakozónak és bánatosnak tűnt. Egyenesen Luce-ra nézett, és szipogott.

Luce felnevetett.

- Oké! – mondta. – Maradok! De csak ma éjszakára!

- Jó! - pattant fel Bill, és begömbölyt karommal mutatott végig a sikátoron. – Most eredj, és mulass! – Luce-ra hunyorított. – Tudod, mit? Öltözz át! Aztán vigadozhatsz!

KETTŐ

BERZENKEDŐ LÉLEK

Órákkal később Luce egy kicsi, kőkeretes ablakpárkányon könyökölt.

A falu másképp festett innen a második emeletről. A szorosan egymáshoz simuló kőépületek ide is, oda is beszorított szalmatetők labirintusának, amolyan középkori lakótelepnek látszódtak.

Késő délutánra a legtöbb ablakot, beleértve azt is, amelyiken Luce éppen kihajolt, füzérbe kötött méregzöld borostyánszálakkal vagy tömött magyalágakkal vonták be. Ez annak a jele volt, hogy a vásárt aznap este a városfalakon kívül tartják meg.

Valentin-nap, gondolta Luce. És érezte, hogy Lucinda retteg tőle.

Miután Bill eltűnt a kastélyon kívül az ő kis titokzatos éjszakai kimenőjére, gyors egymásutánban következtek a dolgok: egyedül bandukolt a városon át, amikor egy nála pár évvel idősebb lány bukkant elő a semmiből, és egy nyirkos lépcsősoron át felterelte Luce-t ebbe a parányi kétszobás házikóba.

- Húzódj el az ablaktól, húgom! - kiáltotta egy vékony hang a szoba túlsó feléről. - Beengeded Szent Valentin huzatát!

A lány Helen volt, Lucinda nővére. Vele és a családjukkal itt éltek ebben a füstös, szűkre szabott kétszobás házban. A szoba szürke falai csupaszon álltak, bútorként csupán egy fapad, egy kecskelábú asztal és a család egymásra rakott szalmaágyai szolgáltak. A padlót durva szalmával takarták le, amit aztán levendulával szórtak be - gyenge kísérlet volt ez arra, hogy megtisztítsák a légteret a világításra használt faggyúgyertyák utálatos szagától.

- Csak egy perc! - szólt vissza Luce.

Az aprócska ablak volt az egyetlen hely, ahol nem érezte bezárva magát. Lent, a jobbra fekvő utcáról nyílt a korábban látott piactér, és ha eléggé kihajolt, megpillanthatta a kastély fehér köveit is. Ez utóbbi izgatta leginkább Lucindát - Luce az összekuszálódott közös lelkükből is kiérezte ezt -, ugyanis annak a napnak az estéjén, amikor a rózsakertben Lucinda először találkozott Daniellel, a hazatérése után véletlenül meglátta, hogy a fiú gondolataiba mélyedve bámul ki a várkastély legmagasabb tornyának ablakán. Lucinda azóta minden alkalmat megragadott, hogy meglesse, de Daniel nem jelent meg többé.

Suttogást hallott maga mögül:

- Mit bámulhat ilyen sokáig? Vajon mi lehet ennyire érdekes?

- Csak a Jóisten tudhatja! - válaszolta Helen nagyot sóhajtva. - A húgom állandóan ábrándozik.

Luce lassan fordult meg. Még soha nem érezte ilyen különösen magát a testében. A középkori Lucindához tartozó része erőtlen és fáradt volt, eltompította a tudat, hogy vége a szerelmüknek Daniellel. Az a része viszont, amelyik Lucinda Price-hoz tartozott, erősen ragaszkodott a gondolathoz, hogy van még esély rá.

Nehezebbre esett a legegyszerűbb feladatot is elvégezni, például beszélgetésbe elegyedni az előtte álló három lánnyal, akiknek csinos arcát eltorzította az aggodalom.

A legmagasabb, középen, Helen volt, Lucinda egyetlen lánytestvére, és a család öt gyermeke közül a legidősebb. Nemrég ment férjhez, amit többek közt azzal adott a világ tudtára, hogy tömött szőke hajának két fonatát asszonyos kontyba tűzte.

Helen mellett fiatal szomszédjuk, Laura állt. Luce rájött, hogy róla fecsegett a két nő a szárítókötél fölött. Bár Laura még csak tizenkét éves volt, de már vonzó szépség... szőke hajú, hatalmas kék szemekkel, és olyan harsány, dévaj kacagással, ami keresztülhallatszott a városon.

Luce elfojtott egy nevetést, amikor összevetette Laura anyjának szavait azzal, amit Lucinda révén a lányról tudott: az uraság erdejének egyik hűvösebb, rejtett zugában történt kézszorításokat az apródfiúkkal. Mindaz, amit Luce Lucinda tudásából összeszededegetett, Arrianét juttatta az eszébe. Laura, az angyalhoz hasonlóan könnyen szerethető volt.

Eleanor, Lucinda legrégebbi és legközelebbi barátja állt még előtte. Egymás ruháit viselve nőttek fel, akár a testvérek. És testvérként is veszekedtek. Eleanor nyers őszintesége gyakran döntötte romokba a merengő Lucinda ábrándozásait. A barátnőjének megvolt az a képessége, hogy Lucindát visszahozza a realitások talajára, ráadásul nagyon szerette. Ez pedig a Shelbyvel való kapcsolatukra emlékeztette Luce-t.

- Nos? - érdeklődött Eleanor.

- Nos, mi? — kérdezett vissza Lucinda megriadva. - Mit bámultok így?

— Még csak háromszor kérdeztük, hogy melyik álarcot akarod felvenni ma este! — lengetett meg Eleanor három rikító maszkot Lucinda orra előtt. - Könyörgöm, ne várakoztass tovább bennünket!

Egyszerű, csak a szemet és az orrot eltakaró bőrálcok voltak a lány kezében, melyeket a tarkó fölött selyemszalaggal lehetett rögzíteni. Mindhármukat ugyanaz a durva anyag borította, de mindegyikre más-más mintát festettek: az egyik vörös volt, apró fekete árvácskákkal, a másik zöld, törékeny, fehér virágokkal, a harmadik pedig elefántcsontszínű, halovány, rózsaszín rózsákkal a szem körül.

— Úgy bambul, mintha még sose látta volna ezeket az álarcokat! Pedig öt éve ezekben maskarázunk! - mormolta Eleanor Helennek.

— Képes a régi dolgokat új színben látni! - mondta erre Helen.

Luce megborzongott, pedig a szobában melegebb volt, mint atéli hónapok túlnyomó részében. Az alattvalók által felajánlott tojásokért az uraság minden

háztartásnak egy kisebb köteg cédrusfával fizetett. így a vidáman és fénylőn pattogó tűzhelytől a lányok orcája egészségesebb színt kapott.

Danielt bízták meg a tojások begyűjtésével és a tűzifa szétosztásával. Határozott, hosszú léptekkel érkezett hozzájuk, de hátratántorodott, ahogy az ajtón belépve megpillantotta Lucindát. Ez volt az utolsó alkalom, hogy találkozott a középkori Lucindával, és miután előtte hónapokon át majd' minden héten együtt töltöttek pár lopott pillanatot, ezek megszűntével Luce múltbéli énje meg volt győződve arról, hogy soha többé nem látja Danielt.

De vajon miért, tűnődött el Luce.

Luce érezte Lucinda szegényét a családja szegényes körülményeit illetően, de ez nem lehetett az igazi ok. Danielt nem érdekli, hogy Lucinda csak egy jobbágy lánya. Tudja jól, hogy Lucinda mindig issokkal több volt és lesz annál. Valami más oka kell legyen. Valami, amit Lucinda, elkeseredésében, nem láti világosan. Luce azonban segíthet rajta...megtalálhatja neki Danielt, visszanyerheti a szívét, legalábbis arra az időre, ami Lucindának megadatott.

- Szerintem az elefántcsontszínű állna jól neked, Lucinda! - szólt Laura segítőkészen.

Luce azonban nem tudta rávenni magát, hogy érdeklődést tanúsítson a maszkok iránt.

-Jaj, bármelyik jó lesz! Talán az elefántcsontszínű valóban menne a ruhámhoz - húzogatta kelletlenül a viseltes vászonruha redőzött anyagát.

A lányokból kitört a nevetés.

- Csak nem ebben a közönséges piaci rongyban akarsz menni? - szörnyülködött Laura. - Hiszen mindnyájan a legszebb, legcsinosabb ruhánkat vesszük fel! - roskadt le színpadiasán a tűzhely melletti fapadra. - Ó, én nem tudnék szerelembe esni az igénytelen csütörtöki gúnyámban!

Egy emlék suhant át Luce fején: Lucinda az egyetlen elegáns ruhájában, úrhölgynek öltözve oson be a kastély rózsakertjébe. Ebben az életében akkor találkozott először Daniellel. Ezért érezte hát a románcukat árulásnak kezdettől fogva! Daniel valóban hihette azt, hogy Lucinda különb egy jobbágy lányánál. Ezért nem akarta Lucinda újra magára öltetni azt a gyönyörű piros ruhát, és mulatozást színlelni a fesztiválon. Luce viszont jobban ismerte Danielt Lucindánál. Tudta, ha a fiúnak alkalma adódna, hogy a Valentin- napot vele töltse, biztosan megragadná.

Ebből a belső vívódásból persze nem árulhatott el semmit a lányoknak. Nem tehetett mást, mint elfordult, és a kézfejjével finoman letörölte a könnyeit.

- Úgy fest, mintha a szerelem már rég rátalált volna, csak kegyetlenül el is bánt vele! — mormolta Helen maga elé.

- Szerintem, ha a szerelem elbánik veled, te se légy kíméletes vele! - jelentette ki Eleanor szokásos, ellentmondást nem tűrő hangján. — Tapossuk szét a búbanatot a táncpőnkkel!

- Ó, Eleanor - hallotta Luce a saját hangját -, te ezt nem értheted!

- És te? Te érted? - nevetett Eleanor. - Te, aki bele sem merte tenni a nevét Ámor urnájába?

- Ó, Lucinda! - csapta a szájára mindkét kezét Laura. - De miért nem? Én bármit megadnék azért, ha anya megengedné, hogy bedobjam a nevem Ámor urnájába!

- így Lucinda helyett nekem kellett becsempésznem a nevét az urnába! - kiáltotta Eleanor, és Luce ruhájának uszályát megragadva körbependerítette a lányt a szobán.

A kis kergetőzés után, miközben feldöntötték a padot meg az ablakpárkányon álló faggyúgyertyát, Luce megragadta Eleanor kezét:

- Ezt nem tehetted!

- Jaj, egy kis szórakozás jót fog tenni! Azt akarom, hogy ma éjjel jókedvűen, szaporán ropd a táncot a többi álarcossal! Gyere, segíts kiválasztani a maszkomat! Melyikben látszik kisebbnek az orrom, a rózsaszínben vagy a zöldben? Talán ezzel a kis csalással már most rávehetek egy férfit, hogy örökké szeressen!

Luce orcája lángolt. Ámor urnája! Mi köze van annak a Daniellel töltött Valentin-naphoz? Mielőtt megszólalhatott volna, már elő is került Lucinda ünneplőruhája, egy földig érő, keskeny vidraprém gallérral díszített vörös posztóruha. Jóval nagyobb volt a kivágása, mint bárminek, amit Luce otthon, Georgiában felvett volna. Ha Bill most itt lenne és látná, valószínűleg azt dörmögné a fülébe, hogy lám, lám, milyen dögös!

Luce nyugton maradt, amíg Helen egy magyalbogyós ágat font lazán a fekete hajába. Danielre gondolt, arra, ahogy a szeme felcsillant, amikor a rózsakertben először közeledett Lucindához.

Kopogás riasztotta meg őket. Az ajtóban egy női arc jelent meg. Luce azonnal felismerte Lucinda édesanyját. Gondolkodás nélkül anyja karjainak biztonságos melegébe rohant. Anyja erősen, szeretettel ölelte át. Ez volt az első olyan alkalom az eddig felkeresett életei közül, amelyben Luce erős összefonódást érzett az anyjával. Ez boldoggá tette, egyszersmind honvágya lett tőle.

Otthon Thunderboltban, Georgiában, amilyen gyakran csak lehetett, igyekezett felnőttesen, önállóan viselkedni. Luce rádöbben, hogy Lucinda is ilyen. Ám amikor a szívünk úgy fáj, hogy örömtelenné lesz a világ, semmi más nem segít, csak a vigasztaló anyai ölelés.

- Lánykáim, olyan nagyok és szépek vagytok, hogy még annál is öregebbnek érzem magam, mint amilyen vagyok! - nevetett az anyjuk, miközben végigfuttatta a kezét Luce haján.

Kedves, mogyoróbarna szeme volt, és finom ívű, beszédes szemöldöke.

- Ó, anya! - mondta Luce az arcát anyja vállának nyomva, és Doreen Price-ra gondolt. Igyekezett nem sírni.

- Anya, mondd el nekünk újra, hogy találkoztál apával a Valentin-napi vásárban! – kérlelte Helen.

- Ne már, megint ezt az ősrégi történetet! - sóhajtozott az anyjuk, de a lányok látták a szemén, hogy mindjárt belekezd a mesélésbe.

- De! De! - kántálták a lányok.

- Nos, fiatalabb voltam Lucindánál, amikor anya lettem - mesélte lágyan. - Anyám meghagyta, hogy azt az álarcot viseljem, amit ő is hordott évekké azelőtt. Indulás előtt pedig a következőtanácsot adta: mosolyogj, gyermekem, a férfiak a vidám fehérnépet kedvelik!Az eljövendő boldog napokhoz előbb boldog éjszakát keress...

Miközben az anyja belemelegedett a saját szerelmi történetébe, Luce azon kapta magát, hogy az ablakszárnyak felé sandít, és maga elé képzei a kastély tornyait és az onnan kitekintő Daniel alakját. Vajon őt keresi? Lucindát?

Miután az anyja végzett a mesével, előhúzott valamit a derekára kötött erszényből, és pajkos kacsintással Luce-nak adta.

- Ez a tiéd!

Madzaggal átkötött, kelmébe csomagolt kis portéka volt. Luce az ablakhoz ment, és óvatosan kibontotta. Remegő ujjakkal lazította meg a madzagot. Szív alakú, tenyérszerű méretű kis csipkekendőt talált benne. A következő szavakat jegyezték rá, Luce-nak úgy tetszett, talán kék golyóstollal:

*A rózsza vörös,
Az ibolya kék,
A cukor édes,
Es te...te vagy!
Ma éjjel megkereslek...
Szeretettel: Daniel*

Luce majdnem felprüszkölt a nevetéstől. Ezeket a szavakat így, az általa ismert egyik Daniel sem írta le soha! Világos, hogy valaki más áll emögött. Bill lenne az?

A Luce-ban létező Lucindának áttekinthetetlen macskakaparásnak tünnek a szavak. Nem tud olvasni, jött rá Luce. Ám amint a versike jelentését Luce megértette, érezte, hogy Lucinda előtt isfeltárul a tartalma. Múltbéli éne a valaha ismert legeredetibb és leg- elragadóbb költeménynek találta. ,

Elmegy hát az ünnepségre, és megtalálja Danielt. Megmutatja Lucindának, milyen erős a szerelmük.

Ma éjjel táncolni fognak. A ma éjjel varázslatos lesz. És még akkor is, ha ez lesz az egyetlen ilyen alkalom Daniel és Lucinda hosszúra nyúlt történetében, ma éjjel rendkívüli boldogságban lesz része, mert a Valentin-napot most az egyszer azzal töltheti, akit szeret.

HÁROM

SZÉPSÉG AZ ÖSSZEVISSZASÁGBAN

- Eleanor! — kiáltotta Luce a táncosok sűrű tömegén át a barátnőjének, miközben körtáncot járt. Eleanor nem hallotta meg.

Nehéz volt megmondani, hogy a rét keleti oldalán sorakozó hosszú étkezőasztaloknál sorban álló éhes csöcselék vagy a táncter nyugati szélén felállított bábszínház jókedvű közönségének lármázása nyomta el Luce hangját. De az is lehet, hogy annak a tengernyi táncosnak a dobogása, aki vakmerően, féktelenül összekapaszkodva pörgött-forgott közepen.

A Valentin-napi vásár táncosai nem csupán táncoltak, hanem torkuk szakadtából kiabáltak, nevetgéltek, verseket harsogtak a trubadúrok zenéjére, és minden további nélkül átüvöltöttek a barátaiknak a csatakos táncter túloldalára. És persze, ezt- mind egyszerre. És teli tüdőből.

Eleanor hallótávolságon kívül, a megfelelő tánclépések elsajátításával próbálkozott a tölgyfákkal körülvett réten. Luce nem tehetett mást, mint nehézkes partneréhez fordult, és pukedlizott egyet. Hórihorgas, idősebb férfi volt, fakó arccal, hidegtől piros ajakkal. Görnyedt háta miatt úgy festett, mintha el akarna rejtőzni a túl kicsi hiúzmaszk mögött.

Lucindának mindez nem számított. Nem emlékezett, hogy valaha is ennyire élvezte volna a táncot. Azóta ropták, hogy a nap csókot lehelt a láthatárra, mostanra pedig már csillagok tündököltek az égen. A régi idők egén mindig olyan sok csillag ragyogott! Hűvös volt az éjszaka, de Luce arca kipirult, és a homlokán izzadság gyöngyözött. Ahogy a dal véget ért, megköszönte a táncpartnerének, és türelmetlenül átbújt a táncosok során, hogy mielőbb távozhasson.

Hiába volt ugyanis örömteli a csillagok alatti tánc, Luce nem feledkezett meg ittléte valódi okáról. Végignézett a réten. Aggódott, hogy ha Daniel ott is van valahol, talán soha nem találja meg.

Négy tarkabarka jelmezbe öltözött trubadúr lantot és kobzot pengetett a rét északi szélénél lévő ingatag emelvényen, és olyan édes dallamokat csaltak elő hangszereikből, akár egy lírai Beatles- szám. A gimnáziumi partikon ezek a lassú számok mindig nyugtalanították az egyedülálló lányokat, de itt erre is volt közös koreográfia, így senkit nem zavart, hogy nincs partnere. Az ember csak megragadta a hozzá legközelebbi meleg testet, és lesz, ami lesz alapon táncba vitte. Kezdték ketten, aztán lettek nyolcán, majd körtáncba fejlődtek. Luce érezte, hogy Lucinda ösztönösen felismer sok lépést, a többit meg könnyű volt elsajátítania.

Bárcsak Daniel is itt lenne...

Luce visszavonult a rét szélére, hogy kifújja magát. A női ruhákat tanulmányozta. Nem voltak túl különlegesek, de a hölgyek olyan büszkén viselték őket, hogy legalább annyira elegánsnak tündek, mint bármelyik báli ruha, amit Versailles-ben látott. Sok gyapjúból készült, de némelyikre lenvászon vagy pamutbetétet varrtak a gallérnál vagy a szegélyén. Mivel a városi emberek többsége csak egy pár cipővel rendelkezett, túlnyomórészt elnyűtt bőrcsizmákat látott, de Luce gyorsan rájött, mennyivel könnyebb ezekben táncolni, mint magas sarkúban.

A férfiak kifogástalanul festettek a térdnadrágjukban. A legtöbbjük felül hosszú gyapjúinget viselt, hogy ne fázzon. A csuklyákat viszont a válluk mögé vetették, hisz aznap éjjel fagypont feletti volt hőmérséklet, szinte enyhének tűnt az idő. Sokan erdei állatok hasonmását festették a bőrmaszkjukra, amik jól illettek a hölgyek virágos álarcaihoz. Néhányan drágának látszó kesztyűt viseltek, ennek ellenére a legtöbb kéz, amihez Luce aznap éjjel hozzáért, kicserepesedett, hideg és vörös volt.

Macskák hegyezték a fülüket a mező körüli földutakon. Kutyák hajkurászták a gazdáikat az emberi testek kavalkádjában. A levegőben fenyőillat, izzadságszag és a méhviasz gyertyák illata keveredett a frissen sült gyömbérkenyér édeskés aromájával.

Ahogy a következő dal elhalt, Luce végre észrevette Eleanort, aki egy pillanatig sem ellenkezett, amikor elrángigálta a partnere karjaiból, akinek vörös álarcát rókapofa díszítette.

- Hol van Laura?

Eleanor egy facsoport felé mutatott. Fiatal barátnőjük éppen egy ismeretlen fiúhoz hajolt közelebb, és súgott neki valamit. A fiú erősen gesztikulálva egy könyvet mutogatott neki. Látszott, hogy nagy figyelmet fordított a hajviseletére. Nyúlpozára emlékeztető álarcot viselt.

A lányok kacarászva vágtak át a tömegen. Észrevették, hogy Helen a férjével egy gyapjútakarón heverészik a fűvön. Egy fakupányigőzőlő almaboron osztotnak, és jókedvűen nevetgéltek, amitől Luce-nak megint nagyon hiányozni kezdett Daniel.

Mindenfelé szerelmeseket látott. Még Lucinda szülei is megjelentek a vásáron. Az apja őszülő drótszakállát gyengéden az anyja arcához szorította, úgy andalogtak a réten.

Luce felsóhajtott, és a zsebében lévő csipkekendőt kezdte babrálni.

A rózsza vörös, az ibolya kék. Ha nem Daniel jegyezte le ezeket a szavakat, akkor kié

Amikor legutóbb üzenetet kapott Danieltől, az a Kitaszítottak csapdája volt... Akkor Cam mentette meg.

Zakatolt az agya. Ez is csapda lenne? Bill azt mondta, hogy ez csupán egy Valentin-napi ünnepség. És Bill már annyi energiát fektetett abba, hogy segítse őt a küldetése megvalósításában, nem hagyná így magára, ha veszély fenyegetné. Nem

igaz? Luce elhessegette a fejéből ezt a gondolatot. Bill szerint Daniel itt lesz, és Luce hitt neki, csak ez a várakozás halálra kínozza.

Követte Eleanort egy hosszú asztalig, amelyen rögtönzött ételeket szervíroztak tányérokra és tálakba. Káposztára fektetett kacsaszeletek, nyárson sült egész nyulak, élénk narancssárga szósszal leöntött zsenge karfioldarabokkal teli kondérok, almával, körtével és a környező erdőkben szedett aszalt bogyókkal púpozott fatálak borították, mellette pedig egy alaktalan, félig-meddig megégett, húsos •vagy gyümölcsös pitéktől roskadozó hosszú faasztal állt.

Luce figyelmét egy férfi vonta magára, aki leemelt egy hosszú kést a dereka körül lógó szíjról, majd vágott magának egy meglehetősen nagy szelet pitét. Még mielőtt elindultak otthonról, az anyja adott Luce-nak egy nem túl mély fakanalat, amit ő a dereka köré erősített madzagra fűzött. Itt az emberek éppúgy fel voltak készülve azevésre, a nehéz helyzetekre vagy a verekedésre, mint ahogy Luce a szerelemre.

Eleanor ismét Luce mellett termett, és egy tál zabkását tartott az orra alá.

- Pizskelekvár van a tetején! - mondta Eleanor. - A kedvenced!

Luce belemerítette a kanálát a sűrű főzetbe, melyből olyan pikáns aroma szállt fel, hogy a nyál is összefutott a szájában. Meleg volt, kiadós és ízletes. Pontosan erre volt szüksége, hogy energiát gyűjtsön egy újabb tánchoz. Mielőtt észbe kapott volna, már be is falta az egészet.

Eleanor meglepetten nézett az üres tálba.

- Megéheztél a táncból, ugye?

Luce bólintott, mert felmelegedett és jóllakottnak érezte magát. A sokadalomtól távol észrevett két barna csuklyás barátot. Egy szilfa alatti fapadon üldögéltek. Egyikük sem vett részt az ünneplésben, inkább kísérőknek látszottak, mint mulatozóknak. A fiatalabb ugyanakkor a zenére mozgatta a lábát, míg a másik, a töpörödött képű, ellenséges tekintettel bámulta a csődületet.

- Az Úr látja és hallja az Ő háza kapujának közelében elkövetett erkölcstelen dorbézolást! - jegyezte meg a ráncos arcú gúnyos megvetéssel.

- Hát még az annál is közelebbit! - nevetett fel a másik pap. - Elfelejtette, Docket atya, hogy az egyház aranyából mennyi csordogált Őlordsága Valentin-napi lakomájára? Csak a szarvasbika megvult vagy húsz aranypénz! Ezeknek a szegény embereknek az ünneplése viszont nem kerül többbe, mint a táncukhoz kellő igyekezet. Ráadásul úgy lejtene, akár az angyalok!

Bárcsak Luce láthatná végre az ő táncoló angyalát!

- Angyalok ám, akik aztán holnap jól átalusszák a munkára szánt órákat! Csak nézze majd meg, Herrick atya!

- Hát nem látja az örömet ezeken az arcokon?

A fiatalabb lelkész tekintete végigsöpört a réten, megállapodott a pázsit mellett álldogáló Luce-on és felderült. Luce azon kapta magát, hogy az álarca mögül

visszamosolyog, bár az ő örömét ma este inkább az sokszorozta volna meg, ha végre Daniel karjaiban lehet. Egyébként mi értelme ennek a romantikus éjjeli kiruccanásnak?

Úgy tűnt, hogy Luce és a fonnyadt arcú lelkész az egyedüli, aki nem élvezi a jelmezes mulatságot. Luce általában szeretett mulatni, de most nem akart mást, mint letépni az álarcot minden arra haladó fiú arcáról. Mi van, ha máris elszalasztotta Danielt ebben a tömegben? Honnan lehet benne biztos, hogy ennek a kornak a Danielje éppen őt keresi?

Mindeközben feltűnően bámult egy magas, szőke fiát, akit a maszkja egy sashoz tett hasonlatossá. A fiú a játékkészítő standja és a bábszínház közötti tömegen éviékeit át, és megállapodott előtte.

- Bemutatkozzak, vagy inkább bámul tovább?

A fiú csipkelődő hangja nem tűnt sem ismerősnek, sem idegennek.

Luce egy pillanatra visszatartotta a lélegzetét: elképzelte saját elragadtatását, ahogy Daniel átöleli a derekát, ahogy a csókját megelőzően (szokásához híven) kicsit hátradönti őt. Szerette volna megérinteni a vállán azt a helyet, ahonnan a szárnyai előbukkannak, a rejtett forradást, amiről rajta kívül senki sem tudott,

Felnyúlt, hogy levegye a fiúról a maszkot. Az rávigyorgott a szemérmertlensége miatt, de a mosolya éppoly gyorsan halványult el, mint Luce-é, amikor meglátta a fiú arcát. Nagyon jóképű volt, csak az a baj, hogy nem Daniel. így hiába nézett ki jól, a megjelenése –a szögletes orra, az erős állkapcsa és a tiszta, szürke szemek - kevés volt a Luce képzeletében élő alakhoz képest. A lány hosszan, elkeseredetten felsóhajtott.

A fiú nem tudta leplezni a zavarát. Keresgélte a szavakat, majd visszahúzta a maszkot az arcára. Luce borzasztóan elszégyellte magát.

- Sajnálom - rebegte gyorsan hátralépve. - Összetévesztettelek valakivel.

Szerencsére éppen Laurába ütközött, akinek az arca, Luandáétól eltérően, derűsen ragyogott a varázslatos éjszaka hatására.

- Ó, remélem, nemsokára elkezdik a sorsolást Ámor urnájából! - sutyorogta Laura lelkesen ugrándozva, miközben nagy kegyesen arrébb vonszolta Luce-t a sasfiútól.

- Végül is csak beloptad a neved, mi? – kérdezte Luce, okot találva a mosolyra.

Laura megrázta a fejét.

- Anyám azonnal végezne velem!

- Nem kell már sokáig várni! - bukkant fel mellettük Eleanor. Idegesnek tűnt. Mindenhez volt önbizalma, kivéve a fiúkhoz. - A következő harangszónál kezdik el a húzást, hogy az újonnan választott pároknak maradjon idejük a táncra. Meg a csókra, már ha szerencsájuk lesz!

A következő harangszónál? Luce-nak úgy tűnt, hogy még csak most ütötték el a nyolcat, de biztos volt benne, hogy az idő gyorsabban repült, mint azt gondolta. Nemsokára kilenc óra lenne? A Daniellel tölthető ideje villámgyorsan fogyott, és az álldogálás, az álarcok forgatagának rögeszmés mustrálása nem sokat segített ezen. Egyetlen ibolyaszín szempár sem csillant fel az álarcok mögül.

Cselekednie kell. Valami azt súgta, hogy a táncparketten nagyobb szerencséével járhat.

- Ne menjünk megint táncolni? - kérdezte a lányokat, miközben magával vonszolta őket a forgatagba.

*

A mulatozók sártengerré taposták a pázsitot. A zene ritmusa egyre bonyolódott, most éppen egy gyorsabb keringő szólt, de a táncokat is folyton váltogatták.

Luce követte a könnyed, szapora lépéseket, és ahogy belemelegedett, elsajátította az összetettebb karmozdulatokat is. A tenyered az előtted álló úriember tenyeréhez illesztetted, diszkrét pukedli, majd több szökdecslő lépéssel nagy ívben megkerülöd a párod, szembefordulsz a másik sorral, végül helyet cserélsz a tőled balra lévő lánnyal. Aztán újra összeérinted a tenyered, de már a következő fiatalemberrel, majd az egészet kezded előlről.

A dal közepére Luce kifulladásig kacagott. Megállapodott a következő partnere előtt, és a lába azon nyomban a sárba gyökerezett.

A férfi magas volt, karcsú, és párducfoltos maszkot viselt. Luandának idegen volt ez a minta, a város körüli erdőben ugyanis nem éltek párducok. Minden bizonnyal ez volt a legszebben kidolgozott maszk, amit a fesztiválon látott. A férfi kinyújtotta kesztyűs kezét a lány felé, és amikor Luce gyengéden belecsúsztatta a sajátját az övébe, érezte, milyen határozott a szorítása. Mintha birtokolni akarta volna. A párducszemek melletti szemkivágásokból szelíden izzó smaragdzöld tekintet fonódott az övébe.

NÉGY

A CSILLAGZATON MÚLIK

- Jó estét, hölgyem! Mily kecsesen táncolsz! Akár egy angyal!

Luce ajka válaszra nyílt, de egy hang sem jött ki a torkán. Miért is kellett Camnek hívatlanul beállítania erre az ünnepségre?

- Jó estét, uram! – válaszolta Luce kis remegéssel a hangjában. Az arca teljesen kipirult a rengeteg forgolódástól, a hajfonatai kibomlottak, a ruhája ujjá félig lecsúszott a válláról. Érezte Cam tekintetét a csupasz bőrén. Meg akarta igazítani a ruhája jobb vállát, de a fiú kesztyűs kézzel odanyúlt, hogy megakadályozza.

- Mily megnyerő ez a zilált öltözkék! - húzta végig az ujját Luce kulcscsontján, amitől a lányt azonnal kirázta a hideg. - Szárnyra kap tőle a férfiképzelet!

A zene hangnemet váltott, ez jelezte a táncosoknak, hogy váltsanak párt. Cam elvette az ujját Luce bőrétől, de Luce szíve még akkor is dübörgött, amikor odébb lejtettek egymástól. A szeme sarkából figyelte Camet. A fiú is őt nézte. Érezte, hogy ez nem az a Cam, aki őt üldözi visszafelé az időben. Ez az a Cam, aki itt él, és ezt a középkori levegőt szívja.

Minden kétséget kizáróan ő volt a legelegánsabb táncos a réten. Volt valami földöntúli a mozdulataiban, ami a hölgyek előtt sem maradt észrevétlen. A ráirányuló figyelemből Luce számára nyilvánvalóvá vált, hogy nem idevalósi. Külön azért utazott ide, hogy részt vegyen a Valentin-napi vásáron? De miért?

Megint összekerültek. Luce még mindig táncol? Pedig a testét nehéznek és merevnek érezte. Úgy tűnt, még a zene is megakadt, végtelenítve nyúlt a két taktus között, és Luce attól tartott, hogy mostantól Cammel kell maradnia, ehhez a pillanathoz rögzítve, és csak bámulnak majd egymás szemébe mindörökre.

- Jól vagy, uram?

Luce nem számított rá, hogy mindezt így ki is mondja, de volt valami különös a fiú arckifejezésében. Olyasfajta komorság, amit még az álarca sem tudott elrejteni. Nem a gonosz cselekedetek sötétsége volt ez, nem keltett félelmet, mint amikor a fiú a Sword & Cross temetőjében megjelent. Nem, ennek a Camnek a lelkét a bánat bénította meg.

Mi történhetett vele?

Mintha meghallotta volna Luce gondolatait, Cam szeme résnyire szűkült, és az arckifejezése is megváltozott.

- Soha nem voltam jobban - döntötte félre a fejét. - Érted viszont aggódom, Lucinda!

- Értem?

Luce nagyon igyekezett, hogy el ne árulja, milyen hatással van rá a fiú. Teljesen másféle álarcot szeretett volna, egy láthatatlant, amely megakadályozza, hogy Cam azt hihesse, belelát Luce lelkébe.

Cam a homlokára tolta az álarcát.

- Képtelen az igyekezeted! Magányosan és összetört szívvel végzed. Hacsak...

- Hacsak mi?

Cam a fejét csóválta.

- Lucinda, olyan erős benned a sötét oldal! - A párducmaszk ismét az arcára került. - Térj magadhoz, térj magadhoz...

A hangja elúszott, ahogy a tánc miatt ismét távolodni kezdett tőle. Ám kivételesen Luce még nem végzett vele.

-Várj!

Camet azonban elnyelte a táncosok sűrűje. Lassú köröket rótt az új partnerével. Laura! Cam mormolt valamit az ártatlan lány fülébe, az meg hátravetett fejjel kacagott. Luce dúlt-fúlt haragjában. El akarta rángatni a szerény, derűs Laurát Cam sötét kisugárzásából. Meg akarta ragadni Camet, és kényszeríteni, hogy magyarázza el, mire gondolt. A saját tempójában akarta lefolytatni a beszélgetést, nem pedig egy középkori népiünnepély kellős közepén, a tánclépések közé beiktatott villanásnyi, hatásvadász szünetekben.

Cam újfent elé került, és ahogy közeledett Luce felé olyan tökéletesen ura volt a lépéseinek, mintha ő diktálná a zene ritmusát. Luce nem is érezhette volna ennél elveszettebbnek magát. Cam már majdnem odaért hozzá, amikor egy talpig feketébe öltözött magas, szőke férfi ügyesen arrébb taszította. Odalépett Luce elé, de meg sem próbálta táncra kérni.

- Üdv neked!

Luce visszafojtotta a lélegzetét.

-Üdv!

Magas, izmos férfi, és a lehető legtitokzatosabb. Luce akárhol felismerte volna. Önkéntelenül is a fiú felé nyújtotta a karját. Kétség- beesetten vágyott rá, hogy megérintse igaz szerelme bőrét, érezze a köztük lévő vonzalmat, hogy a szíve túlcsorduljon az érintések leg- édesebbikétől.

Daniel!

A dallam szerint éppen az következett volna, hogy partnert cserélnek, amikor a zene, mintegy varázsütésre, lelassult, és gyönyörűséges, légies melódiává alakult.

A vásár területének különböző pontjain elhelyezett temérdek gyertya lángja meg-meglebbent a sötét égbolt háttére előtt, és úgy tűnt, mintha az egész világ visszatartaná a lélegzetét. Luce belenézett Daniel szemébe, és körülötte egyszeriben minden mozgás és színfolt semmivé lett.

Megtalálta!

A fiú felé nyújtotta a kezét és átfogta a derekát. Luce szinte beleveszett az ölelésbe, miközben az egész teste zsongott a fiú bizsergető érintésétől. Végre biztonságban volt Daniel karjai közt. Boldogan táncolt. Az angyalával táncolt. Ruganyos lépteik közben a lábuk épp csak súrolta a földet, mintha a talpukkal finom csókokat lehelnének rá. Daniel testében magától értetődő és veleszületett képesség volt a szárnyalás. Luce szíve is könnyed lett, ilyet csak akkor érzett, amikor Daniel közelében volt.

Nincs ennél csodálatosabb... kivéve, talán, a csókját.

Az ajka várakozóan szétnyílt, de Daniel csak nézte tovább, szinte beitta őt a szemével.

- Azt hittem, már sosem jössz! - rebegte Luce.

A Derengőkön keresztüli menekülésre gondolt, miután a hátsó udvarukból végigszáguldt a letűnt életein, és látta, ahogy tűz emésztette el őket. A veszekedésekre, amiket Daniellel folytatott arról, hogy miképp legyen biztonságban és maradjon életben. Eleinte könnyen megfedkezett arról, milyen jó csapat voltak ők együtt.

Hogy Daniel mennyire kedves és szeretetre méltó, és hogy pusztán az, ha vele van, a repüléssel egyenértékű.

Már attól, ha csak ránézett, felállt az összes pihe a karján, és liftezni kezdett a gyomra az izgalomtól. És mindez semmi sem volt ahhoz képest, amit a csókja tett vele.

Daniel felemelte a maszkját, és olyan szorosan ölelte magához Luce-t, hogy az moccanni sem bírt. Nem is akart. Elmerülten tanulmányozta a fiú minden apró, szép vonását, tekintete leghosszabban az ajka lágy vonulatán időzött. A hosszú rákésülés után egyszerűen nem akarta elhinni, hogy valóban ő az!

- Mindig visszatérek hozzád! — A fiú szemei egyszerűen révületbe ejtették. - Ezt semmi nem akadályozhatja meg.

Luce pipiskédéit, mert rettenetesen szerette volna megcsókolni, de Daniel az ujját az ajkára szorította, és elmosolyodott.

- Gyere velem! - suttogta, és kézen fogta.

Daniel a réten túlra vezette, a mulatozókat körbevevő tölgyfák mögé. A hold bevilágította az útjukat, miközben a magas fű csiklandozta Luce bokáját. Elértek az erdő barátságatlan sötétjébe, ahol Daniel felkapott egy világító kis lámpást. Mintha előre eltervezte volna.

- Hova megyünk? - kérdezte Luce, bár valójában nem számított, mi lesz, csak együtt legyenek.

Daniel a fejét ingatta és mosolygott, majd kinyújtotta a kezét, hogy segítsen neki átugrani az ösvényt elzáró letört faágat.

A zene elhalkult, ahogy távolodtak tőle, és egyre nehezebb volt kivenni a dallamot, mert belevegyült a baglyok öblös huhogásába, a fák ágai között surranó

mókusok zörgésébe és a fülemüle szelíd énekébe. A lámpás Daniel karján himbálódzott, a följük boruló csupasz ágak kupolájába kapaszkodó fénye megmegreszketett. Lucehajdanán tartott az erdő árnyaitól, de úgy tűnt, mintha ez évezredekkel korábban lett volna.

Luce és Daniel kéz a kézben egy szűk kavicsos ösvényen sétált. Egyre hűvösebb lett az éjszaka, és Luce közelebb húzódott a fiúhoz, hogy átmelegedjen. Mélyen befúrta magát a testét ölelő karokba.

Az ösvény elágazott előttük, Daniel meg is torpant egy pillanatra, mintha nem tudná az utat, de aztán szembefordult Luce-szal.

- Mentegetőznöm kéne - mondta. - Adósod vagyok a Valentin-napi ajándékkal.

Luce felnevetett.

- Nem tartozol nekem semmivel! Csak veled szeretnék lenni!

- De én megkaptam a te ajándékomat...

- Az én ajándékomat? - nézett fel rá Luce meglepődve.

- És rettenetesen meghatódtam – nyúlt a fiú a keze után. – Bocsánatot kell kérnem, ha elbizonytalanítottalak az érzelmeimmel kapcsolatban. Tegnapig nem hittem, hogy lehetőségem lesz ma éjjel találkozni veled!

Egy varjú felkárogtott, elrepült mellettük és leszállt a felettük ingadozó ágra.

- Aztán küldönc érkezett, és az alám beosztott összes lovagnak szigorúan megparancsolta, hogy jöjjenek el a vásárba. Félek, hogy sietségemben a kimerülésig hajszoltam a lovam, hogy még ma este megtaláljalak! Csakhogy annyira szerettem volna viszonzni a figyelmes ajándékomat!

- De Daniel, én nem...

- Köszönöm, Lucinda!

És elővarázsolta a zsebéből a bőrtokot, ami egy tor hüvelybe lehetett. Luce iparkodott, hogy ne tűnjön elképedtnak, de soha életében nem látta még a tokot.

- Ó! – nevetett maga elé, miközben a kendőcskét babrálta a zsebében. – Nincs néha olyan érzésem, hogy valaki őrködik felettünk?

Daniel elmosolyodva így felelt:

- Állandóan!

- Talán az őrangyalaink! - mormolta Luce tréfálkozva.

- Lehet - mondta Daniel -, de szerencsére, ebben a pillanatban csak ketten vagyunk!

A bal oldali ösvény felé terelte Luce-t. Tettek még pár lépést, aztán jobb felé letérve elhaladtak egy kivágott tölgyfa darabjai mellett. Luce a sötétben egy kör alakú tisztást vélt felfedezni, közepén egy farönkkel. Ott állhatott régen a tölgy. És volt ott még valami, de Luce egyelőre nem látta, mi az.

- Hunyd be a szemed! - mondta neki Daniel.

Luce megtette, és érezte, hogy a lámpás fénye eltávolodik tőle. Hallotta, hogy Daniel a tisztás körül zörög, és nagyon közel járt ahhoz, hogy lessen, de aztán sikerült kitaratnia, mert pontosan úgy akarta átélni a meglepetést, ahogy azt Daniel eltervezte.

Egy pillanattal később az orra ismerős illattal lett tele. A szemét továbbra is csukva tartotta, de mélyet szippantott a levegőbe. Finom virágillat. Teljességgel összetéveszthetetlen.

Bazsarózsa!

Még mindig behunyt szemmel állva egyszeriben maga előtt látta a Sword & Cross-beli barátságatlan szobáját, melyet annyira megszépített az ablakpárkányán a vázában illatozó bazsarózsacsokor, amit még Daniel hozott neki a kórházba. Látta a tibeti sziklaperemet, ahonnan átlépett, hogy tanúja legyen, amint Daniel egy-egy szál virágot osztogat Luce múltbéli énjének egy túlságosan is hamar véget érő játék során. Szinte érezte a helstoni pavilon illatát, mert az is színültig volt a bazsarózsa puha fehér virágaival.

- És most, kinyithatod!

Kihallotta a derűt Daniel hangjából, és amikor felnyitotta a szemét és meglátta őt a farönk előtt, amit egy magas, vaskos rézvázába állított hatalmas bazsarózsacsokor díszített, Luce a szája elé kapta a kezét, és elakadt a lélegzete. De ez még nem volt minden. Daniel bazsarózsákat fűzött a tisztás szélén álló fák vékony faágai közé, és vázákat tett a környező fatöncökre is. Teleszórta a földet a virág finom, hamvas szirmaival. Koszorút font belőlük Luce fejére. Kicsiny lámpásokban több tucat gyertyát gyújtott, amitől az egész tisztás varázslatos fényárban úszott. Daniel előbbre lépett, hogy a koszorút Luce fejére helyezze, amitől Luce, a középkori énjével egyetemben, majd' elolvadt a gyönyörűségtől.

A középkori Lucinda nem ismerte fel a teméntelen mennyiségben szétszórt virágot, és fogalma sem volt, hogyan lehetséges mindez februárban, mégis imádta Daniel meglepetésének minden egyes részletét. Lucinda Price viszont tudta, hogy a hófehér pünkösdi rózsza több pusztá Valentin-napi ajándéknál. Daniel Grigorij örök szerelmének volt a szimbóluma.

A gyertyafény megvillant Daniel arcán. Mosolygott, de idegesnek tűnt, mintha nem tudná, tetszik-e Luce-nak az ajándéka.

— Ó, Daniel! - rohant a fiú karjaiba. - Ez csodálatos!

A fiú körbependerítette, majd a koszorút a fejére igazította.

- Bazsarózsának hívják. Nem egy hagyományos Valentin-napi virág — mondta eltűnődve és a fejét ingatva -, mégis... afféle tradíció.

Luce örült, mert pontosan értette, mire gondol.

— Talán ez lehetne a mi Valentin-napi tradíciónk! — javasolta.

Daniel kihúzott a csokorból egy nagyobb virágot, és Luce ujjai közé bújtatta úgy, hogy a virág feje a szívéhez közel legyen. Az időksorán hányszor tette meg ugyanezt? Luce látta a felcsillanó tekintetét, ami azt súgta, erre soha nem fog ráunni.

- Igen, a saját Valentin-napi tradíciónk! - mélázott el rajta. - Bazsarózsák és... nos, kellene mellé még valami más. Nem gondolod?

- Bazsarózsák és... — Luce törte a fejét. Neki semmi másra nem volt szüksége. Semmi más nem kellett neki, csak Daniel, és... - Mit szólnál egy csókhoz?

- Nagyon, de nagyon jó gondolat!

Azon nyomban megcsókolta, az ajkai utolérhetetlen vággyal tapadtak a lányéra.

Luce a csókot egyszerre érezte hevesnek, szokatlannak és puhatolódzóknak, mintha még soha ezelőtt nem csókolóztak volna.

Daniel teljesen belefeledkezett a pillanatba, az ujjait Luce hajába fonta. A lány a nyakán érezte a fiú forró leheletét, ahogy az ajka felfedezte a fülcimpáit, a kulcscsontját, a ruhája mély kivágását. Egyikük sem kapott levegőt, mégsem akarták abbahagyni.

Luce tarkóján zsibbasztó melegség kezdett felfelé terjedni, és felgyorsult a pulzusa.

Mi történik vele?

Itt és most, ennek a fehéren izzó erdőnek a közepén fog belehalni a szerelembe? Nem akarta elhagyni Danielt, nem akart az égbe űzetni, egy újabb fekete lyukba kerülni, ahol csak Bill társaságára számíthat.

Ördög vigye ezt az átkot! Miért van ennyire hozzákötve? Miért nem szabadulhat tőle?

A reményvesztettség könnyei tolultak a szemébe. Elhúzódott Daniel ajkaitól, homlokát a fiú homlokára szorította, és nehezen lélegzett, mert várta, hogy a tűz felgyújtsa a lelkét, és megfossza ettől az élettől is.

Csakhogy... amint a csókolózást abbahagyták, a forróság alábbhagyott, mintha halkabbra vették volna alatta a lángot. Ezen felbátorodva megint a fiú ajkai után kutatott.

Elárasztotta a testét hőség, mint a nyáron nyíló rózsák a rózsabokrot.

Valami azonban más volt. Nem a mindent megsemmisítő és elsorvasztó tüzet érezte, amely a korábbi testeiből száműzte. Ez az a melegség, az a földöntúli elragadtatás volt, amit akkor érez az ember, ha olyat csókol, akit igazán szeret...olyasvalakit, akit a sors neki rendelt... örökre. És persze a jelen pillanatra.

Daniel izgatottan figyelte, mert ő is érezte, hogy valami fontos zajlik benne.

- Baj van?

Oly sok mindent lehetett volna mondani!

Luce-t ezernyi kérdés foglalkoztatta, és már majdnem beszélni kezdett, de egy goromba hang megbolygatta a képzeletét.

Ez a Valentin-nap lesz az egyetlen, amit ti, srácok valaha is együtt tölthettek.

Hogyan lehetséges ez? Annyi szeretetben volt részük az idők során, mégsem töltötték soha, és már soha többé nem is fogják egymás karjaiban tölteni az év híresen legromantikusabb napját?

Lehet. De most itt vannak. Beleragadtak egy múlt és jövő közti keserédes, de szívüknek drága, zavarba ejtő, különös és mégis hihetetlenül boldog pillanatba, és Luce nem akarta ezt elrontani. Lehet, hogy Billnek is, a szívélyes fiatal barátnak és drága barátnőjének, Laurának is a maga módján igaza van.

Mámorító egyszerűen csak szerelmesnek lenni.

- Nincs semmi baj! Csak csókolj, csókolj még, újra meg újra!

Daniel felkapta a földről, és átölelve tartotta. Az ajka édes volt, mint a méz. Luce átkarolta a fiú nyakát. Daniel ujjai a hátát simogatták. Luce alig kapott levegőt. Túlcsoordult benne a szerelem.

A távolban harangszó csendült. Nemsokára kezdik a sorsolást. A fiúk vaktában kihúzzák eljövendő kedvesük nevét Amor urnájából, a lányok arca kipirul az izgatott várakozástól, és mindenki egy csókban reménykedik. Luce behuntya a szemét, és azt kívánta, hogy a réten lévő minden pár, hogy a világ összes szerelmese, olyan édes csókot válthasson a szerelmével, mint ők most.

- Boldog Valentin-napot, Lucinda!

- Boldog Valentin-napot, Daniel! Kívánom, hogy még sok-sok ilyenben legyen részünk!

Daniel bensőségesen nézett rá, és reményteljesen rábólintott:

- Ígérem, úgy lesz!

DEPILÓGUS

Órangyalok

A MEZŐN A NÉGY TRUBADÚR MÁR VÉGZETT az Utolsó dalával, és kivonult a színpadról, hogy helyet adjon a sorsolásnak. Mialatt a zavartan nevetgélő egyedülálló fiatal nők és férfiak izgatottan gyülekeztek az emelvény körül, a zenészek szépen elsomfordáltak a színpad mellett. Egyik a másik után emelte fel az álarcát.

Shelby ledobta a fuvoláját. Miles ráadásképp elpengetett még pár akkordot a lantján, Roland pedig a berakással díszített kobzán kísérte. Arriane a karcsú fatokba csúsztotta az oboáját, és elment, hogy szerezzen egy nagy csupor puncsot magának. Az arca eltorzult, amikor felhajtotta a forró italt, és közben a kezét a nyakán lévő friss sebhely véres kötésére szorította.

- Miles, egész jól ment a zenélés! - dicsérte meg Roland. - Biztosan játszottál már lanton korábban!

- Most először - vetette oda Miles hanyagul, bár nyilvánvaló volt, hogy örül a bőlének. Shelbyre pillantott, és megszorította a lány kezét. - Valószínűleg csak azért ment olyan jól, mert Shelt kísértem!

Shelby forgatni kezdte a szemét, de csak félig jutott vele, aztán feladta, és odahajolt, hogy Miles szájára finom csókot leheljen.

– Ja, minden bizonnyal!

– Roland? – kérdezte Arriane váratlanul, mikor megfordult, és végignézett a nagy zöld térségen. - Mi lett Daniellel és Lucindával? Egy perccel ezelőtt még ott voltak! Ó - csapott a homlokára -, hát a szerelemben semmi sem történhet terv szerint?

– Az előbb láttuk őket táncolni! - vetette közbe Miles. - Biztosan jói vannak. Az a lényeg, hogy együtt legyenek.

– Határozottan Daniel lelkére kötöttem, hogy a rét közepére terelje Lucindát, hogy mindannyian láthassuk! Olyan, mintha nem lenne vele tisztában, mennyi munkával járt ez a szervezés!

– Gondolom, ő másképp tervezte - jegyezte meg Roland borúsan. - Szerelmeseknél néha megesik.

– Srácok, nyugodjatok meg! – Shelby hangja kijózanítólag hatott, úgy tűnt, a bimbózó szerelem visszaadta a világba vetett hitét. - Láttam, hogy Daniel az erdő felé vezette Luce-t. Arra! Állj! - kiáltotta Arriane fekete köpenyét megrántva. - Nehogy utánuk menj! Nem gondolod, hogy megérdemelnek egy kis időt egyedül?

– Egyedül? - kérdezett vissza Arriane nagyot sóhajtva.

– Egyedül. – Roland Arriane mellé lépett, és óvatosan, vigyázva a sérült nyakára, átkarolta a vállát.

– Igen - mondta Miles az ujjait összefonva Shelbyével igazán megérdemelnek egy kis időt egyedül!

Es ott, ama szent pillanatban hirtelen mind a négyen egyetértettek abban, hogy a szerelemnek időnként kellenek az őrangyalok, hogy szárnyra kaphasson, de ha megtette az első szárnycsapásokat, engedni kell, hogy magától emelkedjen, szárnyaljon az elképzelhető legnagyobb magasságokba... a mennyországba... és azon is túl.